CHRISTI CALDWELL

NUNTA NEAŞTEPTATĂ
SERIA SEZOANE SCANDALOASE 2

Nevet Courted, Suddenly Wed by **Christi Caldwell**

Copyright © 2014 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CALDWELL, CHRISTI
Nunta neaşteptată / Christi Caldwell
trad. din limba engleză: Elena Arhire. - Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8940-5 I. Arhire, Elena (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA
Bucureşti

Pentru Reagan Hope, Riley Faith şi Rory Celestino. Să nu uitaţi niciodată că imperfecţiunea e cea care ne face cu adevărat perfecţi.

Pentru mama şi tata. Nici nu-mi pot închipui cât de mulţi bani din fondurile voastre de pensie au susţinut, de-a lungul anilor, pasiunea mea pentru lectură. Vă mulţumesc.

Şi pentru soţul meu, Doug. Doar un erou adevărat putea să mă îngrijească aşa cum ai făcut-o tu timp de nouă luni, în care am fost nevoită să stau la pat. Te iubesc.

Capitolul 1

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
Domnişoara S.W. şi Lady E.F. au fost observate în timp ce părăseau loja de la teatru a marchizului de D. Multă lume a remarcat că domnişoarele nu erau însoţite.

Londra, Anglia
1818

„Nenorocitul naibii!
Al naibii prost!
Ruşine afurisită!”

De la ferestrele înalte din biroul tatălui său, Christopher Quenby Ansley, conte de Waxham, privea lung la trăsurile care se perindau, netulburate, pe străzile Londrei. Unghiile lui săpau în lemnul tare al pervazului.

— Nenorocitul naibii! M-am săturat de jocurile tale! Crezi măcar pentru o clipă că eşti atât de deştept sau de puternic încât să nu te supui dorinţelor mele?

Of, deci azi era „nenorocitul naibii”!

„Una dintre insultele preferate ale tatei”, gândi Christopher.

În reflexia lui din geam, observă cum chipul marchizului de Milford se crispa sub povara unei furii abia reprimate. Vena bine cunoscută îi pulsa la coada ochiului drept.

Ştiind că urma să-şi înfurie tatăl, Christopher mimă un căscat şi se apropie de mulţimea de sticle aşezate pe masa din lemn de trandafir cu incrustaţii de alamă, cea care se afla cel mai aproape de uşă. Pentru o fracţiune de secundă, Christopher se gândi să fugă mâncând pământul. În schimb, ridică una dintre sticlele de cristal.

— Nu ştiu la ce jocuri te referi, minţi el.

Îşi turnă un pahar de coniac şi luă o înghiţitură.

Marchizul lovi cu pumnul în tăblia biroului de mahon, agitând cerneala din călimări.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc! Poate că ai reuşit să păcăleşti restul lumii cu farmecul şi cu inteligenţa ta, dar eu ştiu adevărul.

Christopher îşi lăsă capul într-o parte.

— Deci sunt fermecător şi inteligent? Mă simt onorat, milord, spuse el ridicându-şi paharul într-un salut zeflemitor.

Tatăl lui continuă de parcă el, Christopher, nici n-ar fi vorbit:

— I-am făcut lui Redbrooke o promisiune înainte să moară. El urma să mă scutească de datorie, iar tu, dacă Sophie nu apuca să se mărite în primele două sezoane, te însurai cu ea. Ei bine, femeiuşca aia a ajuns deja la al treilea sezon, iar fiul lui Redbrooke se dovedeşte a fi mult mai puţin îngăduitor decât răposatul viconte. Redbrooke fiul mi-a făcut o vizită ca să discutăm despre datorie. Din fericire pentru noi, bătrânul viconte i-a lăsat fetei o adevărată avere drept zestre.

Acele cuvinte îl făcură pe Christopher să şovăie o clipă. Mai luă o gură de coniac.

— Fata valorează aproape o sută de mii de lire.

Christopher se înecă în timp ce-şi înghiţea coniacul.

Tatăl lui înclină, scurt, din cap.

— Văd că acum ţi-am atras atenţia.

Christopher îşi bău dintr-o înghiţitură restul de coniac, iar apoi puse paharul jos.

— O sută de mii de lire?

— Ai auzit bine.

O, Doamne! Deci Sophie Winters, obrăznicătura care făcuse un calvar din primii lui ani de viaţă, valora o avere. Se gândi la locul pe care ea îl ocupase între celelalte fete bătrâne, sezon după sezon. Dacă ar fi aflat şi alţi domni despre suma la care se ridica zestrea ei, ce diferit ar fi stat lucrurile pentru acea domnişoară!

Christopher strânse din buze. Zece ani. Zece ani minunaţi… în care nu schimbase decât simple saluturi cu neastâmpărata ce-şi bătuse joc de el în grajdul tatălui său. Acum ieşiră din nou la lumină amintiri pe care se chinuise

să le păstreze îngropate adânc înlăuntrul lui… râsul ei vibrând metalic în timp ieşea valvârtej din grajduri. Reacţia lui impulsivă după plecarea ei. Incendiul care-i devastase refugiul. Golul din stomac. Tatăl lui nu-l iertase niciodată.

Şi nici el, Christopher, nu se iertase vreodată.

Şi n-o iertase nici pe Sophie.

Tatăl lui îşi încrucişă braţele pe piept.

— Bătrânul viconte a avut ideea asta stupidă s-o lase pe fată să-şi aleagă singură perechea, spuse el chicotind. Şi-a închipuit că ea o să-şi găsească singură un flăcău şi nu şi-a dorit ca banii să joace vreun rol în treaba asta. Din fericire pentru noi, nimeni nu ştie adevărul despre zestrea lui Sophie.

Nimeni, cu excepţia marchizului de Milford.

Iar acum, a lui Christopher.

Se părea că răposatul viconte de Redbrooke nu se pricepuse deloc la judecat caractere.

Christopher se duse la biroul tatălui său, îşi sprijini mâinile pe tăblia de lemn şi se aplecă în faţă.

— Tu eşti cel care i-a făcut o promisiune vicontelui. Tu eşti cel care îi era dator. Ai vrea să mă însor cu ea ca să te scutesc pe tine de responsabilitate?

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

— Aici te înşeli. Aş vrea să te însori cu fata asta ca să ne salvezi de la faliment.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Christopher, care ştia că tatăl lui îi rămăsese dator răposatului viconte după o afacere care eşuase, dar care nu ştia la ce sumă se ridicase investiţia. Cât îi datorezi lui Redbrooke?

Marchizul se trase de lavalieră, iar pielea îi căpătă o nuanţă de roşu aprins.

— Nu-i vorba doar de Redbrooke.

Christopher se legănă pe călcâie. De-a lungul anilor, tatăl lui luase vreo câteva decizii lamentabile în afaceri, dar povestea de acum era de neînţeles.

Tatăl lui schiţă un gest tăios cu mâna.

— Nenorocitele alea de războaie din Franţa mi-au distrus investiţiile. Am vândut ţesătoriile în pierdere.

Christopher îşi trecu o mână peste ochi. Tatăl lui avea atât de puţină încredere în el, încât nici măcar nu-i ceruse sfatul. În ciuda eşecurilor lui academice, Christopher excelase la matematică. De ce nu-l lăsase afurisitul de taică-său să arunce o privire peste blestematele alea de registre?

— Ceea ce propui tu e curată nebunie!

Chiar şi în prezent, Cristopher se chinuia din răsputeri s-o evite pe neastâmpărata care îi trezea amintirea nopţii aceleia de foc… iar tatăl lui se aştepta ca el să se însoare cu ea?

Marchizul îndreptă un deget înspre el.

— Idiotule! Ai o obligaţie faţă de mine!

— N-am nicio obligaţie faţă de nimeni.

Marchizul încruntă şi mai straşnic din sprâncenele lui albe.

— Dacă nu te însori cu ea, o să fim ruinaţi. N-o să mai fii atât de grozav după ce o să pierzi tot ce ai.

Christopher se încruntă.

— Exagerezi, nu-i aşa?

— Creditorii au început deja să-mi facă vizite.

Încruntarea sumbră de pe faţa marchizului era suficient de înfricoşătoare încât să-l bage în sperieţi până şi pe Necuratul. Din fericire pentru Christopher, el se obişnuise de multă, de foarte multă vreme cu infernul pe care îl presupunea traiul în casa tatălui său.

Poate că acţiunile nechibzuite ale lui Christopher provocaseră distrugerea grajdurilor, dar el chiar nu merita să-şi petreacă toată viaţa ispăşindu-şi acel mare păcat prin căsătoria cu Sophie Winters.

— Îmi pare rău, tată! Nu mă însor cu ea.

Christopher se duse şi-şi mai turnă un pahar de coniac, iar apoi luă o înghiţitură zdravănă. Îşi putea doar închipui ce fel de femeie devenise Sophie şi, bineînţeles, nu-şi dorea să afle pe propria piele.

— N-o să mai fii atât de nonşalant fără o leţcaie în buzunar şi cu toate uşile care o să ţi se închidă în nas. O, Doamne, aveam aşteptări atât de mari de la tine! exclamă

marchizul despicând aerul cu un gest al mâinii. Cine şi-ar fi închipuit că o să ajungi o asemenea catastrofă?

Christopher îşi încleştă maxilarul ca să nu-i scape vreo remarcă legată de faptul că ajunseseră în acel punct din cauza investiţiilor neinspirate ale marchizului şi a pasiunii lui pentru jocurile de noroc. În timpul tiradei mult prea familiare a tatălui său, mintea îi rătăci spre trecut. În decursul anilor, marchizul îl tratase deseori urât, dispreţuindu-şi fiul şi ruşinându-se cu el încă de pe vremea când acesta din urmă era doar un băiat.

Marchizul proiecta o anumită imagine în faţa societăţii şi o cu totul alta faţă de fiul care nu reuşise niciodată să se ridice la înălţimea marilor lui speranţe. De-a lungul anilor, Christopher îşi dedicase toată energia ca să câştige aprobarea tatălui său.

Acum, la treizeci de ani, era unul dintre cei mai iscusiţi experţi în rasele de cai. Cei mai influenţi membri ai înaltei societăţi căutau să-i fie în preajmă. Tinerele se luau la întrecere ca să-i intre în graţii.

Toate astea n-aveau nici cea mai mică valoare în comparaţie cu defectele lui.

De parcă ar fi simţit zona întunecată spre care o luaseră gândurile fiului, tatăl îşi aşeză palmele pe birou şi se aplecă în faţă. Furia îi scânteie în ochii de un albastru ca de gheaţă.

— Ştiu la ce te gândeşti, băiete. Îţi spui că eşti „răsfăţatul societăţii”, dar ia gândeşte-te la cum s-ar schimba situaţia dacă s-ar afla că eşti doar un prostănac şi un coate-goale!

Christopher fu străbătut de un fior. Ameninţarea de a fi lăsat fără niciun ban nu-l îngrozea la fel de mult ca posibilitatea de a fi dat în vileag. Era obişnuit ca tatăl lui să-l ameninţe cu expunerea publică a dificultăţilor pe care el, fiul lui, le avea. Doar că, de data asta, în cuvintele marchizului se făcea simţită o notă de disperare, şi astfel promisiunea lui părea mult mai credibilă.

— N-ai îndrăzni să faci aşa ceva, se chinui Christopher să spună cu buzele uscate. Te-ai face de ruşine dacă ai

dezvălui adevărul!

— Şi ce mai contează? Dacă e să pierd totul, atunci, pentru numele Domnului, o să te văd suferind şi pe tine! îl ameninţă marchizul, trăgând aer adânc în piept, adunându-se şi punându-şi din nou pe braţele scaunului mâinile îmbătrânite. Ştiu ce plănuiai pe vremea când o curtai pe sora ducelui de Mallen!

„O, da?”, gândi Christopher, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te rog să mă luminezi, spuse el cu glas tărăgănat.

Marchizul dădu din cap.

— Te gândeai că, dacă reuşeai să-ţi oficializezi legătura cu sora ducelui de Mallen, acesta fiind unul dintre cei mai influenţi nobili din Anglia, el avea să te apere de dispreţul societăţii, spuse marchizul, care continuă apoi să-şi expună logica fără de cusur: doar că Lady Emmaline a fost mult mai deşteaptă decât o credea toată lumea. Ea ţi-a văzut defectele.

„La fel ca mine.”

Nici nu mai era nevoie să rostească asemenea cuvinte. Ele ardeau. Rodeau. Îngropate în vintrele lui Christopher.

Nu recunoscuse faţă de taică-său ci, în povestea lui cu Lady Emmaline, fusese vorba de mult mai mult. Avea un respect profund faţă de sora ducelui de Mallen. Asta, în mare măsură, îl influenţase în decizia de a o curta.

În cele din urmă, ea făcuse alegerea potrivită şi se măritase cu Lord Drake, eroul Războiului Peninsular şi moştenitorul unui ducat.

Tatălui lui avea dreptate.

O, Doamne, cât îl ura Christopher pentru asta!

Îi aruncă o privire piezişă şi declară:

— Ţi-o mai spun pentru ultimă dată: n-o să mă însor cu Sophie, nu ca să-ţi fac ţie pe plac.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană de un alb imaculat.

— Nu-i vorba să-mi faci mie pe plac, Christopher. E vorba de supravieţuire.

— Mi-ai atribuit rolul de vânător de zestre? Sunt convins că tatăl domnişoarei Winters avea speranţe mai mari pentru fiica lui decât s-o mărite cu un conte fără bani.

— Domnişoara e disperată. Mai bine un vânător de zestre decât niciun pretendent.

Năpădit de o furie mocnită şi nimicitoare, Christopher strânse din pumni.

— N-o să fac asta!

Se răsuci pe călcâie şi o luă din loc. Însă atunci când ajunse aproape de ieşire, strigătul marchizului îl făcu să se oprească brusc.

— Ba da, Christopher, o s-o faci! Dacă nu te sinchiseşti ca măcar s-o curtezi pe fată, n-am altă opţiune decât să-ţi tai alocaţia.

Christopher încremeni. Ca să-şi arate lipsa de respect, el răspunse vorbind spre prag:

— Presupui că domnişoara o să accepte să fie curtată de mine.

— La cum văd eu lucrurile, fata e deja la al treilea sezon şi n-are nicio perspectivă. N-o să prea aibă de ales.

Christopher închise ochii.

— Deci care e răspunsul tău, băiete?

Christopher se trase de reverele hainei.

— Du-te naibii! spuse el.

Râsul tatălui său îl urmări în timp ce ieşea din încăpere. Şi continuă să răsune plin de aroganţa sigură pe sine a unui om care ştia prea bine că fiul lui n-avea cum să nu se supună.

Capitolul 2

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a făcut dovada talentului ei la tras cu arcul, nu neapărat impresionant, cu ajutorul unei săgeţi care a nimerit chiar în coapsa marchizului de A. Din fericire, domnul n-a fost grav rănit. Ci doar stânjenit de moarte. Şi a

devenit foarte palid.

Lancea şi scutul pe care le ţinea în mână domnişoara Sophie Winters se loviră zgomotos una de alta; ecoul răsună prelung între pereţii coridorului din reşedinţa lui Lord şi a lui Lady Thomas. Cu sufletul la gură, Sophie aruncă o privire peste umăr, aşteptând să fie descoperită dintr-o clipă în alta.

Văzând că nu apărea nimeni cu vreo expresie scandalizată pe chip, ea scoase un oftat de uşurare şi-şi văzu de drum, cu fustele delicate, de muselină roşie, învolburându-i-se în jurul gleznelor.

Era puţin probabil ca vreun lord sau vreo lady dintre cei prezenţi la serată să stea la pândă în întuneric. Balul mascat organizat de Lord şi Lady Thomas devenise unul dintre cele mai căutate evenimente din sezon.

Şi, până la urmă, la un bal mascat, o domnişoară putea să fie oricine îşi dorea.

Iar minunile chiar se întâmplau.

Desigur, trebuia să şi participi la acele petreceri ca să ai măcar şansa la o fărâmă de minune.

Sophie se opri în dreptul unei uşi închise. Vocile dezaprobatoare ale mamei şi fratelui ei îi răsunară în minte. Ar fi trebuit să revină numaidecât în sala de bal. Sophie şovăi, apoi răsuci mânerul şi se strecură înăuntru.

Doar o clipă. Îşi permitea doar o clipă de singurătate.

În biblioteca lordului Thomas plutea o tăcere binecuvântată.

Sophie îşi lăsă jos scutul şi suliţa, iar apoi traversă spaţiul uriaş al încăperii. Privirea ei urcă de-a lungul rafturilor înşirate din podea până în tavan, pe care se odihneau volume de piele. Ea îşi întinse gâtul şi studie pictura murală din partea de sus a pereţilor. Îngeraşi rotofei, cu obraji rozii, pluteau în jurul unei grădini. Sophie clătină din cap. Ce ciudată operă de artă! Locul îngeraşilor era printre nori şi în ceruri, nu într-o grădină care semăna remarcabil cu… ea miji din ochi şi studie cu atenţie tavanul… cu Grădinile Kensington. Spera din inimă ca

volumele lui Lord şi Lady Thomas să fie mult mai bune decât preferinţa lor în materie de artă. Apoi îşi întoarse atenţia spre rafturile din apropiere şi apucă o carte la întâmplare, gândindu-se la situaţia ei.

La aproape douăzeci şi doi de ani şi foarte aproape să devină fată bătrână, Sophie devenise o fire foarte practică.

Părea puţin probabil să-şi găsească vreodată perechea. Una pe care să şi-o aleagă ea. În schimb, trebuia să se bizuie pe legăturile de familie cu alţi nobili. O asemenea revelaţie o deranjase teribil pe vremea când avea optsprezece ani. O duruse la vârsta de nouăsprezece ani. La douăzeci, începuse să se gândească din ce în ce mai puţin la perspectivele ei de căsătorie.

În prezent, descoperea că putea să trăiască foarte bine şi fără parada nesfârşită de burlaci pe care i-i tot propusese fratele ei. Mai ales atunci când domnii aveau aspiraţii ceva mai mari în privinţa unei soţii… iar Sophie, până şi în opinia ei, era pe cale să devină o fată bătrână scundă, plinuţă şi destul de neîndemânatică.

Din păcate, fratele şi mama ei începuseră să-şi piardă răbdarea în legătură cu statutul ei de fată bătrână. Dacă fratele ei, Geoffrey, reuşea să se impună, Sophie ar fi ajuns să se mărite cu un bărbat ales de el. În ultimul timp, Geoffrey îi vorbise foarte sincer despre văduvul acela bătrân şi libidinos, lordul Carmichael. Sophie bănuia că era o simplă ameninţare, dar, necăsătorită fiind, nu putea să fie prea sigură de asta. Ea se înfiora la gândul căsătoriei cu domnul acela corpolent, a cărui respiraţie mirosea a usturoi.

Cu un oftat, întoarse filele cărţii pe care o ţinea în mână. După cotorul tare şi paginile imaculate, cu chenare aurite, ar fi putut să bage mâna în foc că Lord şi Lady Thomas nu erau neapărat nişte cititori înfocaţi.

Răsfoi paginile *Odiseei* lui Homer. N-ar fi fost frumos să te duci departe, să pleci de acasă şi să călătoreşti prin colţuri îndepărtate ale lumii, aşa cum făcuse Ulise? Sophie privi îndelung titlul cărţii.

O trezi din visare un pocnet uşor, venit dinspre uşi.

Sophie înjură în gând.

Cartea îi scăpă printre degete şi ateriză, cu o bufnitură înăbuşită, pe covorul Aubusson al lordului Thomas.

Sophie se ascunse în spatele celei mai apropiate canapele şi se lipi de piesa de mobilier tapisată cu brocart auriu.

Uşa se închise.

Ea îşi apăsă o mână pe piept, sigură că bubuitul inimii avea să-i dezvăluie prezenţa ei neaşteptatului musafir.

În încăpere domnea o tăcere absolută. Poate că persoana în cauză doar aruncase o privire prin bibliotecă şi apoi plecase. Poate…

Intrusul se apropie de bufetul cu băuturi al lordului Thomas, iar zgomotul discret al paşilor lui îi spulberă lui Sophie orice fărâmă de speranţă. În liniştea din încăpere răsună clinchetul delicat al cristalului lovit de cristal, urmat de susurul curgerii netulburate a lichidului turnat într-un pahar.

Din spatele canapelei, Sophie aruncă o privire furişă ca să vadă cine îi spulberase clipa trecătoare de răgaz, dar întunericul din cameră, îndulcit doar de câteva lumânări, îl învăluia pe străin în penumbră.

Reuşi să distingă silueta impunătoare a unui bărbat. Mijind din ochi, Sophie încercă să desluşească mai multe. Domnul în cauză purta haine albe, care făceau un contrast intens cu negrul ca de smoală din biblioteca lordului Thomas. Sophie se apropie ceva mai mult de marginea canapelei, lipindu-şi spatele de tapiseria acesteia. Firicele de praf se desprinseră de pe brocart şi dansară în aer.

Sophie strâmbă din nas. Da, se părea că avusese dreptate şi că biblioteca nu era încăperea preferată a stăpânului casei…

— Hapciu!

Îşi acoperi iute gura cu palma şi-şi ţinu respiraţia.

— Te rog ca, doar din cauza mea, să nu te simţi obligată să rămâi acolo toată seara!

Ea tresări atunci când tăcerea fu spulberată de vocea

străinului, care era baritonală, profundă şi foarte melodioasă.

Sophie se strânse în spatele canapelei, căutând cu disperare un refugiu. Îşi prinse buza de jos între dinţi, gândindu-se la următoarea mişcare.

Dacă ar fi fost înţeleaptă, ar fi fugit mâncând pământul.

Doar că *era* îmbrăcată în costum de carnaval. Misterul unei mişti îngăduia libertăţi care, în mod normal, nu li se cuveneau tinerelor doamne nemăritate.

O pereche de sandale din piele se opriră în faţa lui Sophie, iar ea nu reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt. Veşmintele albe se învolburară în jurul picioarelor acelui domn.

Sophie îşi ridică privirea încetul cu încetul, tot mai sus şi mai sus, de-a lungul picioarelor lui lungi şi puternice, al pieptului lat şi musculos şi al umerilor demni de un Atlas. Ea îşi lăsă capul pe spate ca să-l studieze pe străinul mascat. Înghiţi în sec.

— Bună seara! o salută el, iar vocea lui răguşită şi joasă o învălui precum razele unui soare fierbinte de vară.

Sophie simţi cum i se punea un nod în gât, dar reuşi să răspundă:

— Bună seara!

El aşeză un pahar plin cu coniac pe masa de mahon negru din dreptul canapelei şi se lăsă într-un genunchi lângă ea.

Înainte ca Sophie să-şi dea seama ce avea el de gând să facă, domnul îi ridică uşor fustele, ca să-i verifice gleznele. Îi prinse mai întâi un picior în mână, rotindu-l delicat, de parcă ar fi ţinut între degete cea mai rafinată dantelă spaniolă, iar apoi luă totul de la capăt cu celălalt picior.

Vârful degetului lui trecu peste semnul din naştere, în formă de inimă, de pe glezna ei. Degetul zăbovi acolo o clipă, de parcă posesorul lui ar fi rămas fascinat. Apoi el îşi retrase mâna.

— Eşti rănită?

Sophie înghiţi în sec şi reuşi să clatine scurt din cap.

Apoi îşi dădu seama că atenţia lui rămăsese îndreptată spre glezna ei.

— Doar mândria mi-e rănită, spuse ea într-o şoaptă răguşită.

Nu mai simţise niciodată mâinile unui bărbat pe pielea ei goală.

Era o senzaţie mai îmbătătoare decât aceea pe care ţi-o oferea cea mai bună şampanie franţuzească. Sophie îşi lăsă privirea să zboare peste silueta lui înaltă, impunătoare, înveşmântată în roba lungă şi albă. Detesta coiful auriu care acoperea capul necunoscutului şi masca în spatele căreia i se ascundea mare parte din faţă. Simţi brusc cum o furnicau degetele din pricina dorinţei de a-i scoate masca.

El îi coborî fustele la loc şi se ridică în picioare, întinzându-i o mână. Sophie îi privi degetele lungi, iar apoi îşi puse mâna într-a lui. Misteriosul domn o ajută să se ridice.

Ea îl studie din nou şi fu străbătută de un fior.

În veşmintele albe şi cu sandale în picioare, semăna cu un zeu grec. Ea se chinui să privească pe furiş în întunericul din cameră. Ar fi putut şi parieze că, sub casca lui, domnul acela ascundea bogăţia unui păr auriu… şuviţe ca de mătase, *demne* de un zeu grec.

— Ulise, spuse el, ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

El continuase să vorbească pe un ton răguşit şi ea se întrebă dacă aceea era, de fapt, vocea lui sau dacă şi-o prefăcea din dorinţa de a se ascunde.

Sophie încremeni. Se uită la exemplarul uitat al *Odiseei* şi reveni cu privirea la bărbatul care dăduse buzna în singurătatea ei.

Soarta.

Cuvântul se trezi la viaţă înlăuntrul ei; i se strecură prin gând asemenea ceţii care murmura gingaş în zorii zilei.

Ea clătină din cap.

„Nu fi nătângă, Sophie!”

Străinul nu părea să-şi dea seama că prin mintea ei se învolburau asemenea gânduri nebuneşti. El îşi recuperă

licoarea fină pe care o şterpelise de pe bufetul cu băuturi al lordului Thomas.

— Iar tu eşti Afrodita?

Sophie clătină din cap în semn că nu.

El îşi ridică privirea ca s-o studieze.

— Dionisos?

Sophie îşi luă sabia şi scutul şi le ridică.

Chiar şi în umbrele întunecate din încăpere, ea surprinse clipa în care ochii lui scânteiară din pricină că recunoscuse zeitatea întruchipată de costumul ei de carnaval. El îşi ridică paharul în semn de salut.

— Aha, Atena!

— Da, adeveri Sophie jucându-se, încurcată, cu scutul şi cu suliţa şi aruncând o privire spre uşă, iar apoi din nou spre străin. Ar trebui să plec!

Dar, deşi raţiunea îi spunea că ar fi trebuit să părăsească imediat acea încăpere, Sophie înaintă şi mai mult în bibliotecă. Îşi aşeză armele pe o masă rotundă, de lemn de stejar, şi începu să se legene pe picioare înainte şi înapoi, din pricina senzaţiei de fierbinţeală pe care i-o stârnea căutătura lui stăruitoare. Nefiind obişnuită ca un bărbat s-o scruteze atât de făţiş, se bucură că adevărata identitate îi era ascunsă.

Din spatele măştii aurii, ochii străinului scânteiau.

— Ei, dar tu eşti Atena, o războinică adevărată, care nu şovăie în faţa nici unei provocări!

Sophie se opri la câţiva paşi de silueta lui impunătoare. Ce n-ar fi dat ca să-i desluşească culoarea ochilor! Îl privi cu atenţie. Ochii păreau să-i fie albaştri sau verzi. Dacă el s-ar fi înclinat uşor spre lumina difuză a lumânărilor, ea ar fi putut să distingă…

El luă o gură din băutura lui şi puse paharul jos.

— Trec inspecţia, Atena? Sau trebuie să-mi vezi şi dinţii?

Lui Sophie i se încinse pielea la auzul remarcii stânjenitoare. Clătinând din cap, ea spuse:

— Ce idee excelentă! Ce-ar fi să zâmbeşti ca să văd ce şi cum?

Străinul scoase un hohot de râs şi ea strânse din buze drept răspuns. În mai bine de două sezoane, nu se distrase niciodată atât de bine. Oare unde fusese acel străin de când îşi făcuse ea debutul în societate?

Ulise zâmbi.

— Deci?

Sophie îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi prinse bărbia între degetul mare şi arătător. Ea se prefăcu a-l studia cu atenţie.

— Hmmm… Cred că merge.

— Ceea ce e foarte bine, spuse el cu toată seriozitatea, pentru că alternativa ar fi ori fără dinţi, ori dinţi de lemn.

Sophie chicoti:

— Vorbeşti serios? Dinţi de lemn? Există aşa ceva?

El dădu din cap.

— O, fără îndoială!

Schimbară un zâmbet şi Sophie simţi cum i se tăia răsuflarea, rămânându-i suspendată undeva în piept. O, Doamne, deşi nu era vreo debutantă aflată în primul ei sezon social, ea şi-ar fi dorit ca momentul acela să nu se mai termine niciodată! Întâlnise nenumăraţi domni de-a lungul mai multor sezoane şi niciunul nu reuşise s-o facă să râdă aşa cum o făcea acel necunoscut. Niciunul dintre ei nu-şi *dorise* s-o facă să râdă.

Ulise făcu un pas mai aproape.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce gânduri îţi trec prin minte.

Ciudat, dar Sophie chiar îi dădu crezare. Mama şi fratele ei nu dădeau nicio ceapă degerată pe ceea ce gândea ea. Singura persoană căreia îi păsa cu adevărat era scumpa ei prietenă, Lady Emmaline. Cu toate acestea, Emmaline, măritată de curând cu marchizul de Drake, se retrăsese în Kent, aşteptând naşterea primului lor copil. Sophie îşi simţi inima străpunsă de un mic fior de invidie pricinuit de dorinţa de a avea şi ea un soţ iubitor şi propria familie.

— Ce-am spus ca să-ţi alung zâmbetul de pe buze, dulce Atena?

Ea clătină din cap ca să-şi alunge gândurile melancolice.

— M-ai întrebat la ce mă gândesc.

El îşi înclină capul.

— Şi?

— Nu. Spuneam că asta mi-a alungat zâmbetul de pe buze.

Ulise clipi de câteva ori, de parcă s-ar fi învârtit în nişte cercuri ameţitoare.

Sophie oftă şi spuse:

— Te-am derutat. Fratele meu spune că am efectul ăsta asupra oamenilor. Zice că sunt foarte greu de înţeles.

El se încruntă.

— Fratele tău îmi pare un nătărău înfumurat.

Un fior o străbătu la auzul acelei sentinţe rapide. O, Doamne, se putea obişnui foarte bine cu vorbele lui dulci şi cu posesivitatea masculină! Făcu o grimasă şi încercă, fără prea mult succes, să distingă detaliile feţei lui. Era foarte probabil să-l cunoască foarte bine, să li se fi încrucişat drumurile adeseori.

— Crezi că ne-am mai întâlnit? rosti ea, impulsiv.

Străinul îi prinse mâinile într-ale lui. Le întoarse, îi studie palmele şi-i răspunse:

— Cu siguranţă că am şti.

Sophie reuşi să dea din cap. Pentru că era de acord cu el. Ar fi fost absolut imposibil să fi întâlnit vreodată un bărbat ca el şi să nu-şi fi amintit zâmbetul acela şi profunzimea emoţiilor pe care le stârnea înlăuntrul ei.

De pe poliţa şemineului, tic-tacul neîntrerupt al orologiului măsura tăcerea care se aşternu peste încăpere. Dar măsura şi timpul de când Sophie plecase din sala de bal. Poate că bărbatul din faţa ei nu-i cunoştea adevărata identitate, dar cu siguranţă că mama şi fratele ei aveau să-i remarce absenţa. Oricât i-ar fi displăcut lui Sophie ideea de părăsi biblioteca gazdei lor, buna-cuviinţă îi cerea sa plece. Nu putea să-şi permită să mai dea *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly* alte subiecte de bârfă.

— Ar trebui să plec, spuse ea.

Răspunsul lui veni aproape imediat:

— Ar trebui să rămâi.

Ea îşi lungi gâtul ca să-şi ridice privirea spre el. La mai bine de un metru optzeci, domnul acela era cu mult mai înalt decât un gentleman obişnuit.

— Lansezi o provocare, Ulise?

— Da. Rămâi.

*

Christopher, conte de Waxham, eliberă mâinile domnişoarei şi-şi mai turnă un pahar de coniac din colecţia de băuturi a lordului Thomas. Privi peste marginea paharului la făptura încântătoare din faţa lui, care reuşise să-i stârnească interesul aşa cum n-o mai făcuse nicio femeie în seara aceea.

Tânăra chiar avea dreptate. Buna-cuviinţă îi cerea să revină la petrecere.

Totuşi, partea iraţională dinlăuntrul lui, atât de fermecată, îşi dorea s-o ţină lângă el până când orchestra lui Lady Thomas îşi cânta ultimele acorduri.

Christopher luă o gură de coniac.

— Te distrezi în seara asta, Atena?

Ea privi la paharul din mâna lui.

— O, nespus de mult, Ulise!

— Atât de mult încât să te ascunzi în biblioteca lordului Thomas?

Ea întinse mâna şi-şi ajustă casca ce îi alunecase prea mult pe faţă.

— Dacă îţi aminteşti, încercam să revin în sala de bal.

„Touché!”, se gândi el.

— Dar tu? Te distrezi în seara asta? întrebă ea.

Buzele lui Christopher zvâcniră şi el alunecă între pliurile unui divan aflat în apropiere.

„Obrăznicătură mică!”

— Deloc. Ba dimpotrivă. Asta, până acum.

— Of…

Ochii tinerei, nedesluşiţi în penumbră, se făcură mari

la auzul acelor vorbe pline de sinceritate. El îi privi mai atent. I se păru că erau un amestec de verde şi albastru. Privirea ei pendula între uşă şi locul gol de lângă el.

Fără îndoială că zeiţa cea voluptuoasă nu-şi dorea să revină în sala de bal mai mult decât şi-o dorea el. Întreaga poveste n-avea niciun sens. El se refugiase în bibliotecă ca să se bucure de un moment de linişte, să uite de situaţia financiară a familiei lui… şi de faptul că taică-său insista ca el s-o ia de soţie pe Sophie Winters. Maxilarul i se încleştă.

Dacă lucrurile ieşeau aşa cum şi le dorea tatăl lui, Christopher avea să se însoare cu scorpia care îl chinuise în copilărie. El se încruntă. Sophie nu fusese cu mult diferită de tatăl lui în acea privinţă şi ultima persoană cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii era o femeie care să-i amintească de tatăl lui. Sau de incidentul de la grajduri.

Christopher clătină din cap. Nu voia să strice acea întâlnire cu gânduri legate de tatăl lui sau de Sophie Winters.

Privirea i se concentră pe senzuala Atena, ale cărei degete se jucau, agitate, cu faldurile rochiei. Părea neliniştită precum o pasăre care stătea să-şi ia zborul. Apoi făcu un pas spre el, iar Christopher îşi dădu seama că acea frumuseţe uluitoare arunca pe fereastră buna-cuviinţă pentru plăcerea unor minute trăite departe de lumea bună.

Ea făcu semn din cap spre coniacul din mâna lui.

— Ce anume îi fascinează atât de mult pe bărbaţi la băutura asta?

El îşi întinse paharul, lansând o provocare mută.

Fruntea tinerei se încruntă. Ea făcu vreo câţiva paşi spre el şi se opri. Fustele plisate şi roşii, în stilul veşmintelor greceşti, îi dansară în jurul gleznelor. Privirea lui alunecă peste picioarele ei, peste şoldurile uşor proeminente, urcând necontenit, până când ajunse la decolteul îndrăzneţ de adânc, în timp ce pieptul ei se ridica şi cobora.

Ea luă paharul şi degetele li se atinseră în treacăt. El fu străbătut de un fior incandescent, precum furnicăturile pe care le simţea ori de câte ori mergea desculţ pe covor.

„O, Doamne, ce naiba se întâmplă cu mine?”

Atena îi aruncă o privire piezişă şi bău jumătate de pahar.

O podidiră lacrimile. Începu să se înece.

Râsul îl zdruncină pe Christopher din toate încheieturile.

Ea îi aruncă o ocheadă încruntată.

— Asta n-a fost nici cuviincios, nici amuzant!

Apoi, ca pentru a mai salva aparenţele, mai încercă să ia o gură. De data asta, singura ei reacţie vizibilă fu o grimasă.

Christopher zâmbi în timp ce ea continuă să bea din coniacul lui. Cine şi-ar fi închipuit că putea să fie atât de distractiv s-o tachineze pe acea tânără?

Sau de seducător, se gândi el în timp ce ea îşi trecu vârful limbii peste buza de jos, care era minunat de plină.

Vocea ei joasă, răguşită, îi întrerupse gândurile pornite pe un făgaş periculos:

— Ca să fiu sinceră, a doua gură n-a fost deloc rea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Dar a treia şi a patra?

— O, a treia şi a patra au fost divine. Dar a patra şi a cincea au fost cu mult mai bune.

— Ai luat de două ori în calcul a patra gură.

Ea se încruntă.

— Da?

— Da, spuse el cu prefăcută seriozitate.

— Atunci, a patra gură trebuie să fi fost absolut divină!

Un râset răsună din străfundurile pieptului lui.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ea se întorcea în sala de bal. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Christopher era să fie descoperit alături de o doamnă mascată, mai ales în lumina planurilor pe care le făcuse tatăl lui pentru el.

Dar se simţea mult prea bine. Făcu un semn spre locul rămas gol pe canapea, aşteptându-se ca, negreşit, domnişoara să-şi vină în fire şi să-şi dea seama că nu se cuvenea să fie singură cu el.

Din păcate, se părea că a patra şi a cincea gură de

coniac îi cam umbriseră judecata.

Atena se aşeză pe canapea, ţesătura delicată a fustelor ei fluturând în jurul lui şi al ei, iar Christopher aruncă o privire furişă în jos.

Glezne frumoase şi delicate.

Simţi cum sângele i se învolbura în vine. O, Doamne, îi plăceau la nebunie gleznele frumoase şi delicate, mai ales dacă îi aparţineau unei făpturi voluptoase şi seducătoare ca ea!

— Ce te aduce aici astă-seară? Îţi eviţi, poate, soţul?

Un râs răguşit ieşi dintre buzele ei.

— Nu sunt măritată!

Christopher dădu afară din adâncul pieptului o răsuflare pe care nu ştia să şi-o fi ţinut acolo. Ei bine, prefera s-o ştie pe Atena fără obligaţii. Privirea lui se îndreptă spre arcuirea perfectă a celor două buze şi simţi cum fiorul dorinţei îl străbătea din cap până-n picioare. Da, prefera s-o ştie fără soţ. Desigur, întâlnirea lor clandestină căpăta un aer mult mai scandalos, ameninţarea descoperirii luând proporţii mult mai mari... dar celor din înalta societate li se încuviinţau unele libertăţi atunci când luau parte la balurile mascate.

Atena îşi termină de băut coniacul şi întinse paharul ca să-i fie umplut din nou. Christopher şovăi. Nu se cuvenea s-o ameţească pe acea domnişoară, deşi ea părea să se fi ameţit deja. El luă sticla de coniac de pe bufetul cu băuturi al lordului Thomas şi reveni lângă ea. Îi turnă vreo câteva degete din licoare.

Ea bău totul dintr-o singură înghiţitură. O uşoară grimasă îi strâmbă buzele.

La naiba, avea s-o trimită înapoi în sala de bal pe misterioasa domnişoară cherchelită bine!

— Deci, dulce Atena, care-i motivul vizitei tale aici?

Ea se bătu uşor cu un deget peste bărbie.

— Ei bine, am fost invitată.

Christopher zâmbi larg. Era absolut fascinantă.

— Ai fost invitată în biblioteca lordului Thomas?

Ea îşi întinse paharul de acum gol. Băuse destul

pentru o seară. El îl luă, atingându-şi intenţionat degetele de ale ei.

Tânăra nu păru deloc afectată de atingerea lui. Închise ochii şi se lăsă pe spătarul canapelei, cu gâtul arcuit de parcă ar fi avut de gând să tragă un pui de somn.

— Ar trebui să plec, murmură ea.

Christopher încercă să-şi înăbuşe dezamăgirea. Pentru el, întâlnirea cu ea era cea mai plăcută parte a serii.

— Ar trebui.

Ea îşi prinse uşor între dinţi buza de jos, aceea care era atât de plină, şi spuse:

— Nu se cuvine cu niciun chip să fim singuri.

Christopher îşi închipui tot felul de lucruri necuviincioase în care să se fi implicat buzele acelea.

— Da, spuse el zâmbind, cu impresia clară că zeiţa lui n-avea de gând să plece. Dar nu mi-ai mai răspuns la întrebare!

Ea flutură din gene.

— Nu?

— Nu.

Ce n-ar fi dat el să-i poată smulge coiful auriu de pe cap şi să dezvăluie părul pe care îl ascundea! Oare ea avea bucle aurii ca mierea? Bucle de un auriu închis?

— Care era întrebarea, milord?

Christopher îşi coborî capul mai aproape de al ei.

— De ce te-ai ascuns în biblioteca lordului Thomas? O întâlnire clandestină?

Se simţi cuprins de dorinţa mistuitoare de a-şi întinde mâna şi de a mângâia conturul mătăsos al obrazului ei, ca să verifice dacă pielea îi era la fel de catifelată pe cât părea.

Tânăra îşi aţinti privirea în tavan.

— Nu chiar, Ulise, se confesă ea, iar apoi, de parcă n-ar fi fost singuri în încăpere, îi şopti, cu un aer complice: îmi doream o clipă departe de lumea bună şi ştiam că n-o să găsesc pe nimeni aici. Ei bine, cu tine de faţă, nu se poate spune că nu-i nimeni. Dar tu? Cauţi să eviţi pe cineva?

Da, Christopher evita realitatea situaţiei în care se

afla.

— Aveam nevoie de o pauză de la…

„Planurile pe care le are tatăl meu pentru mine.”

— De la compania debutantelor romanţioase?

Plină de cochetărie, ea îi făcu repede cu ochiul.

El îi răspunse aruncându-i un zâmbet larg.

Atena se ridică şi veni mai aproape.

— Şi de unde ştii că nu sunt şi eu una dintre acele debutante romanţioase?

Christopher îi studie buza de jos, prea plină, luptându-se cu dorinţa de a-i revendica buzele cu ale lui.

— Debutantele nu poartă roşu.

Zâmbetul ei se adânci şi-i sublinie urma unei gropiţe în obrazul drept.

Pe Christopher aproape că-l furnicau degetele, mânate de dorinţa de a întinde mâna şi de a mângâia locul acela.

Apoi zâmbetul ei se adânci.

— Tu nu eşti… însurat?

— Nu.

Nu încă.

Probabil că ea îi observă şovăiala cu care rostise acel cuvânt, fiindcă dădu încetişor din cap.

— Înţeleg.

Gura lui se încordă într-o linie severă.

— Dacă lucrurile ar ieşi după cum vrea tata, atunci ar trebui să mă însor cu o… anumită femeie.

Deasupra măştii, fruntea ei se încruntă.

— Of, deci aşa merg lucrurile în societatea noastră, nu? Şi fratele meu vrea să mă vadă logodită o dată pentru totdeauna.

El se gândi că întreaga situaţie era absolut iraţională. N-avea nicio logică. Însă, o, Doamne, cât de mult îl ura pe nemernicul anonim care avea s-o facă soţia lui! Simţi dintr-odată că nu-şi dorea ca intruziunea realităţii să risipească feeria din încăpere. Christopher nu era un romantic din fire; poate că la mijloc era atmosfera balului mascat sau, poate, magia costumelor… dar se simţi pierdut în mrejele

momentului.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să discuţi despre inevitabila ta logodnă mai mult decât mi-ar plăcea mie să discut despre a mea, spuse el.

— Da, aşa-i, recunoscu ea pe un ton în care se simţea o urmă de amărăciune. Atunci, despre ce să vorbim? Despre costumele din seara asta?

— Niciodată despre ceva atât de plictisitor, spuse el punându-şi o mână pe piept.

— Să vorbim, poate, despre oaspeţii interesanţi de la balul mascat al lordului Thomas?

— Acum ştiu că mă tachinezi, dulce Atena!

Ea îşi lovi uşor buza cu vârful degetului.

— În cazul ăsta, ce propui, dragă Ulise?

— Despre pasiunile tale. Oare ce-o bucură pe o femeie inteligentă ca tine?

Ochii ei sclipiră de veselie.

— Deşi ştii că societatea vede cu ochi răi femeile inteligente, ai decis într-un sfert de oră că sunt o femeie inteligentă?

— N-am vrut să pară o insultă.

Ea scoase un mic pufnet.

— Ar fi nevoie de mult mai mult ca să mă insulţi. Prefer să se creadă despre mine că sunt inteligentă.

— De aici şi costumul Atenei?

— De aici şi costumul Atenei, încuviinţă ea, iar apoi făcu o mică pauză. Iar tu o să-mi povesteşti despre pasiunile tale?

El îşi duse o mână la piept.

— O să-mi pun sufletul pe tavă în seara asta.

— Atunci, trebuie să mă asigur că pun întrebări foarte inteligente.

Christopher o prinse de mână şi o ajută să se ridice. Ea se clătină spre el cu mişcări de a căror nonşalanţă era răspunzătoare tăria coniacului, nu atingerea lui. Totuşi, el îi aduse uşor corpul mai aproape de al lui.

Pleoapele ei fluturară o clipă, de parcă ar fi fost la fel de captivată ca şi el, de parcă şi ea ar fi fost atrasă de

ameninţarea ameţitoare a descoperirii pe care o riscau amândoi.

— Cartea ta preferată? şopti ea.

Cuvintele Atenei lui îl făcură pe Christopher, năpădit dintr-odată de greaţă, să se izbească de zidul realităţii. Vorbele ei îl azvârliseră din nou în chinul tachinărilor neîndurătoare pe care le îndurase în copilărie.

— Ulise!

Christopher se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Doar dacă îmi spui tu prima.

Atena se eliberă din braţele lui şi se îndepărtă de el cu paşi legănaţi, râzând răguşit.

— Şi ce e amuzant în asta? întrebă ea, deschizându-şi larg braţele. Suntem într-o bibliotecă!

Christopher ridică dintr-o sprânceană şi-i studie mişcările.

— Şi?

— Şi?

Ea luă o carte de pe raft.

— O să-ţi ghicesc cartea preferată, iar tu o s-o ghiceşti pe a mea. Apoi o să facem schimb de volume.

Christopher nu-şi putea aminti ultima dată când avusese o întâlnire atât de frivolă, dar şi atât de stranie. Una care îl făcea să uite, chiar dacă doar pentru o clipă, de dezgustul pe care îl simţea faţă de fiecare volum din biblioteca lordului Thomas.

— Foarte bine.

Se despărţiră şi începură să cutreiere de-a lungul rafturilor, iar râsetele li se amestecară.

— Aha! spuse ea.

Christopher aruncă o privire în spate şi o văzu cum scoase o carte şi cum o ţinu strâns la piept, gest care, practic, ascunse titlul.

— Tu ţi-ai găsit cartea, Ulise?

— Obrăznicătură, mormăi el şi se întoarse la căutarea lui.

Se plimbă de-a lungul rafturilor de volume, culoar după culoar, şi în cele din urmă se opri. Privirea îi era atât

de concentrată pe cărţile din faţa lui, încât simţi în spatele ochilor o durere surdă şi pulsatilă.

— Ulise!

El scoase un volum din piele verde. Îşi fixă privirea pe titlu, dorindu-şi să vadă literele clar, dar cuvintele îi dansară prin faţa ochilor şi apoi dispărură de pe copertă. Îşi dori să arunce afurisita de carte pe fereastră.

— Am găsit.

Atena lui se apropie de el, ţinându-şi comoara strânsă la piept într-un fel care îl făcu să invidieze cartea aceea blestemată. Ar fi renunţat la titlul de marchiz ca să fi fost el acel volum.

— La trei, facem schimb de cărţi!

Toate nesiguranţele lui vechi de ani de zile se dezlănţuiră fără nicio reţinere. Aproape că se înecă sub asaltul unei panici mult prea cunoscute.

— Unu. Doi. Trei.

Christopher studie volumul pe care Atena lui i-l întinsese şi apoi reveni cu privirea la ea. Poate că scânteia pe care ea o zări în ochii lui fu motivul care o făcu să spună:

— *Delphine.*

— Da. Înţeleg, minţi el.

Atena făcu un semn din cap spre volumul pe care i-l dăduse.

— Ai citit-o? îl întrebă, iar apoi nu-i aşteptă răspunsul, ci începu să turuie vrute şi nevrute despre carte: Ştii că autorul e o femeie?

Cartea a fost atât de controversată, şopti ea, încât Napoleon a exilat-o pe autoare pentru părerile ei despre libertatea femeilor într-o societate aristocratică. Şi…

Ea păru să-i observe tăcerea. Închise imediat gura.

Ce fascinant că Atena lui prefera acea lucrare! Christopher se gândi la ceea ce îi povestise despre logodna ei şi se întrebă cât de mult contase, atunci când ea alesese acea anume carte, frustrarea pe care o simţea fiindcă îi fusese limitată libertatea de a-şi alege soţul.

În cele din urmă, ea îşi ridică privirea spre el. *Intrigă şi iubire.*

— Nu mi-aş fi închipuit că eşti un romantic!

Christopher se încruntă. La naiba! El apucase cea mai apropiată carte la îndemână. Se chinui să schiţeze un zâmbet larg.

— Ai impresia că-mi cunoşti atât de bine pasiunile după atât de puţin timp, dulce Atena? întrebă el, gândindu-se la Lady Emmaline Fitzhugh şi la cât de lamentabil eşuase pe vremea când o curtase, aşa că recunoscu faţă de el însuşi că se putea ca Atena să fi avut dreptate în privinţa asta. De altfel, *Intrigă şi iubire* nu poate fi considerată o scriere romantică.

— Nu? se miră ea, încruntându-se şi coborându-şi privirea spre carte. Bănuiesc că n-ar trebui să-mi dau cu presupusul doar pe baza unui titlu.

Ea îi dădu înapoi volumul. Christopher îl luă şi, la rândul lui, îi returnă cartea. Îşi drese glasul.

— Îmi închipui că deja ni se simte lipsa amândurora.

Oricât de greu îi era să renunţe la acel moment de fericire alături de Atena lui, Christopher îşi dădea seama că ar fi fost dezastruos pentru amândoi să fie descoperiţi în acea bibliotecă.

Atena dădu din cap în semn că înţelesese. Îşi puse volumul la loc.

— Simt că n-ar fi bine să ne luăm rămas-bun şi să nu ne mai vedem niciodată.

Ea dădu să-şi scoată masca, dar Christopher îşi puse cartea deoparte şi-i luă degetele într-ale lui.

Ducă-se naibii decenţa! Balurile mascate erau momentul săruturilor interzise; un moment în care se putea întâmpla orice. Îi întoarse degetele şi aruncă o privire prelungă la palmele ei fine.

— Sunt de acord, dulce Atena. Nu vreau să stric momentul ăsta cu revelaţii care n-au cum să facă bine nici unuia dintre noi.

— Deci ăsta-i un rămas-bun.

Da, aşa trebuia să fie. Pentru amândoi. După ce se încheia balul mascat, ei erau forţaţi să revină în lumea aşteptărilor rigide şi a călătoriilor aranjate.

La cât era de afurisit, Christopher voia să mai fure o clipă înainte ca tatăl lui să-i forţeze mâna şi să se trezească însurat ca să achite o datorie de familie. Asta, pentru ca el şi ea să ştie că, la un moment dat, între ei nu existaseră decât râsete, sinceritate şi libertate.

— Întâlneşte-te cu mine!

Auzind propunerea lui scandaloasă, ea făcu ochii mari. Ce n-ar fi dat Christopher ca încăperea să fi fost scăldată în lumină, astfel încât el să poată vedea ce culoarea aveau ochii ei fermecători!

— Poftim? icni ea.

— În ultima zi din sezon, dacă tu nu eşti logodită şi eu sunt, fireşte, liber, întâlneşte-te cu mine în Grădinile Kensington.

Acele cuvinte sunau nebuneşte chiar şi pentru el. Nu exista nimic cuviincios, înţelept sau necesar în propunerea lui impulsivă, dar, dacă tot trebuia să împlinească dorinţa tatălui său… atunci măcar îşi putea permite îndrăzneala de a se gândi la Atena lui cea misterioasă şi de a-i afla într-o bună zi identitatea reală.

— Foarte bine.

Atena se aplecă, îi dădu un sărut pe obraz şi traversă, grăbită, încăperea.

Tocmai în clipa în care degetele ei atingeau clanţa, Christopher spuse:

— Atena, încă ceva!

Ea se întoarse spre el.

— Mulţumesc.

Atena îşi înclină uşor capul.

— Pentru ce?

„Pentru că mi-ai permis să uit. Pentru că m-ai făcut să zâmbesc. Pentru visul frumos pe care îl reprezinţi.”

În schimb, el murmură:

— Pentru compania ta.

Atena deschise uşa şi fugi.

Capitolul 3

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
În timp ce vicontele şi vicontesa de M. îşi întâmpinau oaspeţii, domnişoara S.W. şi-a scăpat evantaiul pe trepte. Neasemuita Lady D.H. s-a împiedicat de obiectul cu pricina şi a căzut, foarte graţios, pe scări.

Sophie făcu ochii mici din pricina razelor de soare care inundau sala de mese. Stomacul i se întoarse pe dos în clipa în care simţi mirosul de eglefin afumat, orez şi ouă fierte, precum şi o mulţime de alte arome specifice dejunului. Îşi dorea să-şi lase capul în mâini şi să geamă, dar fratele ei, Geoffrey Alistair Winters, viconte de Redbrooke, era aşezat de cealaltă parte a mesei.

Buzele vicontelui încremeniseră într-o grimasă sumbră şi severă.

El nu-i spusese nimic despre evidenta ei stare de ameţeală din noaptea trecută. Sophie crezuse că avusese norocul ca el s-o fi scăpat din vedere şi, astfel, să fie scutită de criticile lui. Geoffrey îi făcu semn unuia dintre valeţi.

— Te rog s-o serveşti pe sora mea cu o porţie zdravănă de *kedgeree*[1].

Valetul îmbrăcat în livrea aduse degrabă de pe bufet o farfurie plină cu *kedgeree* şi cu şuncă, pe care o aşeză în faţa lui Sophie. Ei îi era foarte greu să-şi înghită nodul din gât. Îşi duse şervetul la buze şi se luptă cu valul năucitor de greaţă.

Fratele ei îşi puse ziarul deoparte şi se aplecă în faţă.

— S-a întâmplat ceva, soră dragă?

Pe Sophie o năpădi greaţa. Înghiţi în sec.

— Absolut nimic, răspunse ea, înţepând cu vârful furculiţei o bucată de şuncă şi fluturând-o apoi într-o parte

1 Mâncare tradiţională anglo-indiană, constând din orez, peşte afumat, ouă fierte, curry, stafide şi pătrunjel.

a scaunului, astfel încât câinele ei, Duke, un mops cafeniu, cu o dungă neagră pe spate, să se ridice şi să înghită pe dată toată şunca. De ce întrebi?

Geoffrey pufni şi se lăsă pe spate în scaun. Îşi încrucişă braţele pe piept şi continuă s-o studieze.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Capul şi tot corpul o dureau pe Sophie de parcă ar fi fost târâtă de călcâie prin toată Londra şi aruncată sub roţile unei trăsuri care trecuse în mare viteză pe stradă. Nu era în stare să aibă nici măcar un gând coerent.

— Mă simt bine, spuse ea cu un zâmbet forţat.

Muşcă uşurel dintr-o bucată de pâine caldă şi crocantă. Stomacul i se revoltă precum o navă zgâlţâită de furtună pe mare, iar ea scăpă restul de pâine pe podea.

Din două muşcături mari, Duke înghiţi ofranda şi apoi scoase un lătrat de încântare.

— Am mai vorbit cu tine despre câinele ăsta pe care îl laşi să intre în sala de mese!

Sophie se întinse şi îl ridică pe Duke în poală. Îşi îngropă obrazul în blana lui aspră.

— Nu mai vorbi astfel! O să-i răneşti sentimentele.

— Nu mă interesează să discut despre câinele ăsta mizerabil!

— Nu-i mizerabil!

Lui Sophie nu-i păsa ce credea frate-său despre câinele ei. De parcă ar fi înţeles cum îi luase apărarea stăpâna lui, Duke o linse pe obraz.

Geoffrey se încruntă.

— Aş vrea să discut despre starea ta civilă.

Ea gemu şi apoi tresări pe măsură ce sunetul ameninţa să-i crape capul în două.

„Nu!”

Nu era momentul să discute despre căsătorie. Trebuia să aibă mintea limpede, nu să se lupte cu efectul alcoolului băut în exces. Din păcate, fratele ei o încolţise cu dibăcie.

Sophie îşi lăsă câinele pe podea. El mai scoase un ultim lătrat şi plecă din încăpere.

Ea oftă.

„Ce mare norocos e Duke!”

Îşi împinse într-o parte farfuria neatinsă.

— Am avut răbdare cu tine trei ani, reveni Geoffrey la subiect.

Da, da, avusese. Sophie îşi încrucişa mâinile în poală ca să le ascundă tremuratul. Geoffrey îi vorbise despre căsătoria cu lordul Carmichael, eveniment care ar fi trebuit să se producă în cazul în care ea nu şi-ar fi găsit perechea până la cel de-al treilea sezon social. Lordul Carmichael era chel ca o lună plină şi avea o burtă care se putea lua la întrecere cu cea a lui Prinny[2]. Pe deasupra, avusese deja trei soţii. Sophie n-avea nicio dorinţă să fie nefericita cu numărul patru.

— Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care e cu treizeci de ani mai mare decât mine!

— Dar cu un bărbat care e cu opt ani mai mare decât tine?

Ei bine, descrierea părea foarte specifică, motiv pentru care era cu atât mai îngrijorătoare.

— Despre cine vorbim?

Privirile celor doi fraţi se îndreptară spre uşă. Mama lor stătea în prag.

Sophie oftă. Ajunsese din lac în puţ. Cu siguranţă că maică-sa auzise cuvântul „căsătorie”, drept pentru care venise valvârtej.

Geoffrey îi făcu semn să se aşeze.

— Discut cu Sophie despre perspectivele ei matrimoniale, spuse el în timp ce maică-sa lua loc pe scaunul ei.

Sau despre lipsa de perspective, de unde şi necesitatea umilitoare ca Geoffrey să intervină.

— Sunt foarte mulţumită… începu Sophie.

Geoffrey ridică o mână.

— După cum spuneam, am avut răbdare.

— *Noi* am avut răbdare, îl corectă mama, lăsându-se, cu o bufnitură, pe spătarul scaunului.

---

2 Supranume afectuos pe care supuşii i l-au dat regelui englez George al IV-lea (1762-1830).

Geoffrey continuă:

— Într-adevăr, Carmichael e prea bătrân ca să ţi se potrivească.

— Da?

Fratele ei nu era niciodată de acord cu ea în nici o privinţă. Sophie scoase o răsuflare răsunătoare, care pieri însă de îndată ce ea auzi urmarea la acel preambul:

— Dar asta nu înseamnă că nu există domni absolut potriviţi, din rândul cărora să-ţi poţi alege o pereche excelentă.

Sophie se strâmbă. Fratele ei făcea ca totul să pară la fel de romantic precum expunerea unei iepe ca să fie cercetată dacă era sau nu bună de montă. Ea încerca să-şi ignore durerea pulsatilă din spatele ochilor şi să se concentreze la înţelesul cuvintelor lui. Era limpede că Geoffrey se gândea la un domn anume.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre un domn perfect acceptabil. Deţine în grajdurile lui unii dintre cei mai apreciaţi cai din Anglia.

Da, iată visul oricărei domnişoare!

— Cine e? insistă ea.

— Contele de Waxham.

Cu siguranţă că auzise greşit, nu? Sophie fu gata să izbucnească în râs. Tresări pe loc de durere, regretându-şi răbufnirea de veselie. Îşi apăsă degetele pe tâmple.

— Glumeşti! Christopher? se miră ea la auzul numelui acelui vecin, fiindcă moşia din Kent a familiei lui Christopher se afla lângă cea a lor. N-am mai vorbit cu Christopher de când…

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Mintea ei rătăci spre noaptea aceea de demult, în care îl descoperise pe Christopher citind în grajdurile marchizului de Milford. Noaptea incendiului. De atunci, el nu-i mai adresase niciodată altceva decât vreun salut aruncat în treacăt. Era ca şi cum ar fi învinuit-o pentru incidentul care distrusese grajdurile tatălui său. Geoffrey îşi puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă.

— De când…? insistă el.

— Nu contează. Nu mă mărit cu Christopher.

Sophie îşi lăsă capul pe spate. Ea nici nu credea că Christopher şi-ar fi dorit s-o ia de soţie. În copilărie, se tachinaseră unul pe altul fără nicio milă. Totuşi, după ce ea ajunsese la Londra în calitate de domnişoară pe cale să debuteze în înalta societate, aşteptându-şi cu nerăbdare primul ei sezon, îşi închipuise că Christopher avea să lase deoparte vechile animozităţi din copilărie şi să vină la ea precum un prieten dornic s-o ajute să-şi facă intrarea în lume.

Aflase foarte repede că teribil de admiratul conte de Waxham n-avea nici cea mai mică intenţie s-o recunoască sau să dea de înţeles că familiile lor s-ar fi cunoscut. În schimb, păruse să facă tot posibilul s-o evite.

Ceea ce fusese perfect în regulă pentru Sophie. Cum ea era văzută ca o ciudăţenie socială, reputaţia impecabilă de care se bucura Christopher în rândul lumii bune o iritase întotdeauna. Nicio domnişoară nu-şi dorea să i se amintească de imperfecţiunile ei.

Mama ei îşi drese glasul.

— Te asigur, Sophie, că eu şi fratele tău vorbim foarte serios. Waxham ar fi o pereche splendidă pentru tine.

— Nu!

Geoffrey se încruntă.

— Nu trebuie neapărat să te rog!

— Te porţi de parcă am fi în epoca feudală, Geoffrey! Ce mai urmează? Dacă nu sunt de acord, o să mă închizi într-un turn?

Geoffrey încruntă din sprâncene.

— N-avem turn!

Sophie închise ochii. Se rugă în gând să prindă puteri şi să poată discuta cu fratele ei. Deschise ochii şi întâlni privirea lui Geoffrey.

— Spusele mele despre turn au fost un sarcasm. Nu vreau să mă mărit cu Christopher.

Acesta o curtase pe buna ei prietenă, Lady Emmaline, devenită acum marchiză de Drake. El nici măcar n-o observase pe ea, pe Sophie, lucru pentru care îi fusese

nespus de recunoscătoare. Dar ce îi făcea pe Geoffrey şi pe maică-sa să creadă că ea avea să fie în stare şi cucerească pe cineva cu înalta lui poziţie în societate?

Mama ei îşi netezi fustele şi-i vorbi cu blândeţe:

— Sophie, draga mea, ai putea ajunge mult mai rău decât măritată cu Waxham.

— Aş putea ajunge şi mult mai bine, mormăi Sophie în şoaptă.

— Oho! spuse Geoffrey, tărăgănat. Cu cine?

— Cu ducele de Mallen.

La auzul numelui rostit de ea, în cameră se aşternu tăcerea. Mama şi Geoffrey schimbară o privire. Era singurul nume în stare s-o reducă la tăcere pe vicontesă.

Geoffrey râse şi se alese praful de stratagema lui Sophie.

„O, mojic nesuferit!”

— Şi vrei să cred că l-ai putea face pe duce să ţină la tine?

Sophie înlemni şi se uită la mama ei, pe al cărei chip se zărea o expresie la fel de uimită, dându-i clar de înţeles că n-avea ce ajutor să caute la ea. Era mai mult decât revelator ca însăşi femeia care te adusese pe lume să aibă atât de puţină încredere în capacitatea ta de a-ţi găsi un soţ! Şi nu orice soţ... ci unul dintre cei mai stimaţi membri ai nobilimii.

— Cred că ai înnebunit, spuse Geoffrey.

Sophie se încruntă. Îl respecta foarte mult pe duce, dar faptul că îi pomenise numele n-avea nimic a face cu vreun drag pe care să i-l poarte, ci mai degrabă cu misteriosul ei Ulise. Reuşise să rămână nemăritată două sezoane. Dacă reuşea să mai rămână aşa vreme de încă unul şi să-l reîntâlnească pe bărbatul care o fascinase atât de mult în bibliotecă...

— Sophie, eşti atentă la fratele tău?

„Nu.”

— Da, minţi ea.

— Ducele de Mallen n-a dat prea multe semne că ar fi interesat de tine.

— Nu-i adevărat, insistă ea. M-a invitat de mai multe ori la dans sezonul trecut, două dintre acele dansuri fiind valsuri.

— Asta s-a întâmplat numai pentru că eşti prietenă cu Lady Emmaline, sublinie Geoffrey.

Ei bine, aici el avea dreptate. Dar Sophie n-avea de gând s-o recunoască, fiindcă astfel s-ar fi dus pe apa sâmbetei tot raţionamentul ei.

— Em mi-a spus cu totul altceva.

Sophie strânse din pumni pe sub tăblia mesei.

Geoffrey şi mama schimbară priviri sceptice.

Cu toate astea, liniştea care plutea în sala de mese îi dădu de înţeles lui Sophie că amândoi păreau să se gândească la cuvintele ei. Poate că îşi doreau ei s-o mărite, dar, în acelaşi timp, ţineau foarte mult şi la statutul lor în societate.

— Waxham e o certitudine, spuse Geoffrey în cele din urmă, năruindu-i speranţa.

— O, *bineînţeles* că e, mormăi Sophie.

— E foarte căutat, spuse mama, venind în apărarea contelui, deşi se abţinuse de la orice comentariu cu câteva clipe mai devreme, atunci când Geoffrey pusese sub semnul întrebării statutul lui Sophie în societate.

Încruntarea lui Sophie se adânci. Atitudinea mamei şi a fratelui ei o rănea mai mult decât voia să recunoască.

— N-am nevoie ca Geoffrey să-mi înşire lista nesfârşită a calităţilor măreţe ale lui Christopher. Mi-a vorbit deja despre grajdurile contelui.

Nici mama, nici Geoffrey nu părură să perceapă încercarea ei de a fi sarcastică. Sau poate că voiau s-o ignore.

Geoffrey îşi continuă discursul:

— Eu spun doar că, în lumina legăturilor noastre de familie, Waxham e o certitudine.

Sophie se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi sprijini braţele pe cotiere. Bătu darabana cu vârful degetelor şi tresări pe măsură ce durerea de cap începea să-i sporească.

— Legătura nu e atât de mare pe cât ai vrea să crezi…

Cu răsuflarea întretăiată, mama o întrerupse pe Sophie:

— Tatăl tău şi marchizul de Milford şi-au început prietenia încă din tinereţe! Cum îndrăzneşti să spui ceva atât de lipsit de consideraţie?

Sophie îşi coborî privirea în poală, ruşinată de cuvintele ei pripite. Tatăl îi murise cu câţiva ani înainte ca ea să-şi facă debutul în societate. Şi avusese mereu speranţe atât de mari în privinţa căsătoriei fiicei lui! Se întrebă ce ar fi spus el acum despre modestele ei perspective de măritiş.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

Mama ei trebuie să-i fi simţit sinceritatea din vorbe, fiindcă dădu din cap în semn de aprobare.

— Ceea ce voiam să spun e că Christopher n-are nicio obligaţie faţă de familia noastră, preciză Sophie.

Of, era cumplit de deprimant să te gândeşti la tine ca la o obligaţie!

Geoffrey făcu un semn de tăgadă cu degetul arătător.

— Aici te înşeli, draga mea soră.

Sophie făcu ochii mici la auzul notei ciudate din tonul fratelui ei. Geoffrey vorbise de parcă ar fi fost la curent cu o bârfă interesantă despre familia lui Christopher, una pe care nu intenţiona s-o împărtăşească… ceva ce l-ar fi obligat pe Christopher să se însoare cu ea.

— Deci există motive mai puternice care să-l facă să se însoare cu mine? Ar trebui să fie ceva care să depăşească cu mult legăturile dintre familiile noastre.

Geoffrey clătină din cap şi păru să-şi vină în fire.

— Nu fi prostuţă, Sophie! Voiam doar să spun că marchizul are o mare influenţă asupra lui Waxham.

Grozav, deci Geoffrey voia s-o mărite cu un domn fără coloană vertebrală sau voinţă proprie. Splendid!

Rotiţele din mintea lui Sophie începură să se învârtă ca vântul şi ca gândul în clipa în care ea începu să simtă că situaţia îi scăpa de sub control.

— Emmaline mi-a spus că ducele are o mare stimă pentru mine.

Cu siguranţă că, de-a lungul anilor, Em spusese *ceva* de genul ăsta, nu?

Ispita pe care o reprezenta un titlu de duce păru prea mare pentru ca Geoffrey să reziste.

— O să te las să-ţi încerci norocul cu Mallen, dar, între timp, n-ai voie să faci nimic ca să-l descurajezi pe Waxham.

Sophie se aplecă în faţă, avântându-se ca să se opună condiţiilor impuse de Geoffrey, dar tresări în clipa în care mişcarea bruscă păru să facă încăperea să se învârtă odată cu ea.

Geoffrey ridică dintr-o sprânceană.

— Toate bune, soră dragă?

— Bune, răspunse ea printre dinţi.

— Foarte bine, se bucură el, întorcându-se spre mama lor. Aş vrea să inviţi familia lui Waxham la cină.

— Uiţi intenţionat un detaliu important: Waxham şi Mallen sunt prieteni apropiaţi. Mallen nu l-ar trăda niciodată pe Christopher făcându-mi curte în acelaşi timp cu el.

Iată o mişcare disperată din partea lui Sophie! Ea îşi ţinu respiraţia.

Geoffrey îşi ridică furculiţa şi o înfipse într-o bucată de rinichi, pe care o băgă în gură şi o mestecă cu o grijă meticuloasă.

— Dacă Mallen e atât de îndrăgostit de tine pe cât ne-ai dat de înţeles, atunci crede-mă, n-o să conteze!

Sophie îşi apucă între dinţi interiorul obrazului. Fratele ei o prinsese pe picior greşit! Totuşi, mai exista o urmă de speranţă. La urma urmei, Geoffrey era ferm convins că monstrul încrezut, „foarte căutat”, care o tachinase în copilărie şi o ignorase după ce devenise domnişoară, chiar avea să onoreze dorinţele tatălui său şi s-o curteze.

— Cum doreşti, Geoffrey, încuviinţă Sophie.

— Deci, am rezolvat! O cină, spuse el dând din cap ca să-şi întărească spusele.

Nerăbdătoare să primească oaspeţi, vicontesa bătu din palme.

— Minunat!

Sophie se trânti pe spate în scaun.

„Da, splendid!”

— Dacă aş considera că ne e ajutor, aş aduce cei mai buni profesori de etichetă, care să te înveţe totul despre conversaţia potrivită la dineuri.

Sophie strânse din dinţi.

— Dar deja cunosc totul despre conversaţia potrivită la dineuri!

— Nu asta spun şi ziarele de scandal, mormăi fratele ei printre dinţi.

Sophie îşi încrucişă braţele pe piept.

— Chiar nu-i vina mea că acea *Cronică de societate a lui Lady Ackerly* a avut ceva de obiectat faţă de faptul că am vorbit despre Duke.

— Ştii, desigur, că e inacceptabil să discuţi despre reproducerea câinilor?

— N-am făcut decât să pomenesc de puii pe care i-a avut Duke.

— I-ai spus asta lui Prinny!

Sophie se lipi cu spatele de scaun.

— Hmmm… Am crezut că avea să-l fascineze împerecherea mopsului meu cu o potaie râioa…

Mamei lor i se tăie răsuflarea.

— Sophie! strigă ea, bătând din palme. E mai mult decât suficient! Geoffrey, să nu cazi în capcana surorii tale! Sophie… nu… nu fi…

Sophie.

„Nu fi Sophie!”

De câte ori nu rostise mama ei acele cuvinte? Cea mai timpurie amintire a lui Sophie data din perioada primei ei guvernante. De unde să fi ştiut Sophie că femeia purta perucă pentru că era chelă? Şi ce fetiţă de cinci ani n-ar fi avut nenumărate întrebări pe acea temă? La urma urmei, dacă femeia era chelă, oare avea să aibă şi ea, Sophie, aceeaşi soartă?

În final, femeia se simţise pe deplin insultată. Îşi făcuse bagajele şi plecase valvârtej, iar Sophie rămăsese

fără prima ei guvernantă.

Ea oftă şi-şi trase scaunul în spate.

— Serios vorbind, mamă, nu mai sunt un copil! Şi nici n-ar trebui să fiu supusă unei asemenea examinări nedrepte.

Societatea îşi avea frumuseţile ei neasemuite, care-ţi tăiau răsuflarea. În cazul lui Sophie, ea nu fusese considerată nici măcar oarecum drăguţă.

Mama ei oftă.

— Lady Emmaline a avut o influenţă atât de bună asupra ta! Mare păcat că ea e măritată, iar tu eşti, tu eşti…

Mama flutură din mână în direcţia lui Sophie.

Aceasta din urmă îşi înclină capul.

— Iar eu sunt…?

— Tu eşti nemăritată, încheie Geoffrey de dincolo de masă, făcând ca discuţia să revină de unde plecase, drept pentru care el îşi sprijini palmele de masă şi o privi pe Sophie în ochi, zicând: Dragă soră, m-am împăcat de multă vreme cu gândul că nu eşti vreo mare frumuseţe. M-am împăcat şi cu faptul că ai un talent deosebit la spus lucruri nepotrivite. Însă n-am să accept să rămâi nemăritată. Cu cât găseşti mai repede o soluţie pentru inevitabil, cu atât o să-ţi fie mai bine.

Sophie îşi încleştă pumnii în poală. O, dacă ar fi avut un pic mai mult curaj, i-ar fi dat lui Geoffrey un pumn în faţă, unul demn de însuşi Gentleman Jackson[3]! Doar că Geoffrey şi mama se aşteptau la o asemenea reacţie din partea incorigibilei lor surori şi fiice.

Hotărâtă să nu confirme proasta părere pe care cei doi o aveau despre ea, Sophie se chinui să zâmbească şi se ridică în picioare.

— Cu permisiunea voastră, Duke trebuie scos la plimbare.

— Să te porţi frumos! strigă Geoffrey.

— Şi s-o iei pe Lucy! adăugă mama.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Vă purtaţi de parcă aş fi în stare să intru în cine ştie

3 Celebru pugilist englez care a trăit la sfârşitul secolului al XVIII-lea.

ce belea în timpul unei plimbări de dimineaţă!

Îşi scutură buclele şi trecu pe lângă mama şi fratele ei, alegând să ignore privirea încărcată de suferinţă pe care o schimbară cei doi, care erau atât de neîncrezători în privinţa ei.

O, da, cât de puţină încredere aveau în ea!

Capitolul 4

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. s-a ciocnit cu un servitor la balul contesei de T. Acesta a scăpat tava cu pahare de şampanie şi a împânzit podeaua sălii de bal cu cioburi de sticlă. Baronul de W. şi partenera lui au căzut în mijlocul grămezii de cioburi.

Sophie îşi duse o mână la ochi, încercând să şi-i apere de razele strălucitoare ale soarelui. Tresărind din pricina luminii orbitoare, încercă să-şi înăbuşe un val de greaţă. Niciodată! N-avea să se mai atingă niciodată de tării! Aruncă o privire la aleile înţesate de lume din Hyde Garden, care i se dezvăluiau în depărtare. Scrută orizontul cu privirea, căutându-şi câinele.

— Unde eşti, Duke?

Cu sufletul la gură din cauza efortului, se strecură printre cuplurile elegante care se plimbau prin grădini. Lorzii şi doamnele care treceau pe acolo întâmpinară purtarea ei lipsită de rafinament cu murmure uimite şi cu priviri îngrozite.

Sophie auzi nechezatul unui cal, urmat de o serie de ţipete.

— Duke, spuse ea cu răsuflarea întretăiată şi o luă la fugă spre toată nebunia.

— Domnişoară Winters! strigă Lucy cu glas ascuţit. Vicontele…

Sophie mări pasul pentru ca Lucy, camerista, să

rămână cu mult în urmă. Ştia prea bine ce probleme o aşteptau acasă. Cu siguranţă că n-avea nevoie de vreun memento din partea însoţitoarei sale care nu-i era credincioasă defel.

Sophie urcă un mic deal acoperit cu iarbă şi, cu mâinile în şold, cercetă împrejurimile. Încremeni când îl zări Duke. Mopsul cel cafeniu alerga în cerc în jurul unei iepe negre, uriaşe. Sophie gemu şi coborî deluşorul în fugă.

Piciorul i se încurcă în tivul de dantelă al rochiei de culoarea fildeşului. Ea scoase un suspin şi-şi întinse braţele ca să se echilibreze, dar era prea târziu. Se rostogoli în faţă şi alunecă până când aterizâ, cu o bufnitură, la poalele dealului.

Duke îi sări pe piept cu lăbuţele din faţă. Ea tresări şi îl îndepărtă uşurel de pe ea. Limba lui aspră şi sărată îi linse obrazul, iar ea îşi întoarse capul ca să-şi certe câinele buclucaş.

— O, Duke! Nu e frumos! Nu e deloc frumos!

Îşi închipuia deja ce urma să citească în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi de dimineaţă.

O siluetă impunătoare se aplecă deasupra ei, acoperindu-i vederea neîngrădită spre cerul de primăvară târzie.

Un domn se lăsă într-un genunchi lângă ea.

— Te-ai rănit?

Ea înghiţi în sec.

— Nu. Eu…

Sophie se împinse pe coate şi gemu. Dintre toţi călăreţii din Hyde Park, trebuise ca Duke să dea tocmai peste Christopher Ansley, conte de Waxham… coşmarul ei din copilărie şi modelul de perfecţiune al înaltei societăţi.

Sophie ar fi acceptat mai degrabă s-o ajute Lady Ackerly.

— Tu!

Christopher se încruntă.

— Trebuia să-mi dau seama în clipa în care împieliţatul de câine lăsat de capul lui, spuse el făcând un semn smucit din bărbie spre Duke, aproape că m-a doborât

de pe cal, că trebuia să fii cumva implicată în povestea asta!

Duke se lăsă pe lăbuţele din spate. Cu limbuţă rozie atârnându-i într-o parte, el lătră, fericit, la conte. Câinele părea să se priceapă şi mai puţin la oameni decât crezuse Sophie iniţial.

— Sunt sigură că fiara ta l-a speriat! sări ea în ajutorul mopsului ei celui ager.

La urma urmei, împieliţatul, aşa cum îl numise Christopher, era mult mai loial decât majoritatea oamenilor. Încruntarea de pe chipul lui Christopher se adânci.

— Îţi aduc la cunoştinţă că Intrepid nu-i o fiară. E o iapă rafinată şi frumoasă.

El îl bătu uşurel pe Duke peste creştet. Păru apoi să-şi amintească enervarea ce-l cuprinsese, fiindcă îşi trase mâna înapoi dintr-odată şi o apucă pe Sophie de tivul fustei.

— Ce faci, Christopher? şuieră ea printre dinţi, aruncând o privire la oamenii din apropiere.

Nu-şi putea decât închipui ce anume aveau să povestească ziarele de scandal despre acea ultimă păţanie a ei.

Christopher îi urmă direcţia privirii şi se încruntă la trecătorii care se uitau lung la corpul întins al lui Sophie.

— Mă asigur că nu eşti rănită, spuse el după ce observatorii lor îşi luară tălpăşiţa.

Pielea i se înfiorase acolo unde degetele lui prelungi îi mai strângeau încă glezna. Cu inima bătându-i foarte ciudat, ea îl lovi peste mână.

— Nu trebuie să mă atingi! Nu în public.

Nu atunci când atingerea îi provoca cele mai stranii şi mai necunoscute senzaţii undeva în pântece.

Christopher zâmbi larg şi-şi mută privirea de la piciorul ei la ochii care îi priveau cu reproş.

— Asta e o invitaţie de a te atinge atunci când suntem între patru ochi?

Sophie îşi acoperi gura cu mâna, făcând ochii mari.

— Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman!

El îi făcu de îndată cu ochiul.

— Alergând atât de răvăşită prin Hyde Park, nici tu nu prea pari să ai manierele unei doamne!

Sophie se întrebă ce ar fi zis despre ea ireproşabilul conte dacă ar fi ştiut că mai avea încă mintea tulbure din cauza alcoolului pe care, cu o seară înainte, îl degustase alături de un domn misterios.

El îşi înclină capul.

— Ce-i? răbufni ea.

— Încerc doar să interpretez licărirea maliţioasă din ochii tăi.

Christopher nu-i mai dădu şansa de a răspunde, căci se aplecă peste piciorul ei şi-i cuprinse din nou glezna în mână.

— Ţi-am spus că nu trebuie să mă atingi! zise ea cu sufletul la gură.

Nu dădea bine să fie văzută într-un moment în care Christopher o atingea atât de intim.

El îşi ridică privirea atât de iute, încât o şuviţă neagră îi scăpă din coada strânsă la ceafă şi-i alunecă peste ochi.

Doar pentru că încerca s-o ajute… şi pentru că, probabil, îi era greu să vadă… şi pentru că fusese surprinzător de blând cu Duke. Sophie cedă tentaţiei şi-i îndepărtă şuviţa solitară de pe frunte.

Tot corpul lui Christopher păru să încremenească.

O val de căldură luă cu asalt obrajii lui Sophie.

— Mi-am… hmmm… imaginat că ţi-e greu să vezi şi m-am gândit că, dacă îţi dau părul din ochi, poţi să vezi mult mai bine şi…

„Taci, Sophie! Taci.”

Ea închise gura numaidecât.

— Îmi atingi părul în public, dar nu-mi permiţi să-ţi verific glezna? se miră el.

— E cu totul altceva.

Din fericire pentru Sophie, Christopher nu insistă. În clipa aceea, ea nu ştia deloc cât de „cu totul altceva” era.

El scăpă un oftat chinuit.

— Foarte bine, atunci.

Se ridică şi-i întinse o mână ca s-o ajute şi pe ea.

Şi pentru că nu putea să rămână la infinit în mijlocul întinderii din Hyde Park, cu un public foarte interesat de fiecare mişcare pe care o făcea, Sophie îl luă de mână. O podidiră lacrimile în clipa în care reuşi să se ridice şi călcă într-un petic umed de pământ, prăbuşindu-se pentru a doua oară pe jos.

Duke sări în patru labe şi se apucă să danseze în cerc pe lângă Sophie, crezând, fără îndoială, că ea şi contele jucau un fel de joc.

Christopher îi aruncă o privire fugară, iar apoi îşi concentră toată atenţia la Sophie.

— Nu fi prostuţă, Phi! Lasă-mă să văd dacă n-ai nimic rupt.

Ea clătină din cap cu atâta putere, încât cocul deja slăbit i se desprinse cu totul şi părul îi alunecă pe spate.

— Nu e nimic rupt, Christopher!

El spuse cu glas coborât:

— Chiar crezi asta, Phi? În loc să-mi accepţi ajutorul, ai prefera să-ţi croieşti drum prin Hyde Park cu o gleznă ruptă?

— Nu trebuie să-mi spui „Phi”! îl certă ea, aruncând o privire furişă la spectatorii indiscreţi care se strânseseră din nou în jurul lor. Te dai în spectacol!

Christopher ridică dintr-o sprânceană.

— Cred că ai trecut de mult de o scenă după ce năpasta ta de câine a luat-o la fugă prin parc şi aproape că m-a doborât de pe cal!

Fie că Duke era cu mult mai puţin inteligent decât crezuse Sophie, fie că el avea nevoie disperată de atenţie, cert fu că mopsul cel lipsit de fidelitate se gudură la picioarele lui Christopher şi îl privi drăgăstos cu ochii lui mari şi ciocolatii.

Gata şi cu mitul câinelui loial!

Ea încercă să se uite nepărtinitor la Christopher. Era ciudat, dar nu observase niciodată cum trupul lui subţire şi musculos o depăşea cu peste treizeci de centimetri. Pielea bronzată dădea de înţeles că el se simţea de minune la

soare. O, Doamne! Scoase un ţipăt de spaimă. Îşi făcu vânt cu mâna. Vai, Christopher era… Christopher era…

— Ce-i cu privirea asta?

„Chipeş!”

— Ce-i cu ce privire? întrebă ea puţin prea repede.

Îşi cercetă capul cu vârful degetelor. Cu siguranţă că se lovise la cap când căzuse. Nu exista explicaţie mai potrivită pentru faptul că-şi dăduse seama dintr-odată că vechiul ei cunoscut, Christopher, era un domn mult prea chipeş.

— Arăţi de parcă ai fi înghiţit o farfurie plină cu hering înăcrit! constată el.

Sophie îşi veni în fire şi-şi lăsă mâinile pe lângă corp.

— Nu e heringul un peşte acru de felul lui? mormăi ea.

Un hohot de râs scăpă printre buzele lui de o perfecţiune sculpturală şi păru să-l surprindă la fel de mult ca şi pe ea.

Christopher o luă în braţe, de parcă n-ar fi fost cu mult mai grea decât unul dintre puii pe care îi făcuse Duke cu căţeluşa râioasă ce trecea mereu pe la bucătăriile de acasă. Puterea braţelor lui nu era deloc de neglijat, dată fiind silueta plinuţă a lui Sophie.

Ea clătină din cap ca să-şi limpezească gândurile. Nu se rănise în urma căzăturilor, dar cu siguranţă că încă mai era năucită de pe urma exceselor din seara trecută. Nu putea să-şi explice altfel strania senzaţie de lipsă de aer pe care i-o provocase revelaţia forţei lui Christopher. Dar cum de nu observase până atunci frânturile de auriu şi de verde care dansau în ochii lui de culoarea alunei? Sau forţa trupului său mlădios şi măsliniul pielii datorat ascendenţei lui italiene? Avea un păr negru, de o bogăţie încântătoare, pe care, i li iar dacă era mult mai lung decât se cuvenea, şi-l prindea la ceafă. A.sta o făcea pe Sophie ca, privindu-l, şi se gândească la un pirat.

— Nebunie curată, mormăi ea cu voce tare.

— Phi? Eşti bine?

Nu. Începea să creadă că nu era. Nu dacă îl studia pe Christopher cu ochii unei femei.

Dorindu-şi cu disperare să pună distanţă între pieptul lui lat, musculos, şi inima ei care o luase razna, Sophie îl împinse discret.

— Lasă-mă jos! Mă auzi?

— O, te aud, Phi! Dacă nu eşti atentă, o să audă şi toţi cei care ne urmăresc. În plus, ultimul lucru de care mai am nevoie e ca tata să descopere că te-am lăsat în plata Domnului, chiar dacă doar tu eşti de vină pentru situaţia asta. O să fii nevoită să înduri toată umilinţa.

— Hmmm…

Sophie se lipi de pieptul lui. Îşi aţinti privirea la cămaşa lui de in, albă şi scrobită, ca să nu mai observe privirile fascinate ale lorzilor şi doamnelor pe lângă care treceau.

Christopher se opri lângă iapa neagră, care păştea de zor dintr-un tufiş. El o lăsă jos pe Sophie cu grija cu care ar fi mânuit o comoară nepreţuită şi urcă în şa. Apoi, aplecându-se, o ridică dintr-odată şi o aşează în locul din faţa lui.

Camerista ei, Lucy, coborî panta dealului. Cu răsuflarea tăiată, aproape că o luă la fugă până când ajunse în dreptul lui Sophie.

— Domnişoară Winters!

Sophie îi făcu un semn din cap spre mopsul care lătra din toate puterile la Christopher.

— Ocupă-te pe Duke!

Lucy rămase cu gura căscată, iar Christopher dădu pinteni calului, care se puse pe galopat.

— Camerista mea…

— Cred că poate să găsească şi singură drumul spre casă, îi şopti el la ureche.

Răsuflarea lui, un amestec de cafea şi de citrice, îi gâdilă delicat pielea lui Sophie.

Ea se ţinu dreaptă ca lumânarea. Pe măsură ce impetuosul cal negru al lui Christopher o aducea tot mai aproape de casă, mintea ei începu s-o ia la goană. Îşi putea doar închipui ce aveau să spună ziarele de scandal. *Incorigibila domnişoară S.W. şi câinele ei cel neastâmpărat*

aproape că l-au ucis pe fermecătorul conte de W.

Ea îşi muşcă adânc buza de jos. O, cât detesta să le dovedească fratelui şi mamei ei că aveau dreptate! Ei se aşteptau mereu ca Sophie să provoace vreun scandal şi iată că acum ea reuşise să facă o scenă de toată frumuseţea! Nimănui n-avea să-i pese că lesa lui Duke se rupsese. Şi nici că gâştele de pe lac îl speriaseră pe mopsul cel irascibil şi îl făcuseră s-o ia la fugă spre iapa neagră şi masivă a lui Christopher.

Toată lumea avea să vadă doar că Sophie reconfirmase aşteptările foarte scăzute pe care le aveau cu toţii atunci când venea vorba de ea.

— Phi, poţi să te rezemi de mine!

Ea şovăi o clipă, apoi se relaxă şi-i permise s-o sprijine.

— Geoffrey o să fie negru de furie!

— Îmi imaginez că formularea ta e un eufemism, spuse el cu glas tărăgănat.

Sophie îl privi peste umăr şi se aşteptă să-i vadă pe buze un surâs condescendent. Ochii lui de culoarea alunei erau aţintiţi la drum, iar expresia neutră pe care o avea pe chip nu trăda nimic din ceea ce gândea cu adevărat.

— Atunci, dată fiind propunerea pe care mi-a făcut-o Geoffrey de dimineaţă, poate că n-o să fie cazul, mormăi ea.

Christopher se aplecă, apropiindu-se şi mai mult de ea.

— Ce-a spus?

Sophie tresări, bucurându-se că stătea cu spatele la Christopher. Încă de mică avusese sâcâitorul obicei de a vorbi singură.

— Hmmm… nimic.

Nu mai schimbară niciun cuvânt tot restul drumului, până când Christopher îşi struni iapa şi o făcu să se oprească în faţa casei lui Sophie. El sări din şa şi o luă de pe cal.

— Chiar poţi să mă laşi jos. De acum încolo mă descurc şi singură.

— E cam târziu să mai evităm să fim văzuţi împreună, Phi.

O urcă pe trepte.

Uşile de la intrare se deschiseră şi majordomul, Ralston, îşi întâmpină stăpâna cu un căscat plictisit.

— Domnişoară Winters, spuse el de parcă ar fi fost ceva obişnuit ca sora vicontelui să fie adusă pe braţe la intrarea principală, cărată de un domn şi neînsoţită de camerista ei.

Sophie oftă:

— Bună ziua, Ralston!

Ea simţi că i se înecaseră toate corăbiile. Geoffrey stătea în vestibul, alături de mama lor, cu braţele încrucişate pe piept. Privirea lui sumbră era încărcată de dezaprobarea tipică pentru un frate confruntat cu atare situaţie. Oare Sophie chiar se aşteptase la o altă reacţie?

Alese să dea uitării faptul că domnul care o ţinea în braţe era, de fapt, coşmarul ei din copilărie. Ar fi vrut să-şi îngroape capul în haina lui Christopher.

— Nu-i vina mea, Geoffrey!

Fratele ei îi ignoră pledoaria prin care încercase să-şi arate nevinovăţia.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai avut grijă de sora mea, Waxham!

Mama o întrebă, oftând:

— Ce ai mai făcut acum, Sophie?

Geoffrey o luă din braţele lui Christopher şi o puse pe picioare, spunând:

— Îţi suntem datori. Îmi pare rău că Sophie ţi-a creat probleme.

Christopher îşi înclină capul.

— Nu-i vina domnişoarei. Mă tem că am trecut în galop pe unde nu trebuia şi i-am speriat câinele.

El îi întâlni privirea lui Sophie şi şi-o ţinu pe a lui aţintită în ochii ei, care se făcură mari la auzul minciunii. Băiatului din amintirile ei i-ar fi plăcut la nebunie să-i povestească lui Geoffrey toate belelele în care reuşise să intre sora lui. Sophie nu ştia cum să reacţioneze faţă de

acea bunătate neaşteptată. I se făcu ruşine şi-şi dori să fi fost mai amabilă atunci când Christopher încercase s-o ajute.

— Mulţumesc, îi spuse ea mişcând doar din buze.

El schiţă din cap un gest de încuviinţare aproape imperceptibil.

Mama bătu din palme.

— Oricum ar fi, ne-ai adus-o pe Sophie acasă, ca un adevărat cavaler, spuse ea schimbând o privire cu Geoffrey. Am putea să vă invităm, pe tine şi tatăl tău, să luaţi cina cu noi?

Şovăiala contelui se simţi aproape palpabil. În clipa aceea ieşiră la lumină cele mai vechi nesiguranţe ale lui Sophie, sentimentul de a nu fi fost altceva decât o obligaţie, una tratată cu politeţe.

Ea îşi drese glasul.

— Sunt convinsă că Lord Waxham e ocupat. Chiar nu-i nevoie să-i deranjăm pe el şi pe marchiz.

— Mama nici măcar n-a pomenit de vreo seară anume, spuse Geoffrey pe un ton plin de umor sec.

Sophie îşi prinse între dinţi interiorul obrazului.

„La naiba!”

Ca la un semnal, mama interveni:

— Mâine-seară?

— Lord Waxham are planuri pentru mâine-seară, spuse Sophie întorcându-se spre Christopher. Nu-i aşa, milord?

El îşi şterse praful de pe mâini.

— La drept vorbind, n-am.

— Vezi, mamă! El…

„Poftim?!”

Cuvintele lui Sophie rămaseră suspendate în aer.

— Nu ai?

— Splendid! exclamă mama ei, bătând din palme.

Christopher surprinse privirea lui Sophie şi rămase cu ochii fixaţi la ea.

— De fapt, nici nu-mi pot închipui un alt fel în care să-mi petrec seara altfel decât în compania familiei tale!

I se păruse, sau el chiar rostise mai tărăgănat ultimele două cuvinte? Ea făcu ochii mici. Despre ce era vorba aici? De pe vremea când erau foarte mici, învăţase să aibă mare grijă atunci când venea vorba de Christopher. Fără îndoială că răspunsul lui politicos ascundea mult mai multe decât voia el să se ştie.

Iar Sophie n-avea încredere.

N-avea deloc încredere.

Mai încercă o dată:

— Eşti doar politicos, milord, dar mi-ai pomenit pe drum, în treacăt, câte ceva despre planurile pe care ţi le-ai făcut pentru mâine-seară.

Mama se posomorî.

— O, atunci promite-ne că o să vii în altă seară!

Christopher îşi încrucişă braţele pe piept.

— Fiica ta se înşală, spuse el uitându-se la Sophie. Te înşeli, repetă el apăsând pe cele două cuvinte.

— Da?

— Da, cu siguranţă.

Trei perechi de ochi uşor acuzatori se aţintiră la Sophie, căreia îi luară obrajii foc de ruşine.

— Serios? Am crezut… adică… am crezut că am vorbit despre planurile tale de mâine-seară.

Strânse din pumni pe furiş şi-i aruncă o privire fratelui ei. Încruntarea sumbră a lui Geoffrey îi dădu de înţeles că el îi punea la îndoială sinceritatea.

Sau că, în cazul de faţă, n-o credea deloc sinceră.

Dar, la urma urmei… de ce să vrea Christopher să ia cina cu familia ei? De-a lungul anilor, arătase foarte clar ce sentimente nutrea faţă de ea. Era atât de neobişnuită acea latură manierată pe care o afişa, acea încercare galantă a lui de a ascunde faţă de Geoffrey purtarea ei necuviincioasă din Hyde Park! De-a lungul anilor, Christopher nu fusese niciodată amabil cu ea aşa, de florile mărului.

Cuvintele lui Geoffrey o readuseră în prezent.

— Am fi onoraţi să vă avem la cină mâine-seară pe tine şi pe tatăl tău, Waxham.

Christopher făcu o reverenţă.

— Plăcerea o să fie de partea noastră. Domnişoară Winters, îţi doresc însănătoşire grabnică!

Aruncându-i lui Sophie o privire lungă, impenetrabilă, el îşi luă rămas-bun.

Încruntată, Sophie se uită în urma lui. Da, în spatele acţiunilor din ziua aceea ale lui Christopher se ascundea mult mai mult... iar ea avea de gând să ajungă la miezul problemei.

— Sophie...

Da, avea s-o facă imediat după ce se ocupa de mama ei şi de Geoffrey.

Capitolul 5

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În timp ce participa la dineul organizat de Contesa de L., domnişoara S

.W. a răsturnat un candelabru şi a reuşit să pună pe jar, la propriu, masa din salon. Deşi n-au existat victime, cina s-a încheiat cu mult înainte de vreme.

Christopher se foi pe bancheta trăsurii tatălui său. Îi aruncă o privire acestuia. Cu linia severă şi neînduplecată a gurii şi cu expresia aspră, ai fi zis că bătrânul marchiz era sculptat în marmură. Christopher trase perdeaua de catifea neagră şi privi lung în întuneric.

Regăsindu-se în trăsură alături de acel ticălos fără inimă şi auzind tropotul constant al cailor pe străzile Londrei, Christopher simţi cum toate astea îi trezeau amintiri din tinereţe... unele pe care era mai bine să le îngroape adânc şi să le uite definitiv.

Numai că el le permise să se strecoare insidios la suprafaţă şi să i se furişeze în suflet. Pumnii i se încleştară atunci când îşi aminti de ziua în care directorul de la Eton îl chemase pe marchizul de Milford. Cei doi discutaseră

despre performanţele jalnice pe care le avea Christopher în cadrul distinsei şcoli.

Rezultatele lui slabe fuseseră sancţionate cu un dos de palmă tras peste obraz. Mallen fusese martor la acea mică umilire. Christopher îşi dăduse seama că orice băiat care putea să observe ceva atât de ruşinos şi să nu scoată o vorbă despre întreaga poveste era unul pe care el personal nu putea să nu şi-l dorească de prieten. După aceea, se împrieteniseră repede.

Marchizul îşi scoase ceasul de aur gravat, cu lanţ, şi verifică ora. Îl băgă în buzunarul din faţă al hainei chiar în clipa în care trăsura se opri, legănându-se.

Christopher se uită din nou pe fereastră. Pe cer plutea secera subţire a lunii, care scălda reşedinţa albă a vicontelui de Redbrooke în ambrele nopţii. Dispreţul faţă de sine ardea precum acidul în gâtul lui Christopher. Urma ca, având cele mai neonorabile intenţii, să profite de ospitalitatea vicontelui. Christopher lăsă perdeaua să alunece la loc şi-ţi privi tatăl.

— Vreau să ştii că m-am vârât în afacerea asta doar ca să-ţi fac pe plac, tată.

Tatăl lui pufni:

— Dacă ai vrea cu adevărat să-mi faci pe plac, ai compromite-o pe fată şi am termina odată, declară bătrânul marchiz, lăsând apoi să-i scape un chicot. Te-ai trezi peste noapte cu buzunarele pline, fapt pentru care ar trebui să-mi mulţumeşti mie şi numai mie!

Christopher spuse, cu maxilarul încleştat:

— Stai liniştit, n-am de gând să-ţi mulţumesc.

Cum se ajunsese aici? El, contele de Waxham, fusese transformat într-un josnic vânător de zestre, umblând după o domnişoară care n-avea nici cea mai mică bănuială. Chiar dacă Sophie fusese blestemul vieţii lui în copilărie, totuşi merita mai mult decât acea atenţie rece şi odioasă.

Vizitiul bătu în portieră.

— O clipă! strigă marchizul, încruntându-se la Christopher. Nu te înţeleg, băiete! Căsătoriile aranjate sunt unul dintre fundamentele înaltei societăţi. Iar tu nici n-ai o

altă opţiune mai avantajoasă.

În mintea lui Christopher se ivi misterioasa lui zeiţă. O, Doamne, ar fi trebuit s-o lase să-şi scoată masca în momentul magic pe care îl trăiseră împreună cu trei zile în urmă! Ar fi trebuit să-şi dezvăluie şi el identitatea, ar fi trebuit să insiste ca ea să facă acelaşi lucru.

— Există o altă femeie, spuse Christopher în timp ce întindea mâna spre mânerul portierei.

Marchizul izbi cu vârful bastonului în portiera trăsurii, împiedicându-l pe Christopher să iasă.

— Cum adică există o altă femeie?

La un moment dat în viaţa lui Christopher, simplul şuierat catifelat al unei ameninţări îl făcuse să i se taie genunchii de groază. Dar el nu mai era un băiat în vârstă de zece ani.

— Există o altă femeie.

— Am auzit asta, răspunse tatăl lui. Cine naiba e? N-ai de gând să-mi spui? răbufni marchizul în faţa tăcerii încăpăţânate a fiului său care, oricum, nu-i putea spune niciun nume. Nu-mi pasă nici dacă-i Elena din Troia întoarsă din morţi! O, Doamne, n-o să ne strici aranjamentul! Nu pentru o cocotă fără nume!

Un mârâit îşi croi drum prin gâtlejul lui Christopher.

Vizitiul bătu din nou în portieră.

— La naiba, îţi spun eu când suntem gata! strigă marchizul trăgându-se, furios, de reverele hainei. Înţeleg că-ţi doreşti mai mult în viaţă decât fetiţa asta durdulie şi cu zestre mare, care n-a reuşit să-şi găsească pe nimeni vreme de atâtea sezoane. Tot ce trebuie să faci e să te însori cu ea şi să produci un moştenitor sau doi, iar apoi, dacă vrei, n-ai decât să-ţi iei un şir de amante!

Christopher îşi trecu dosul palmei peste ochi. Cu excepţia unor saluturi aruncate în treacăt, avusese mare grijă s-o evite pe Sophie. După incidentul de la grajduri, fata care îl chinuise şi tatăl pe care îl detesta deveniseră în ochii lui unul şi acelaşi, reprezentând un fel de figură amorfă ce-i aducea la lumină toate eşecurile pe care le

avusese în viaţă.

Christopher trase aer adânc în piept şi deschise portiera. Coborî, fără să se mai oprească să vadă dacă tatăl lui îl urma.

Bătrânul ticălos se mişca într-un ritm mai potrivit unui bărbat cu treizeci de ani mai tânăr. I se alătură lui Christopher şi spuse cu jumătate de gură:

— A venit vremea să-ţi iei responsabilităţile în serios. Aşa că şterge-ţi expresia asta acră de pe faţă şi zâmbeşte! Nu eşti tu cel mai isteţ individ din lume, dar te pricepi să le farmeci pe doamne, iar în situaţia de faţă o să-ţi fie de folos talentul ăsta.

Christopher se duse iarăşi cu gândul la momentele dureroase din tinereţe, în care taică-său îl batjocorise pentru eşecurile lui academice.

— Mă aflu aici pentru că mi-ai cerut să vin. Acum îmi ceri să şi zâmbesc? Ce altceva mai pot să fac pentru tine, milord?

Uşa se deschise şi majordomul lui Redbrooke le ieşi în întâmpinare. Bătrânul subţire, cu părul cărunt, le zâmbi în clipa în care intrară în casă. Îi ajută pe Christopher şi pe tatăl lui să-şi scoată hainele şi le lăsă în grija unui servitor.

— Vă rog să mă urmaţi!

Îi conduse într-un salon decorat într-un roşu strident, înţesat de ornamente aurii, de la gravurile expuse de-a lungul poliţei de deasupra şemineului până la braţele canapelelor în stil Ludovic al XIV-lea. Christopher tresări şi se forţă să nu închidă ochii.

— Lord Milford, ce bucurie să te văd!

Vicontesa de Redbrooke se repezi înainte şi, cu aceeaşi lipsă de rafinament pe care o afişase şi fiica ei de-a lungul vremii, luă mâinile marchizului într-ale ei şi le strânse.

Se salutară politicos unii pe alţii, până când vicontele de Redbrooke îşi drese glasul şi făcu un semn spre sora lui, care stătea deoparte, în colţul camerei.

— Milord, îţi aminteşti de sora mea, Sophie!

„De parcă cineva ar putea s-o uite pe micuţa

împieliţată!”

Sophie îi făcu o reverenţă marchizului.

— E întotdeauna o plăcere să vă revăd, milord!

Bătrânul o scrută pe Sophie cu ochii lui de şoim. Buza i se arcui într-un surâs dispreţuitor, semn clar că tânăra i se părea banală.

— Ce… domnişoară minunată te-ai făcut!

Christopher fu cuprins de o dorinţă mistuitoare de a se interpune între Sophie şi tatăl lui. Poate că o învinuia pentru noaptea fatidică a incendiului din grajdurile tatălui său, dar ea nu merita, totuşi, să fie victima josniciei marchizului.

— Chiar aşa? spuse Sophie în şoaptă. Asta nu-i deloc convingător, milord.

Christopher râse. Se părea că Sophie dezvoltase o anumită intransigenţă odată cu trecerea timpului.

Sprâncenele marchizului coborâră într-o încruntătură.

— Ce-ai spus, fetiţo?

Vicontesa chicoti, agitată, cu o mână la gură.

— O să formeze un cuplu excelent, nu-i aşa, Milford?

Sophie se prefăcu a-şi studia vârfurile încălţărilor cu minuţiozitatea cu care un cărturar ar fi studiat o expoziţie de la Muzeul Regal. Buzele lui Christopher zvâcniră sub impulsul amuzamentului.

Marchizul îi aruncă o privire încruntată lui Christopher.

— Nu-i aşa că e minunată, fiule?

Christopher se uită din nou la Sophie. Ea îi întâlni privirea cu o intensitate curajoasă, pe care el o aprecie. Ochii ei de culoarea albăstrelelor se aprinseră de o furie stârnită de umilinţă. Iar el se trase înapoi, uşor tulburat. O, Doamne, dar tatăl lui chiar avea dreptate! Întinderea catifelată a sânilor ei de un alb cremos se dezvăluia în decolteul îndrăzneţ al rochiei galbene de satin. Şoldurile ei delicat proeminente erau genul de şolduri la care visa un bărbat.

Sophie făcu ochii mici ca de pisică şi el îşi închipui că ea îi interpretase tăcerea ca pe o insultă. Clătină iute din cap ca să-şi limpezească mintea.

— A, da! Absolut minunată!

Sprâncenele ei se strânseră într-o discretă linie furioasă, care lăsa să se înţeleagă că-i displăcea înjosirea publică la care o supusese că cele două familii. Sophie crescu în ochii lui Christopher.

— E întotdeauna o plăcere să te revăd, Sophie, spuse el.

Ea îşi înclină capul.

— Da. Într-adevăr, mereu o plăcere! Aşa cum a fost o plăcere şi atunci când mi-ai răsturnat barca în lacul care unea moşiile familiilor noastre?

Vicontesei i se tăie răsuflarea.

Christopher se încruntă. Se părea că mica scorpie rămăsese la fel de afurisită! Totuşi, nu se cădea să-i amintească de faptul că în ziua aceea el doar îi împinsese uşor barca, fiindcă ea îl luase peste picior pentru notele lui mici de la Eton.

— A mai fost şi data aceea când mi-ai băgat şuviţele în cerneală! Şi atunci a fost... Cum ai spus? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană. O plăcere?

Râsul marchizului destrămă tensiunea apăsătoare care se aşternuse peste încăpere.

— Christopher a fost cam dificil în copilărie!

— Christopher avea aproape cincisprezece ani la vremea la care a făcut aceste lucruri.

Tonul lui Sophie fusese blând, dar Christopher ar fi putut jura că ea mormăise acele cuvinte printre dinţii strânşi. Se părea că vicontesa împărtăşea părerea lui, fiindcă îi aruncă fiică-sii o ocheadă încruntată, până când domnişoara avu bunul-simţ de a-şi întoarce privirea.

Ochii lui Christopher se aţintiră la orologiul aurit de pe poliţa şemineului. Era doar o cină. Totul avea să se termine curând.

Asta, dacă tatăl lui nu reuşea să-l însoare cu scorpia aceea.

*

Sophie plimbă vârful lingurii prin supa de morcovi din faţa ei. Rămase cu privirea aţintită la conţinutul lichid al bolului, dorindu-şi să se afle oriunde altundeva decât la acea masă, alături de acei oaspeţi.

Din fericire, îşi închipuia că mama şi fratele ei erau implicaţi într-o conversaţie serioasă despre vreme. Sau poate că analizau evenimentele sezonului? Sau…

Christopher se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— Ca de obicei, compania ta e antrenantă.

O năpădi un val de fierbinţeală şi simţi că pielea de pe gât îi lua foc. Se chinui să nu răstoarne conţinutul bolului pe impecabilii lui pantaloni negri.

— Iar tu eşti nepoliticos ca de obicei, mormăi ea printre dinţi.

Sophie nu se aştepta ca un om cu maniere atât de stilate şi a cărui companie era atât de căutată de lumea bună să înţeleagă cât de imposibil de stânjenitor era pentru ea să participe la evenimente sociale.

Rămase cu atenţia concentrată la bolul din faţa ei.

„O, bestie arogantă şi infatuată!”

Ea nu putea deloc să priceapă cum de reuşise Christopher să se impună în înalta societate drept unul dintre cei mai doriţi burlaci. El nu semăna deloc cu… Sophie clătină din cap şi-şi alungă din minte gândurile despre Ulise.

Meditaţia ei fu întreruptă de apariţia unui valet care îi luă bolul cu supă şi i-l înlocui cu o farfurie plină cu vânat.

Sophie aruncă o privire cu coada ochiului.

Christopher se lăsase pe spate; lavaliera albă şi iscusit înnodată i se desena într-un contrast puternic cu negrul intens al hainei. Umerii lui laţi ocupau perfect spaţiul delimitat de scaun. La rându-i, o studia păstrându-şi o expresie impenetrabilă. De la linia relaxată a maxilarului proeminent şi până la căutătura aproape plictisită, emana un calm remarcabil.

„La naiba cu el!”

Cât de mult şi-ar fi dorit să rămână şi ea la fel de rece şi de neafectată de bădăranul insuportabil de alături!

— Nu ştii că e nepoliticos să te uiţi insistent, milord? spuse ea astfel încât doar el s-o audă.

El bătu darabana pe braţele scaunului.

— „Christopher” e de ajuns.

— Prea bine, nu ştii că e nepoliticos să te uiţi insistent, Christopher?

El încruntă uşor din sprâncene.

— Nu te-ai schimbat deloc.

Ea îşi puse o palmă pe piept.

— Vai, dar îţi mulţumesc!

Christopher îşi încleşta maxilarul.

— N-a fost un compliment.

Ea îi aruncă un zâmbet.

— O, ştiam asta!

— Nu-i de mirare că…

Privirea lui coborî la decolteul ei, iar cuvintele îi îngheţară pe buze.

„… eşti încă nemăritată!”

Ea îi aruncă o privire aspră, fără să se îndoiască vreo clipă de ceea ce el fusese pe cale să rostească.

— Ce voiai să spui, Christopher?

El clipi de mai multe ori.

— Nimic. Absolut nimic.

Dar, din tăcerea lui, Sophie ghicise acea remarcă şi detestă durerea pe care vorbele nerostite o treziseră înlăuntrul ei. Nu înceta niciodată s-o uimească faptul că, indiferent de cine anume rostea acele cuvinte… mama ei, fratele ei, străinii sau chiar acel bărbat cu care copilărise… ele reuşeau mereu s-o rănească.

— Waxham, povesteşte-ne! Ziarele de scandal spun că-ţi cauţi soţie.

Sophie tresări la auzul acelei afirmaţii directe a maică-sii şi zise:

— N-ai pus nicio întrebare, mamă.

Vicontesa clipi, părând derutată.

— Poftim?

— Ai spus: „Waxham, povesteşte-ne!” şi ai continuat cu o afirmaţie. N-ai pus nicio întrebare.

Maică-sa îşi ţuguie buzele, nemulţumită.

— Prea bine. Îţi cauţi soţie, Waxham?

Sophie îşi luă furculiţa şi cuţitul şi desprinse o bucată din carnea foarte condimentată. Îşi băgă îmbucătura în gură şi mestecă, dorindu-şi să se poată strecura sub faţa de masă şi să se ascundă ca să nu mai vadă zvâcnirea dezgustată a buzelor lui Christopher. Sophie ştia prea bine că maică-sa era o bârfitoare inveterată şi se ruşina nespus de mult din pricina asta.

Un hohot zdravăn de râs izbucni din pieptul marchizului de Milford.

— Îi tot spun băiatului că a venit momentul să se aşeze la casa lui! Sper că are de gând să ţină seama de sfatul meu.

Lui Sophie nu-i scăpă privirea tăioasă pe care bătrânul i-o aruncă fiului său.

Preţ de o clipă prelungită, simţi o legătură remarcabilă între ea şi Christopher. Amândoi erau victime ale maşinaţiilor puse la cale de propriile familii.

În calitate de burlac, Geoffrey trebuia să fi simţit compătimire faţă de situaţia incomodă în care se regăsea Christopher, pentru că îndreptă cu abilitate discuţia spre un alt subiect.

— Waxham, înţeleg că se impun felicitări pentru că i-ai suflat grajdurile lordului Whitmore.

Christopher se foi pe scaun, părând să se simtă la fel de stânjenit de acel nou subiect de discuţie.

Sophie ciuli urechile. Lord Whitmore era un filfizon demn de dispreţ. Totuşi, nu exista scuză ca să fie lăsat fără niciun cal în grajduri.

Vicontesa îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Geoffrey.

— Nu se cade să discutăm despre jocuri de noroc în prezenţa unor doamne.

— Ei, asta-i! Eu cred că Waxham e de lăudat, îi spuse Geoffrey mamei lui, iar apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Christopher. Dacă zvonurile sunt adevărate, eşti acum în posesia a doi frizieni şi a trei pursânge?

— De fapt, sunt trei frizieni, interveni marchizul. Mai e şi arabul bălan. Nu-i aşa, Christopher?

Fiul lui îşi ridică paharul de vin şi sorbi lung.

— Aşa e, adeveri el pe un ton ciudat de inexpresiv, care o făcu pe Sophie să se încrunte.

Probabil că el îi simţi asprimea din privire, fiindcă se uită la ea.

— După încreţiturile de la coada ochilor şi încruntarea buzelor, înţeleg că nu eşti de acord.

— N-am încreţituri la ochi, spuse ea numaidecât. Şi nu sunt de acord cu niciun om care îşi foloseşte priceperea la jocul de cărţi ca să profite de slăbiciunea altuia.

Ochii lui Christopher se îngustară. El se apropie de Sophie, iar ea se depărtă numaidecât, cu inima bătându-i nebuneşte la vederea muşchiului care zvâcnea în colţul buzelor lui neînduplecate şi ferme.

— În primul rând, Whitmore a ales să ia parte la jocul de cărţi. Era liber să se ridice de la masă în orice moment. În al doilea rând, şopti el atât de încet încât vorbele lui erau aproape imposibil de auzit, cu excepţia situaţiilor în care cunoşti toate detaliile, domnişoară Winters, îţi sugerez să te fereşti să emiţi judecăţi absolute.

Apoi Christopher reveni la farfuria lui şi o ignoră total pe Sophie.

Nu-i mai adresă niciun cuvânt, iar ea nu înţelese de ce dispreţul lui îi provocă o dezamăgire atât de puternică. Răsuflă uşurată atunci când cina se apropie de final.

În cele din urmă, vicontesa bătu din palme.

— E timpul ne retragem în salon. Sophie o să ne desfete cu un cântec la pian!

Uşurarea pe care tocmai o simţise fiica ei n-avu viaţă lungă.

— Nu!

Refuzul izbucni cu o asemenea vehemenţă dinăuntrul lui Sophie, încât patru perechi de ochi se aţintiră deodată asupră-i. Sophie îşi drese glasul.

— Vreau să spun că aş prefera să nu cânt astă-seară.

Îi aruncă o privire încruntată maică-sii, ale cărei buze

se strânseră sub imperiul dorinţei evidente de a protesta.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Sophie era să se supună umilinţei de a cânta ca o fetiţă pentru marchiz şi fiul lui. Îşi aminti de prima dată când cântase în faţa lui Christopher, la vremea la care era o fetiţă în vârstă de doar şapte ani, iar el avea aproape cincisprezece. Sophie nu-şi dorise nimic mai mult decât să se joace cu păpuşa ei, Penelope, dar maică-sa insistase ca ea să cânte la pian pentru marchizul de Milford. Nu apucase să scoată nici măcar trei note, când Christopher se plesnise peste coapsă şi izbucnise în hohote de râs.

Fusese ultima dată când Sophie mai cântase în faţa unui public.

Încercând să tempereze tensiunea pe care aproape că puteai s-o tai cu un cuţit, Geoffrey se întoarse spre Christopher.

— Sora mea cântă splendid la pian. Nu-i aşa, Sophie?

Privirea lui Christopher se opri asupra ei.

Sophie se gândi că poate ar fi trebuit să zâmbească şi, în cele din urmă, să-şi arate dinţii precum iapa proverbială supusă evaluării la târg. Ar fi fost mult mai cinstit să facă asta în locul joculeţului pe care domnişoarele erau obligate să-l joace de dragul unui mariaj.

— Nu cânt, Geoffrey!

Vicontesa îşi drese glasul.

— Sophie spune asta numai din modestie!

Dar fiică-sa clătină din cap.

— Nu, nu sunt modestă!

Într-o luptă mută a voinţelor, îi susţinu privirea fratelui ei.

Geoffrey îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— O să cânţi, hotărî el, iar apoi se întoarse spre oaspeţii lui şi zise: Vreţi să ne retragem în salon?

Sophie tocmai deschisese gura ca să dezbată în continuare, când Christopher se ridică în picioare. O ajută şi pe ea să se ridice şi-i oferi braţul. Sophie îşi aşeză degetele pe mâneca hainei lui şi îl lăsă s-o conducă spre Salonul

Roşu. Cu tapetul lui stacojiu şi cu tapiţeria purpurie, salonul acela era cea mai stridentă încăpere din toată casa. Sophie se încruntă. Singurul element salvator din Salonul Roşu era iubitul ei pian.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată mai tăcută, murmură Christopher, întrerupând firul cugetărilor ei copilăreşti. Să nu-mi spui că încă ţi-e frică de Salonul Roşu!

Pe buzele ei apăru umbra unui zâmbet.

— E o cameră îngrozitoare!

Christopher chicoti, iar sunetul vocii lui era unul familiar şi prietenos, fără accentele de veselie sarcastică la care s-ar fi aşteptat Sophie.

— E genul de spaţiu care le-ar da coşmaruri copiilor mici, spuse el.

Pătrunseră în încăperea roşie ca sângele, cu tavane înalte şi cu ferestre late cât tot peretele. Ea scrută spaţiul generos de acolo şi privirea i se opri la leii care îşi arătau colţii. Îi detesta cu aceeaşi intensitate mistuitoare ca în copilărie.

Christopher îi urmă privirea şi dădu de canapeaua cu tapiserie roşie şi braţe întunecate, din lemn de mahon. Se întoarse spre mama ei.

— Pot face câţiva paşi cu Sophie prin salon?

Vicontesa bătu din palme ca un copil care tocmai fusese scutit pentru moment de lecţiile zilnice.

— Ce idee minunată, Christopher!

— Îţi mulţumesc că mă fereşti de sâcâielile ei şi de ale lui Geoffrey, spuse Sophie.

Christopher îşi înălţă bărbia într-un gest care însemna „Cu plăcere!”. Apoi, fără o vorbă, o conduse pe latura lungă a sălii, până când ajunseră la o distanţă rezonabilă de familiile lor.

El încetini pasul şi rupse tăcerea:

— Încearcă să ne căsătorească.

— Da. Da, asta fac, mormăi ea, umilită de încercarea disperată a fratelui ei de a o mărita, mai ales cu un domn care, de-a lungul anilor, o evitase cu o înverşunare atât de evidentă.

Ruşinea parcă o plesnea peste obraji.

El chicoti:

— Dacă ar fi să mă iau după răspunsul tău, căsătoria cu mine nu e ceva ce ai prefera.

Pe neaşteptate, lui Sophie îi veni în minte Ulise. Zâmbetul lui binevoitor. Preţuirea pe care o acorda inteligenţei. El n-o privise ca pe o ciudăţenie sau ca pe o femeie nedemnă de atenţiile lui.

Ea îşi ridică palmele în aer.

— Cum să răspund la asta, Christopher?

— Sincer.

Sophie îşi înălţă privirea spre el şi tresări. Oare când devenise Christopher dintr-un băiat înalt şi şleampăt, care obişnuia s-o tachineze necontenit, un bărbat impunător, zvelt şi atât de bine făcut? Ea încruntă din sprâncene şi continuă să-l cerceteze din priviri. Părul lui negru şi prea lung sfida moda epocii. Iar ochii lui... îi aruncă o privire pe furiş... ochii lui de culoarea alunei aveau un aer atât de familiar, atât de prietenos!

— Phi, eşti bine? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Hmmm... da. Perfect! răspunse ea, simţind cum i se înmuiau picioarele fiindcă fusese descoperită în timp ce îl studia. Ce spuneai?

— Constatam că nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Nici tu cu mine.

El păli şi răspunse repede:

— O, Doamne, nu!

Ea îşi muşcă interiorul buzei, fără să ştie de ce cuvintele lui o împunseseră drept în inimă.

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui la ce te gândeşti şi să terminăm odată cu povestea asta.

Probabil că el simţi durerea din cuvintele ei, fiindcă îi şopti:

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc.

Sophie tresări în faţa acestei laturi neaşteptate pe care i-o înfăţişa coşmarul ei din copilărie. Poate că el nu devenise un bărbat la fel de necioplit ca băiatul din urmă cu

mulţi ani. Ea se împiedică, iar el o ajută să se îndrepte de spate.

— Tatăl meu ar vrea să ne căsătorim, mărturisi el.

Aha, iată că ajunseseră la adevăratul motiv al interesului neaşteptat cu care Christopher îi căutase compania! Sophie scrută încăperea. Privirea pătrunzătoare a mamei era aţintită la ea şi la Christopher în timp ce ei doi îşi continuau plimbarea prin salon, iar Geoffrey şedea cu picioarele încrucişate şi cu un zâmbet pe buze.

Sophie oftă.

— Asta îşi doresc şi fratele, şi mama mea. Din păcate, singurul lucru prin care să-i împiedicăm să cadă de acord… începu ea, dar apoi realiză că trebuia să se oprească numaidecât, ceea ce şi făcu.

Christopher se opri din mers, ceea ce o sili şi pe ea să facă la fel.

— Singurul lucru prin care să-i împiedicăm…? insistă el.

Sophie se uită în toate părţile, mai puţin la el. Ultima înjosire de care mai avea nevoie era să recunoască încercarea lui Geoffrey şi a mamei ei de a pune mâna pe un titlu de duce. Mai ales că ea, Sophie, era cea care ar fi trebuit să asigure titlul în cauză.

— Phi! stărui el.

Poate că graba disperată care se simţea în tonul lui fu ceea ce o făcu să renunţe la orice instinct de autoconservare şi să zică:

— Le-am spus că aş putea cuceri un duce.

Christopher se legănă uşor în spate pe călcâiele cizmelor lui negre până la genunchi.

— Un duce?

Ea dădu din cap în semn că da.

El îşi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi se apucă s-o studieze.

— Te-ai gândit la vreun duce anume?

— Am pomenit de Mallen, spuse ea la repezeală.

Şi pentru că ştia de legătura apropiată dintre Christopher şi duce, tot corpul îi era cuprins de fierbinţeala

umilinţei.

— Mallen? repetă el, de parcă ea i-ar fi sugerat că însuşi bunul Dumnezeu avea de gând să-i facă curte.

Sophie ridică uşor din umeri.

— Singurul lucru cu care am putut să le potolesc stăruinţa a fost să le flutur titlul prin faţă.

— Şi ei te-au crezut?

Neîncrederea din tonul lui o făcu să-şi strecoare din nou braţul sub al lui şi să-l ciupească zdravăn.

El tresări.

— Au…!

— Ce ai vrea să fac? Să fiu de acord cu planul lor nebunesc de a mă mărita cu tine?

Ea îşi eliberă braţul şi o luă iar din loc. Paşii lui mari reduseră distanţa dintre ei şi Christopher ajunse să meargă umăr la umăr cu ea.

— E foarte jignitor ceea ce spui, mormăi el în şoaptă.

— De asta n-am dus niciodată lipsă noi doi, milord. De insulte.

Fruntea lui Christopher se încruntă.

— De ce să le dai numele lui Mallen? întrebă el pe neaşteptate.

Sophie îşi ridică mâinile.

— Mama şi fratele meu nu sunt diferiţi de nici o altă familie care caută să găsească cea mai potrivită partidă. Te poţi gândi la cineva mai potrivit decât ducele de Mallen?

— Hmmm…

Dacă familiile lor n-ar fi stat cu ochii pe ei, Sophie l-ar fi ciupit din nou pe Christopher pentru neîncrederea pe care o oglindea acea silabă rostită într-o doară. De ce era atât de greu de crezut că ea, Sophie Winters, putea să atragă atenţia ducelui de Mallen? Lăsă deoparte ideea foarte evidentă că nu reuşise să-şi găsească nici măcar un pretendent serios de-a lungul a două sezoane întregi.

„Cu excepţia lui Ulise. Eroul meu misterios.”

Christopher scrută încăperea. Sophie îi urmări privirea şi astfel ajunse să se uite la locul în care şedeau familiile lor, ocupate să-i studieze pe ea şi pe tânărul conte de parcă

amândoi ar fi făcut parte dintr-o specie exotică de insecte expuse la Muzeul Regal.

— Sophie, e timpul să cânţi la pian!

Ordinul lui Geoffrey răsună prin salonul cel lung.

Sophie tresări. După cum făcuse şi în copilărie, ea căută cu disperare o cale de a scăpa.

— Aş prefera…

Se uita la Christopher, însă el nu-i sări în ajutor.

În schimb, o conduse spre instrument, de parcă ar fi fost un fel de călău care o însoţea spre treptele ghilotinei.

Sophie nu ştiu cum să-şi explice valul de dezamăgire care o năpădi în momentul în care el o abandonă şi se duse să ia loc lângă tatăl lui. Privirea ei se plimbă de la Christopher, care o privea cu o nerăbdare plină de căldură, pe care nu ştia cum s-o interpreteze, şi se aţinti, în cele din urmă, la pian.

— Aşază-te, Sophie! se răsti mama.

Sophie sări într-o parte şi se lovi cu picioarele de băncuţa delicată. Făcu o reverenţă. O tratau un pic mai bine decât pe Duke; de la ea se aşteptau să se aşeze, să se ridice şi să vină ori de câte ori era strigată. Trase băncuţa de sub pian şi se aşeză, cu privirea aţintită la clapele de fildeş. Ele o chemau. Îi făceau semn. Ori de câte ori se aşeza la acel instrument, îi dispăreau toate îndoielile, toate nesiguranţele. Sophie nu mai era decât o femeie fermecată de puterea muzicii.

Totuşi, ceea ce aşteptau fratele şi mama ei de la ea îi ucise toată bucuria. Voiau să transforme dragostea ei pentru muzică în ceva menit să atragă atenţia lordului Waxham şi a tatălui său.

Cu degetele pe clape, trase aer adânc în piept şi începu să cânte cu înverşunare, cu câte un deget odată.

Cu ochiul pe un bănuţ, Lord Memartin cel vestit
De după paravan, la Lady Aberdeen a poftit
El mâna i-o ceru.
Jurăminte de voie bună îi făcu
Şi de fericire-n veci de veci.

Dacă ea se învoia
În genunchi a se aşeza...

— Sophie! se răsti Geoffrey.

Degetele lui Sophie se opriră cu un scrâşnet strident. Ea se luptă cu o undă de vinovăţie în clipa în care vicontesa se luă cu mâinile de cap şi începu să se legene înainte şi înapoi.

Lui Sophie i se păru că surprinse o scânteie de amuzament în ochii lui Christopher. Pe de altă parte, ai fi zis că tatăl lui muşcase dintr-o lămâie.

Sophie privi lung la clape, dar nu simţi triumful pe care îşi închipuise că avea să-l savureze în urma isprăvii ei. În schimb, o copleşi gândul amar că-şi dezamăgise din nou familia.

— Gata, Sophie! răbufni Geoffrey.

Privirea lui sumbră îi dădu de înţeles că avea de înfruntat o grămadă de probleme după ce le plecau musafirii.

Ea se ridică în picioare şi făcu o reverenţă grăbită.

Pe buzele lui Christopher se vedea o umbră de zâmbet. Oare pentru că acea bătaie de joc la care se dedase ea nu făcuse decât să accentueze fiecare percepţie negativă pe care el o avea în privinţa ei? Dintr-odată, Sophie îşi dori să se fi purtat cu totul altfel în seara aceea.

Îşi dori să nu fi permis mândriei să-i influenţeze acţiunile.

— Hmmm... eu... vă rog să mă scuzaţi!

Mai reuşi să facă o reverenţă spre Christopher şi marchiz şi ieşi valvârtej din încăpere.

Capitolul 6

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

După ce s-a răsturnat la recitalul muzical al marchizei de K., domnişoarei S.W. i s-a reamintit de ce domnişoarele

n-ar trebui să se lase pe spate pe picioarele scaunelor.

— Ai idee cât e ceasul?

Aşezat în fotoliul din piele al ducelui de Mallen, Christopher aruncă o privire peste birou, la orologiu.

— Cinci.

Mallen îşi înăbuşi un căscat cu dosul palmei.

— Cinci dimineaţa. Dimineaţa, spuse el de parcă ar fi vorbit cu un copil mic. Şi nu crezi că e cam devreme pentru coniac?

Christopher considera că prietenul lui reacţiona foarte bine la discuţie, având în vedere ceea ce tocmai îl rugase. Sorbi din paharul de coniac.

— Am nevoie de ajutorul tău, Mallen, spuse el apăsat.

După cina din seara trecută, de la Redbrooke, se gândise la conversaţia pe care o avusese cu Sophie pe când se plimbaseră prin Salonul Roşu. Ea îi vorbise cu o candoare înviorătoare, care chiar n-ar fi trebuit să-l surprindă în lumina vivacităţii ei caracteristice. Chiar înainte de-a adormi, îi venise o idee… una care îl putea ajuta să dejoace planurile pe care tatăl lui le făcuse pentru el şi Phi. Cu toate acestea, planul necesita o doză bună de îngăduinţă din partea bunului său prieten, Mallen.

Acesta din urmă deschise gura ca să spună ceva, dar nu scoase niciun cuvânt. În schimb, se duse şi-şi turnă un pahar de coniac. Sorbi prelung.

— Ai vrea să-i fac curte lui Sophie Winters? întrebă el aşezându-se pe scaunul de la birou. Sophie! Cea mai dragă prietenă a lui Emmaline. Domnişoara aceea destul de plinuţă…

Christopher se foi în fotoliu.

— Ei, chiar i-am spune „plinuţă”?!

Dintr-un motiv oarecare, ofensa lui Mallen îl călcă pe nervi. Era firesc să fie mânios. O cunoştea pe domnişoară de pe vremea când mergea de-a buşilea.

Mallen îşi trecu mâna peste frunte.

— N-am vrut s-o spun ca pe o insultă. Aş spune că domnişoara asta e, dincolo de orice, mai degrabă

voluptuoasă. Are…

— Mă ajuţi? întrebă Christopher răspicat.

Auzise destule de la Mallen despre însuşirile lui Sophie. Descrierea detaliată pe care prietenul lui încercase să i-o facă lui Phi îi plăcuse chiar mai puţin decât presupusa insultă de mai devreme. Îşi spuse că agitaţia ciudată care i se dezlănţui undeva înlăuntru era doar un sentiment de afecţiune frăţească pe care i-o purta tinerei.

Cu vârfurile degetelor, Mallen bătu darabana pe marginea paharului.

— Aş vrea să mă asigur că te înţeleg clar.

Mâna lui Christopher seceră aerul într-un gest nerăbdător.

— O plimbare în Hyde Park, o îngheţată la Gunter. Nimic mai mult.

Christopher credea că acele gesturi simple ar fi fost de ajuns ca să descurajeze interesul lui Redbrooke de a asigura uniunea dintre el şi Sophie.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă ai fost la fel de romantic şi în încercarea ta a-i face curte surorii mele, nu e de mirare că am ajuns să-l am pe Drake drept cumnat.

— Eu nu încerc s-o curtez pe domnişoara Winters, sublinie Christopher.

Ducele de Mallen era pentru el un mijloc ca să pună capăt oricărei încercări nebuneşti a tatălui său de a-l căsători cu mica pacoste.

Pe buzele lui Mallen apăru o grimasă de-a dreptul ducală.

— Ar fi o dovadă de neglijenţă din partea mea să nu subliniez că mândria domnişoarei o să fie grav rănită dacă ţi se descoperă planul.

— Ei, na, n-o să descopere nimic, Mallen! O să ştim doar noi doi adevărul.

— Ce anume te-a condus spre un plan atât de nebunesc?

Christopher reuşi să schiţeze un surâs cu colţul gurii.

— Chiar domnişoara Winters mi-a spus că singurul

lucru care să zădărnicească orice strădanie a mamei şi fratelui ei ar fi să cucerească un duce.

Mallen oftă şi mai luă o gură de coniac.

— Deci s-ar preta orice duce?

— A, da, bineînţeles.

Nu era chiar adevărat. Sophie îl pomenise anume pe ducele de Mallen. Privirea lui Christopher rătăci pe lângă umărul acestuia, spre fereastra care ocupa întregul perete. Afară, soarele şi luna se războiau pe cerul dimineţii. Nuanţe aprinse de portocaliu şi de roşiatic apăruseră la orizont.

De ce nu voia să recunoască de faţă cu Mallen că Sophie se referise în mod special la titlul lui de duce?

Ideea era că lui personal nu-i păsa neapărat că Sophie îl pomenise pe Mallen. Nu ştia de ce. Nici nu-şi dorea să analizeze prea mult asemenea sentimente iraţionale. Dădea vina pe oboseală.

— Mă ajuţi? insistă el.

Mallen îşi trecu o mână peste ochi.

— Nu vreau să pun în pericol sentimentele domnişoarei.

— Sunt sigur că atenţia ta o să fie bine-venită, se grăbi Christopher să-l asigure. Îşi doreşte pur şi simplu să evite o căsnicie cu mine.

Buzele lui Mallen zvâcniră sub impulsul a ceva ce părea să fie amuzament.

— Eşti un prost dacă crezi asta! Nici o domnişoară nu-şi doreşte ceva mai puţin decât o căsnicie.

Christopher bătu darabana pe marginea fotoliului. Da, Mallen avea dreptate. Scopul tuturor domnişoarelor era să ajungă să aibă o căsnicie respectabilă.

— Sophie e diferită, spuse el.

Şi chiar era. Nu semăna cu niciuna dintre domnişoarele pe care le cunoştea el. Avea o adevărată înclinaţie să intre în tot felul de păţanii care făceau ca numele ei să apară în ziarele de scandal. Şi dădea dovadă de o libertate de spirit remarcabilă, fiindcă spunea întotdeauna doar ce gândea.

Următoarea afirmaţie rostită de Mallen îi abătu gândul

înapoi la discuţia lor.

— Poate că domnişoara Winters ţi se pare diferită, dar nu uita că ai un palmares remarcabil de prost în privinţa domnişoarelor. Mai întâi sora mea, iar acum, domnişoara Winters.

— Încetează! îl somă Christopher, care bău şi ultima picătură rămasă în pahar şi apoi îl aşeză pe masa de lângă el. Am nevoie de ajutor. Nu-mi doresc să mă însor cu domnişoara Winters mai mult decât vrea ea să se mărite cu mine.

Îşi încleştă maxilarul. Nu voia să cedeze nici în ruptul capului în faţa cerinţelor impuse de tatăl lui. Bătrânul marchiz n-avea decât să se ducă direct la naiba cu planurile pe care le făcuse în legătură cu el şi cu Phi.

— Îţi dai seama că ceea ce-mi ceri ar putea să creeze multe probleme între mine, mama şi sora mea?

Christopher se gândise la asta.

— Nu-ţi cer să petreci tot sezonul făcându-i curte domnişoarei Winters. Doar să ieşi cu ea de câteva ori, ca să-l descurajezi pe fratele ei.

— Şi ca să-l descurajez pe tatăl tău.

Christopher dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Exact.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

— Cum are de gând marchizul să-ţi forţeze mâna?

Christopher se foi în fotoliu.

— M-a ameninţat că îmi taie alocaţia dacă n-o cer de soţie pe domnişoara Winters.

N-avu forţă să se umilească povestind toate detaliile stânjenitoare ale acelei discuţii dintre el şi taică-său.

Mallen scoase un sunet dezaprobator.

— Nu se cade să forţezi mâna unui bărbat.

Christopher era întru totul de acord cu acea idee. Se folosi de simpatia lui Mallen ca să ceară susţinerea celuilalt burlac.

— Cu toate acestea, tata n-ar mai avea ce să-mi spună dacă domnişoara Winters respinge ideea de a fi curtată de mine.

Mallen oftă.

— Mallen… murmură Christopher.

— Mă gândesc, Waxham.

Vreme îndelungată, ducele nu mai spuse nimic. Şi, cu cât clipa de tăcere se prelungea mai mult, cu atât era mai posibil ca Mallen să refuze ciudata rugăminte a lui Christopher. Ceea ce însemna că acesta din urmă eşuase în planurile pe care şi le făcuse. Ceea ce însemna că el trebuia să-i facă totuşi curte lui Sophie, care cu siguranţă că n-avea să-i mai poată respinge cererea în căsătorie. Ceea ce însemna că Atena lui din bibliotecă era pe veci pierdută pentru el, chiar înainte ca el să-i fi putut afla vreodată identitatea. Mai mult decât atât, tatăl lui avea să câştige din nou.

În cele din urmă, Mallen vorbi:

— De ce am impresia că în spatele rugăminţii tale se ascund mult mai multe, Waxham? De ce simt că n-ai venit la mine doar din dorinţa de a-ţi păstra alocaţia?

Zâmbetul cochet al Atenei se ivi iarăşi într-un ungher al memoriei lui Christopher, parcă luându-l peste picior.

— N-am venit la tine cu rugămintea asta din nici o pricină ascunsă, crede-mă, spuse el, văzând expresia neîncrezătoare de pe chipul prietenului său.

— Dacă nu mă simţeam atât de vinovat pentru că Emmaline te-a dat la o parte în favoarea marchizului de Drake, nici nu m-aş fi obosit să mă gândesc la un asemenea plan nesăbuit, spuse Mallen, aşezându-şi paharul pe birou. Cred c-am înnebunit!

Christopher se aplecă în faţă.

— Mă ajuţi?

Mallen strânse din buze.

— Cu cea mai mare reticenţă.

Christopher fu năpădit de uşurare.

— Îţi rămân dator!

— O, fără doar şi poate, spuse Mallen, fluturând dintr-un deget spre Christopher. Dacă domnişoara Winters se apucă să-şi mărturisească sentimentele în ceea ce mă priveşte, nebunia asta ia sfârşit numaidecât. Ne-am înţeles?

Christopher dădu din cap în semn că era de acord.

— Absolut, adăugă el, în clipa în care Mallen păru pregătit să protesteze.

Ducele scăpă un oftat chinuit.

— Ar trebui să ştiu ceva despre domnişoara asta?

Lui Christopher îi stătea pe limbă să spună că Sophie Winters era doar o scorpie care îl chinuise în copilărie, dar o astfel de afirmaţie nu i se mai părea a fi chiar purul adevăr.

— E o fată adorabilă. Este… începu el, oprindu-se apoi o clipă ca să se gândească mai bine. Este foarte dulce şi docilă!

Lui Mallen îi scăpă un pufnet.

— Uiţi că suntem prieteni de la Eton. Îmi amintesc ce bătăi de cap ţi-a dat domnişoara Winters de-a lungul anilor.

— Era doar o copilă pe atunci, pledă Christopher, dar acel argument răsună şovăielnic şi în propriile urechi. Şi se poate ca tu să ştii mult mai multe despre Sophie decât mine. E prietena cu sora ta de când şi-au făcut debutul.

Înainte ca Mallen să apuce să se răzgândească, Christopher se ridică în picioare.

— Îţi rămân profund dator. Îţi trimit o sticlă din cel mai bun coniac pe care îl am.

— Desigur că îmi rămâi dator. Dar cu mai mult decât o sticlă de coniac, mormăi Mallen.

Christopher zâmbi larg.

— O să-ţi întorc favorul dacă o să ai vreodată nevoie.

Mallen îşi încrucişă braţele pe piept, întipărindu-şi un aer nespus de ducal în postura şi prezenţa lui neînduplecate.

— Stai liniştit, am de gând ca într-o bună zi să mă aleg cu mai mult decât o sticlă de coniac.

Christopher îşi înclină capul.

— Îţi sunt recunoscător, Mallen.

Mallen făcu un semn din bărbie spre uşă.

— Du-te acum, până când nu apuc să mă răzgândesc.

Christopher ieşi în grabă din încăpere. Trăia un sentiment de optimism cu mult mai mare decât tot ce simţise din clipa în care tatăl lui îi pusese independenţa sub

semnul întrebării.

Fluieră în drum spre uşa de la intrare a reşedinţei lui Mallen. Cu inima mai uşoară, apucă frâiele lui Intrepid din mâinile unui grăjdar şi urcă în şa. Îşi îmboldi uşor iapa cea neagră, care o luă la trap. La o asemenea oră nefiresc de matinală, Hyde Park avea să fie minunat de pustiu, aşa că o putea lăsa pe Intrepid să gonească în voie.

Ajungând în Hyde Park, îşi îndrumă iapa spre o alee liniştită, pe care să galopeze în voie, şi se gândi la întâlnirea cu Mallen. Ducându-se la duce, fusese atât de încrezător în planul lui! Sophie îşi dorea să se mărite cu el chiar mai puţin decât voia el să se însoare cu ea. O, Doamne, un mariaj între ei ar fi fost o comedie a erorilor, una care s-ar fi potrivit mai bine pe scenă. Abia acum începură să-i vină în minte rezervele exprimate de prietenul lui.

Christopher nu se temea că Sophie ar fi putut să se îndrăgostească de el.

În privinţa lui Mallen, însă, era o cu totul altă poveste.

Oricărei domnişoare i-ar fi fost greu să nu se îndrăgostească de distinsul nobil… chiar şi doar pentru titlul lui.

Nu că Sophie i s-ar fi părut vreodată o tânără care să stea la pândă după un titlu.

Un ţipăt slab sfâşie liniştea în care era cufundat parcul. Intrepid dansă, agitată, sub el.

Christopher se încruntă şi trase de frâie.

— Uşurel, fetiţo, murmură el, în timp ce mângâia cu blândeţe iapa pe greabăn.

Scrută din priviri împrejurimile şi începu să creadă că doar i se păruse.

Un alt ţipăt se înălţă spre cerul dimineţii. Christopher îşi mână calul înainte, îndreptându-se în direcţia strigătului. Chiar în clipa aceea, o tânără îi apăru în cale.

Calul lui se ridică pe două picioare şi reveni la sol într-o învolburare de praf şi de pietricele. Christopher înjură printre dinţi şi sări la pământ.

— Sunteţi rănită, domnişoară? întrebă el, însă peste o

clipă se pomeni încremenit şi amuţit, pradă stuporii. Sophie?! Ce naiba cauţi aici la ora asta?

Christopher simţi cum i se căsca un gol în stomac. Văzuse că tivul rochiei lui Sophie, de un trandafiriu deschis, era presărat cu pete de noroi.

— O, Doamne! strigă el, exclamaţia sunând mai degrabă ca o rugăciune desprinsă din adâncul fiinţei lui, din locul în care sălăşluia frica.

Dâre de lacrimi brăzdau obrajii mânjiţi de noroi ai lui Sophie.

— Christopher! strigă ea şi se aruncă în braţele lui.

Din instinct, el o cuprinse în braţe, ţinând-o aproape de inima care bătea să-i sară din piept. Cele mai cumplite scenarii îi trecură prin minte. O, Doamne, dacă îl găsea pe vinovat, avea să-i smulgă măruntaiele şi să i le împrăştie în cele patru zări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

Ea îşi înălţă capul.

— Trebuie să mă ajuţi!

— Te ajut! Spune-mi ce să fac.

S-ar fi făcut luntre şi punte ca să alunge neliniştea din albastrul ca de cicoare al ochilor ei.

Sophie făcu un pas în spate şi îl luă de mână.

— Phi…! se miră el.

— Vino, îl rugă ea.

Se lăsă tras înainte.

— Duke!

Cuvântul acela îngloba toate posibilităţile îngrozitoare care îi năvăleau în minte lui Christopher. Încetini pasul.

— Poftim?!

— Duke e câinele meu.

El închisese ochii şi se ruga în gând. Dar Duke nu era decât câinele ei!

Sophie îşi ridică privirea la el.

— Am dat peste nişte gâşte. O mamă şi puii ei. Duke a luat-o la fugă după pui, iar mama a început să-l atace. Mă ajuţi?

Christopher putea doar să-şi imagineze cât o costa pe Sophie acea rugăminte stăruitoare. Era o femeie mândră… iar el credea că ea ar fi preferat mai degrabă să-i ceară ajutor Necuratului.

— Bineînţeles că o te ajut, spuse el îndulcindu-şi tonul.

Ea îşi trecu o mână peste ochi.

— Plâng!

Buzele lui zvâcniră.

— A, da, observ!

— Eu nu plâng niciodată!

El îi şterse o lacrimă de pe obraz şi înlemni. Se simţi de parcă l-ar fi trăsnit ceva pe loc, în inima vegetaţiei luxuriante din Hyde Park. Firicele de un verde ca de smarald şi turcoaz străluceau în irisurile ei, de un albastru care rivaliza cu apele cele mai limpezi ale oceanului. Aceia erau genul de ochi în care te puteai pierde.

Christopher îşi forţă privirea să coboare. Atunci îi văzu gura. Dinţii lui Sophie muşcau de zor din arcuirea plină a buzei de jos. O, Doamne, mintea lui alunecă pe calea tuturor nelegiuirilor pe care le puteau face acele buze!

Văzând toate astea, el îi dădu drumul lui Sophie cu o asemenea repeziciune, încât ea fu cât pe ce să cadă. Mâinile lui o ajutară de îndată să se echilibreze. Simţindu-i sub palme pielea catifelată a braţului, el se trase înapoi ca ars.

— Christopher?!

El îi înţelese mirarea.

— Sunt bine, reuşi să spună cu glas răguşit, deşi nu era, fiindcă îşi pierduse minţile de-a binelea, altă explicaţie nefiind valabilă pentru faptul că începuse să tânjească după neastâmpărata de Sophie Winters pe acea alee din Hyde Park. Unde ţi-ai lăsat ultima dată afurisita aia de potaie?

— Poftim?

— Câinele tău, clarifică el pe un ton care i se păru aspru până şi lui.

Ochii ei se îngustară.

— Îl cheamă Duke!

În lumina ultimelor interacţiuni pe care le avusese cu mopsul lui Sophie, Christopher era perfect convins că „potaie afurisită” era o descriere mult mai potrivită pentru asemenea creatură.

Christopher se lăsă târât pe cărare, ca pe vremea copilăriei, când se afla în vizită la familia lui Sophie. Pe atunci, ea avea darul de a-l enerva cumplit. La urma urmei, nu era nimic care să-i placă mai puţin unui băiat decât s-o facă pe doica unei copile zvăpăiate.

Acum, partea dinlăuntrul lui care îi observa şoldurile de o rotunjime dulce şi fesele pline, era tentată s-o urmeze pe o potecă lăturalnică şi să-i adore gura cu propriile buze.

Traversară Serpentine Bridge, care despărţea cele două parcuri, şi se apropiară de Long Water. Bineînţeles că mopsul cafeniu, care desigur că primise mult prea multe bunătăţi de la stăpâna lui, dansa în cerc în jurul unei gâşte sălbatice.

Pasărea bătea din aripi şi gâgâia plină de furie, agitându-se pe labele-i rozii într-un mod de care ar fi fost mândru chiar şi Gentleman Jackson.

Christopher studie cu atenţie întreaga privelişte. Nu credea ca Sophie să fie genul de femeie pe care s-o sperie o pasăre.

— De ce n-ai încercat să intervii?

Sophie scoase un sunet ce-i trăda nerăbdarea, iar el îşi întoarse capul şi o privi.

— Fireşte că am încercat! se dezvinovăţi ea, ridicându-şi mâna şi arătându-i o urmă subţire de sânge, care îi brăzda pielea fină dintre degetul mare şi arătător.

El înjură şi-i luă mâna într-a lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiam că gâştele au dinţi, mormăi ea.

Christopher îşi înclină capul într-o parte.

— Chiar au?

Sophie clătină din cap.

— Şi eu mă întrebam asta. Nu ştiam ca vreo pasăre să fi avut dinţi.

Christopher căută în buzunarul din faţă al hainei şi

scoase o batistă. Şterse dâra subţire de sânge.

— Cine ar fi bănuit?

În timp ce înfăşură batista peste rană, îi studie, uluit, degetele lungi. O, la naiba, avea genul de degete la care visa un bărbat; înfăşurate pe…

Dintr-odată, dădu drumul mâinii ei.

— Mă ajuţi să-l prind pe Duke? întrebă Sophie, muşcându-şi buza de jos şi părând să n-aibă nici cea mai vagă idee despre frământările care îl luau cu asalt.

Pentru Christopher, alternativa era să rămână acolo şi să viseze tot felul de lucruri necuviincioase despre Sophie Winters. El se repezi în inima răfuielii dintre cele două animale şi se aplecă să-l prindă pe Duke. Gâsca păru să nu aprecieze prea mult intervenţia lui Christopher, drept pentru care sări la el şi îl muşcă de cizme. Mopsul se agită, dornic să-şi continue lupta.

Apoi afurisita de potaie îşi înfipse colţii ascuţiţi în mâna lui Christopher.

El tresări şi-i întinse câinele lui Sophie.

Ochii ei străluciră de parcă el i-ar fi dăruit cele mai frumoase bijuterii, nu un amărât de căţel care schelălăia şi horcăia.

Sophie îl luă în braţe. Duke se linişti, odihnindu-se în braţele stăpânei lui.

Privirea lui Christopher aluneca spre rotunjimile generoase de carne albă şi catifelată care se iveau din decolteul rochiei de muselină trandafirie. Ca şi câinele, şi Christopher ar fi fost foarte mulţumit dacă ar fi putut să-şi odihnească alene capul pe sânii ei.

Un geamăt surd i se urcă în gâtlej.

Sophie ridică spre el o pereche de ochi întrebători.

— Sunt bine, spuse Christopher fluturând o mână prin aer.

Apoi Sophie Winters, fata care îl chinuise de-a lungul întregii lui copilării, care se încruntase, îl pocnise şi îl supusese la tot felul de cazne, făcu lucrul cel mai neaşteptat din lume: zâmbi. Christopher îi întoarse zâmbetul.

— Ei, îmi imaginez că, de astă dată, Lady Ackerly o să aibă de spus ceva de bine, o tachină el.

Sophie clătină din cap cu o seriozitate mimată.

— O, nu, ea n-ar face niciodată aşa ceva! Nici nu trebuie s-o facă, fiindcă şi-ar strica reputaţia.

— E o doamnă?

Ea tresări.

— Hmmm… Eu cred că da.

El aruncă o privire la parcul pustiu.

— Mereu ieşi la plimbare la o oră atât de matinală?

Sophie ridică uşor din umeri.

— Mă bucur de intimitatea propriei mele solitudini. La ora asta, Lady Ackerly are mai puţine lucruri despre care să scrie, mormăi ea în şoaptă.

La cuvintele ei, amândoi părură să-şi dea seama că se aflau pe malul lacului, în public, unde putea să-i vadă oricine, iar Sophie nu era însoţită de o altă femeie.

Sophie îşi trecu vârful pantofului prin pietriş.

— Ar trebui să plec.

Ciudat, dar Christopher simţi dorinţa ca ea să rămână. În schimb, spuse:

— Da. Ar trebui, fu el de acord, privind în jur. Unde ţi-e camerista?

Ca la un semnal, femeia apăru de după colţ, fugind ca vântul şi ca gândul, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i din pricina efortului.

— N-a reuşit să ţină pasul, şopti Sophie.

El îşi înăbuşi un zâmbet. Nu-şi amintea de ultima oară când mai zâmbise atât de mult.

— Domnişoară Winters! strigă femeia, cu răsuflarea tăiată. Aici erai! Nu trebuie să…

La vederea lui Christopher, cuvintele cameristei rămaseră suspendate în aer. Ea strânse din buze şi-şi coborî privirea în pământ.

Duke se zvârcoli în braţele lui Sophie până când trebui să fie lăsat jos. Mopsul se avântă spre servitoarea amuţită şi începu să latre frenetic la ea.

— Mama a reuşit să-mi găsească cea mai

conştiincioasă cameristă din întregul regat, spuse Sophie cu jumătate de gură.

Christopher râse, iar ea i se alătură. Schimbară o privire. Sophie îşi trecu limba peste conturul buzelor.

— Mulţumesc că m-ai ajutat cu Duke. Ar trebui să plec.

— Da, aşa mi-ai spus.

Sophie făcu o reverenţă şi se îndepărtă vreo câţiva paşi. Apoi, dintr-odată, se întoarse.

— Christopher!

El îşi înclină capul.

— Da, Phi?

— Ai vorbit aseară despre Whitmore. Ai spus că nu cunosc toate detaliile legate de partida aceea de cărţi prin care ai obţinut caii lui.

— Ai vreo întrebare de pus? murmură el pe un ton blând.

— Ştii că am. Ce s-a întâmplat între tine şi Whitmore? întrebă Sophie, oftând uşurel. Foarte bine, atunci, spuse ea văzând că el nu-i dădu niciun răspuns.

Se răsuci pe călcâie.

— Phi! strigă el.

Sophie se întoarse atât de repede, încât se împiedică. Îşi azvârli braţele în aer ca să-şi păstreze echilibrul.

— Am aflat că Whitmore îşi maltrata caii. N-ar fi elegant din partea mea să discut detaliile.

Gura lui se strânse într-o linie severă în clipa în care se gândi la pursângele maroniu subnutrit pe care îl dobândise de la Whitmore. Sărmana creatură fusese biciuită de atâtea ori încât îi rămăseseră cicatrici pe coastele scobite din pricina nemâncării. Christopher îi dăduse calului numele de „Supravieţuitorul” şi se angajase să aibă grijă de el.

Ochii lui Sophie se umplură de tristeţe.

— Dragii de ei! exclamă ea râcâind pământul cu vârful pantofului. Christopher, iartă-mă! N-ar fi trebuit să te judec.

Continuară să se uite lung unul la celălalt, fără ca vreunul dintre ei să mai vorbească.

Duke atinse cu lăbuţa fustele lui Sophie. Ea se aplecă şi îl ridică din nou în braţe.

— Hmmm… eu îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu Duke!

Făcu o reverenţă, apoi plecă valvârtej.

Servitoarea îşi potrivi ritmul paşilor după cel al stăpânei.

Christopher o petrecu pe Sophie cu privirea până când ea se făcu nevăzută în zare. Îndoielile în privinţa planului pe care îl născocise se treziră din nou la viaţă înlăuntrul lui.

Atunci când se dusese să-l caute pe Mallen, o făcuse gândindu-se la noaptea fatidică în care Sophie, care avea la ea un felinar, îl luase prin surprindere. Ea lăsase felinarul pe o scăriţă şi îl căutase pe Christopher prin grajduri până când îl găsise. El tocmai încerca să-i citească calului său, care se numea Resilience şi care era un arab pursânge, o creatură ce nu emitea judecăţi de valoare.

Sophie se hlizise, luându-i în derâdere eforturile, iar apoi fugise din grajd. Christopher încă îşi mai amintea acel sentiment arzător de umilinţă care îi sfâşiase pieptul. Azvârlise cu o şa în zidul grajdului şi plecase tunând şi fulgerând, ca să-şi dea seama doar prea târziu că gestul lui pripit răsturnase felinarul uitat pe scăriţă. Grajdurile fuseseră devastate de incendiu şi, chiar dacă majoritatea cailor fuseseră salvaţi, focul ucisese o minunată iapă arabă şi pe mânzul ei. Suferinţa îndurată de Christopher din partea tatei fusese nimic în comparaţie cu disperarea şi vinovăţia care îl copleşiseră în urma pierderii acelor cai loiali. Cruzimea lui Sophie Winters ajunsese să fie, în mintea lui, strâns legată de uriaşa pierdere pe care el o suferise în noaptea aceea.

Christopher clătină din cap, alungând acele amintiri tulburătoare.

Acum Sophie era mai mult decât fata care făcuse prăpăd în viaţa lui. Era o femeie care se lupta cu gâştele sălbatice ca să apere o potaie. Şi încă una nevrednică de atâta dragoste!

Pe când se hotăra să plece spre casă, un gând

neplăcut îi şopti lui Christopher că planul lui se putea dovedi mai problematic decât păruse la început.

Capitolul 7

Cronica de societate a lui Lady Ackerly
Domnişoara S.W. a fost observată intrând în Spitalul din Londra. Rămâne încă neclar în ce scop.

Sophie coborî din trăsură şi-şi ridică privirea spre semnul de bun-venit al Spitalului din Londra. Apoi reîncepu să citească scrisoarea primită de la Emmaline.

Dragă Sophie,

O, ce dor îmi e de tine şi de toată distracţia de care ne-am bucurat împreună! De când scumpul meu soţ, Drake, a aflat că aştept un copil, a devenit un mojic plicticos. Îmi face o deosebită plăcere să-i tot spun asta. Drake mă asigură că, după ce aduc pe lume copilul nostru, pot să revin liniştită la zburdatul meu prin tot ţinutul. Între timp, mă văd nevoită să te rog ceva, Sophie. Starea în care sunt a pus capăt pentru moment vizitelor mele la soldaţii răniţi internaţi în Spitalul din Londra. Ai fi bună să le faci vizite periodice acestor oameni curajoşi?
Eşti o scumpă.
A ta pe vecie,
Emmaline

Camerista ei îşi drese glasul.
— Vicontele o să fie tare supărat! Nu se cade să intraţi într-un spital, mai ales că…
— Nu mai am nevoie de tine, spuse Sophie. Îţi poţi lua liber pentru restul dimineţii.
Fără să-i ofere lui Lucy şansa de a se împotrivi, Sophie o luă din loc şi urcă treptele de piatră. Din clipa în care îşi

făcuse debutul în societate şi fusese etichetată drept fată bătrână, se împrietenise repede cu Emmaline, minunata soră a ducelui de Mallen.

Emmaline umpluse cu râsete şi prietenie serile singuratice şi stânjenitoare pe care Sophie le petrecuse la nenumărate baluri şi dineuri. Motiv pentru care aceasta din urmă nu putea să-i refuze nimic prietenei sale.

Câinele lui Sophie, Duke, scoase un scheunat de fericire şi o luă la fugă înaintea ei. Se opri la uşa din faţă, lătrând cu entuziasm.

— Fii cuminte! spuse ea încercând să-şi folosească tonul cel mai sever.

Duke se gudură pe lângă fustele ei şi scoase un alt scheunat, iar ea ştiu că eşuase lamentabil.

Uşa se deschise şi fu întâmpinată de o femeie zâmbitoare, mai în vârstă, subţire ca o lumânare, îmbrăcată în fuste sobre, maronii.

— Eu sunt infirmiera Whiting. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi… spuse ea, oprindu-se în momentul în care dădu cu ochii de Duke, a cărui prezenţă o şocă, făcând-o să-şi caşte larg ochii căprui, plini de blândeţe, şi să-şi dreagă glasul. Da, trebuie să fiţi domnişoara Winters!

O invită pe Sophie înăuntru, iar aceasta zâmbi.

— Sper ca prezenţa lui Duke să nu fie o problemă.

Infirmiera se opri locului şi-şi înclină uşor capul într-o parte.

— Duke e câinele meu, explică Sophie. M-am gândit că oamenilor internaţi aici le-ar face bine să-l vadă. E un câine cuminte.

De parcă ar fi căutat să dovedească lipsa de temei a spuselor stăpânei lui, Duke se avântă vijelios înainte, dând frenetic din lăbuţele-i scurte în timp ce urca scările.

O, Doamne!

— Duke, nu! gemu Sophie.

Se părea că Dumnezeu nu era teribil de ocupat în ziua aceea, fiindcă Duke se opri şi se înapoie valvârtej la Sophie.

— O, ce idee minunată! exclamă infirmiera Whiting, cu toate că scânteia de şovăială din ochii ei afirma

contrariul. Lady Emmaline mi-a spus că ştiţi să cântaţi la pian.

Sophie simţi că începeau să-i ardă obrajii.

— Hmmm… eu…

Cum nu se prea simţea în largul ei să discute despre talentele pe care le avea, nu-şi mai continuă răspunsul.

— Mi-a spus că sunteţi de-a dreptul remarcabilă, continuă infirmiera.

— Prietena mea e doar foarte amabilă, murmură Sophie în timp ce înaintau pe coridoarele lungi, de un alb imaculat.

Infirmiera Whiting îi aruncă o privire piezişă.

— În bileţelul ei, milady a prevăzut că o să spuneţi asta.

Femeia se opri şi deschise o uşă, invitând-o pe Sophie şi intre prima. Aceasta din urmă aruncă o privire la rândurile nesfârşite de paturi de spital. Inima i se strânse, îndurerată, la vederea atâtor bărbaţi răniţi pe vecie în urma faptelor de vitejie pe care le săvârşiseră. Infirmiera îşi drese glasul ca să-i atragă atenţia.

— Totuşi, trebuie ca milady şi Lord Drake să vă aprecieze nespus de mult talentul, fiindcă au cumpărat asta, spuse ea făcând semn spre pianul din mijlocul încăperii. Ca să puteţi cânta de fiecare dată când veniţi în vizită!

Sophie încremeni, iar apoi făcu un pas în spate. Emmaline nu pomenise nimic despre posibilitatea ca ea să cânte la pian pentru acei bărbaţi. Sophie nu cânta cu public.

— Nu pot, spuse ea, încercând apoi să-şi înghită nodul din gât.

Chiar în clipa aceea, o rază de soare se strecură înăuntru printr-o fereastră îngustă şi se revărsă asupra unei vaze pline cu dalii în culori scânteietoare, crini şi cerceluşi de un roz violaceu. Parfumul florilor umplea spaţiul acela lipsit de veselie. Sophie îl adulmecă şi-şi umplu plămânii cu miresmele dulci ale primăverii.

Infirmiera Whiting îi întrerupse gândurile.

— Lady Emmaline ne trimite flori în fiecare săptămână.

Sophie oftă. Trebuia să fi simţit că acolo intervenise mâna prietenei sale. În privinţa florilor şi a arbuştilor, Emmaline era atât de talentată încât majoritatea grădinarilor din Anglia ar fi putut să moară de invidie.

Privirea lui Sophie se aţinti apoi la mulţimea de ochi curioşi care, la rândul lor, o scrutau.

— Domnişoară Winters!

Şi pentru că ceea ce se cerea de la ea părea un sacrificiu minor în lumina celor făcute de acei bărbaţi pentru ţara lor, Sophie minţi, spunând printre dinţi:

— Ar fi o onoare pentru mine să cânt.

Infirmiera Whiting bătu din palme.

— Minunat! Absolut minunat!

Duke lătră ca să-şi manifeste deplinul acord.

Sophie se aplecă şi îl mângâie pe cap.

„Micuţule trădător!”

— Vreţi să ne cântaţi?

Sophie tresări şi căută cu privirea persoana care rostise acea întrebare. Un bărbat mare şi vânjos, cu părul roşu, îi zâmbi.

Infirmiera Whiting făcu prezentările:

— Domnişoară Winters, dumnealui e locotenentul Woods. Domnule locotenent Woods, dumneaei e domnişoara Winters, o prietenă foarte dragă a lui Lady Emmaline.

Sophie zâmbi.

— Mă bucur să vă cunosc.

Ochii bărbatului se făcură mari pe faţa lui palidă, iar el se miră:

— Lady Emmaline?

Murmurele venite din paturile apropiate se alăturară întrebării lui.

— Da, întocmai, răspunse Sophie.

După căldura şi veneraţia de care erau plini ochii soldaţilor, se vedea limpede că Emmaline le câştigase admiraţia pe veci. Inima lui Sophie se strânse uşor la

gândul de a stabili o apropiere între ea şi acei bărbaţi. Zilele ei la Londra fuseseră atât de singuratice de când Emmaline se căsătorise cu lordul Drake!

— Înţeleg că paşii pe urma cărora trebuie să calc sunt foarte mari. Asta nu înseamnă că Lady Emmaline ar avea picioare mari, ci mai degrabă că…

„Taci, Sophie!”, se certă ea în gând, lăsându-şi fraza neterminată. Apoi reluă, fiindcă părea să fie nevoie de explicaţii:

— Nu că m-aş fi gândit vreodată la picioarele lui Lady Emmaline. Totuşi, am convingerea că sunt de o delicateţe extraordinară…

Infirmiera Whiting şi locotenentul Woods se uitară la ea de parcă i-ar mai fi crescut două sau trei capete. Sophie simţi că se făcea roşie ca racul. Îşi coborî privirea în podea.

— Mi-ar plăcea să cânt la pian, încheie ea abrupt.

Îşi dădu seama că de data asta o spusese cât se poate de serios.

Infirmiera Whiting o duse la pian.

Duke o porni iute în urma ei, iar apoi se întinse şi-şi puse capul pe labe.

Preţ de o clipă, Sophie privi lung la instrument. Îşi drese glasul, stânjenită. Tresări. Pe urmă inspiră adânc şi se aşeză. Studie clapele negre şi de culoarea fildeşului, gândindu-se la ce anume să cânte. Apreciase întotdeauna sonatele lui Beethoven, dar mama ei şi toată lumea bună considerau că muzica lui era doar zgomot.

Desigur, piesa *Tom Bowling* a lui Charles Dibdin era un cântec foarte apreciat.

Ea se uită la bărbaţii care o priveau cu un amestec de nerăbdare şi de seriozitate.

Însă cântecul pe care Charles Dibdin îl compusese despre pierderea fratelui său pe mare nu părea menit să le aducă vreo bucurie unor soldaţi răniţi.

— Domnişoară Winters! exclamă infirmiera, punându-şi mâna pe marginea pianului.

Sophie apăsă pe o singură clapă. Coarda vibră şi sunetul răsună prin încăperea cufundată în nemişcare. Apoi

Sophie se îndreptă de spate şi începu să cânte:

Luna răsare pe mare
Atât de slobodă şi de lucitoare!
Scumpa mea Lady Tindley.
Iubirea noastră-i atât de mare.
Că nici de-i furtună nu ne despărţim.
Nicio primejdie nu ne stă în cale.
Tu în braţele mele, eu într-ale tale.
Libertatea ne-o regăsim!
După ce cruntul război s-o sfârşi,
În valea cu trifoi o să ne întâlnim.
Iar eu dragostea mea o să ţi-o cânt, să ştii.
Iubita mea Lady Tindley!

Sophie se pierdu în acele versuri, cu degetele dansându-i pe clape până când cântecul se încheie într-un crescendo triumfător. Cu sufletul la gură, ea îşi ridică privirea. Simţi un gol în stomac din pricina tăcerii depline care se aşternuse peste încăpere. O năpădiră toate vechile ei nesiguranţe. Palmele i se umeziră. Îşi trase scăunelul în spate. Povestea asta era nebunie curată! N-ar fi trebuit niciodată să…

Sala izbucni într-un ropot de aplauze răsunătoare, ce îşi trimiseră ecoul spre pereţi şi ferestre.

Infirmiera Whiting îşi şterse lacrimile.

— A fost… pur şi simplu… splendid, domnişoară Winters!

— Spuneţi-ne că ne mai cântaţi ceva! strigă, de la câteva paturi depărtare, un tânăr cu un plasture negru şi gros peste ochiul drept.

Rugăminţi asemănătoare se auziră şi de la ceilalţi răniţi, iar Sophie zâmbi, simţind că i se luase o piatră de pe inimă.

— Aş fi onorată!

Şi continuă să cânte.

Făcu asta până când minutele scurse deveniră ore. Cântă până când vocea începu să-i răguşească, iar vârfurile

degetelor prinseră s-o doară.

— Încă un cântec şi gata! strigă un bărbat mai în vârstă în clipa în care ea se opri.

Infirmiera Whiting ridică o mână.

— Trebuie s-o lăsăm pe domnişoara Winters să se odihnească!

Declaraţia ei fu întâmpinată de un cor de gemete şi de proteste.

— Promit să mă întorc, spuse Sophie, ridicându-se în picioare.

Toate reţinerile pe care le avusese până atunci se risipiră în timp ce înainta prin încăpere, cu Duke după ea, luându-şi rămas-bun de la soldaţi. Infirmiera Whiting o însoţi până la ieşirea din spital. Un servitor se repezi să deschidă uşa.

Sophie îşi luă rămas-bun de la femeie şi dădu să pună piciorul afară, când cineva strigă:

— Domnişoară Winters!

Sophie se întoarse şi un zâmbet îi înflori pe buze. Ducele de Mallen stătea în centrul vestibulului de marmură, privind-o cu ochii lui scăpărători, de un verde ca de smarald.

— Excelenţa Voastră! spuse ea, iar apoi făcu o reverenţă.

La rândul lui, ducele se înclină.

— Sunt surprins să te văd aici, domnişoară Winters!

Sophie îşi lăsă uşurel capul într-o parte. Ei bine, spusele ducelui erau deosebit de jignitoare dat fiind faptul că ea venise pentru prima dată la Spitalul din Londra. Totuşi ofensa era una minoră.

Probabil că ducele îşi dădu seama că o jignise, fiindcă dintr-odată îi mai făcu o reverenţă.

— Scuzele mele!

Ea flutură din mână către el.

— E doar prima mea vizita la spital, îl lămuri, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând de acolo bileţelul scris de sora lui. Emmaline m-a rugat să vin.

— Aha!

Ea mai făcu o reverenţă.

— La revedere, Excelenţa Voastră!

Acestea fiind spuse, Sophie ieşi.

Se opri pe treapta de sus. După timpul petrecut înăuntrul spitalului, unde era mai mult penumbră, ochii ei se străduiau să se obişnuiască din nou cu lumina care inunda cerul senin, fără nori. Îşi căută trăsura din priviri. La naiba! Unde plecaseră Lucy şi vizitiul? Sophie îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Ai nevoie de ajutor?

Ţipătul lui Sophie se amestecă pe dată cu lătratul furios al lui Duke. Braţele ei zburară în toate părţile, fiindcă încercă, disperată, să nu se prăbuşească pe treptele Spitalului din Londra.

Ducele de Mallen se avântă cu o viteză pe care însuşi Apollo ar fi admirat-o şi o ajută pe Sophie să rămână în poziţie verticală înainte ca ea să se facă de ruşine în văzul tuturor, pe White-Chapel Road.

Duke mârâi la nobilul cel înalt şi puternic. Era limpede că irascibilul câine se simţea profund ofensat fiindcă domnul acela pusese mâna pe stăpâna lui.

— Mulţumesc, spuse Sophie.

Ducele îşi retrase mâinile şi zâmbi larg.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. N-aveam cum să te las să cazi, chiar dacă ai fi reuşit să faci asta cu nespusă graţie şi cu mult aplomb.

Sophie pufni. Îşi închipuia că astfel de laude le-ar fi făcut pe multe doamne să sară în sus de bucurie. Însă după două sezoane sociale, ea nu mai nutrea nici cea mai mică iluzie în legătură cu interesul vreunui gentleman faţă de persoana ei.

— Da. Chiar că graţie şi aplomb! spuse ea făcându-i cu ochiul ducelui.

Acesta îşi dădu capul pe spate şi râse.

Explozia de amuzament a ducelui de Mallen îl făcu pe Duke să-şi reia lătrăturile furioase.

— Gata, Duke! îl certă ea.

Ducele de Mallen se încruntă.

— Poftim?

Câinele îşi luă avânt, iar Sophie gemu în clipa în care micul ştrengar sări pe cizmele negre, impecabile, ale ducelui de Mallen.

— Şezi, Duke!

— Ce…?

Ea se aplecă şi-şi luă mopsul în braţe.

— Îmi pare rău pentru confuzia creată! Pe câinele meu îl cheamă Duke!

Buzele lui zvâcniră sub imperiul unui impuls pe care Sophie îl interpretă ca fiind unul de amuzament.

— I-ai pus câinelui tău numele Duke?

Ea dădu din cap în semn că da şi-şi strânse mopsul mai tare.

— E un căţeluş autoritar şi arogant, astfel că mi s-a părut foarte potrivit să…

Dându-şi seama de insulta adusă impunătorului nobil pe care îl avea în faţă, Sophie îşi înghiţi restul cuvintelor. Strânse din buze şi-şi coborî, spăşită, privirea spre vârfurile pantofilor. Apoi şi-o ridică spre cer. Pe urmă se uită spre stradă. Oriunde, numai la Excelenţa Sa, nu.

— Ei bine, mi-am zărit trăsura. Cu permisiunea Excelenţei Voastre, spuse ea, vorbind mai tare decât de obicei.

Sophie făcu o ultimă reverenţă. Apoi o zbughi.

Capitolul 8

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. şi câinele ei cel obraznic au făcut ravagii pe o potecă din Hyde Park, aproape răsturnându-l de pe cal pe respectabilul conte de W.

În sala de bal în care era prea cald şi în care se înghesuia prea multă lume, orchestra cântă primele note ale unui cadril. Christopher îşi apăsă buzele pe paharul de şampanie pe care îl ţinea între degete. Se uită la cuplurile care făceau paşi complicaţi de dans pe ringul din sala de

bal a lui Lord şi Lady Cavendish.

— Un dans ar trebui să fie de ajuns. Un vals ar fi chiar mai bine. Desigur, dacă te simţi foarte generos, două dansuri ar linişti-o îndeajuns pe vicontesă.

Ducele de Mallen îi aruncă o privire încruntată cu coada ochiului şi-şi îndreptă atenţia spre sala de bal.

— Dacă mă simt foarte generos? Aş spune că, din moment ce am acceptat să te ajut, acţiunile mele sunt dovada unei mărinimii extreme.

Se ivi un valet care ducea o tavă cu pahare de şampanie. Mallen îşi lăsă pe ea paharul gol şi luă unul nou.

— Ai noroc că mama mea e plecată la ţară împreună cu Emmaline şi cu Drake, reluă el, altfel te trezeai de unul singur în nebunia asta. Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să spună sora mea după ce naşte, încheie el, înfiorându-se din cap până-n picioare.

Pentru o clipă, Christopher se simţi copleşit de vinovăţie, dar alungă sentimentul. Mallen era cel mai bun prieten al său. Şi nu exista lucru pe lume pe care el, Christopher, să nu-l facă pentru prietenul lui.

— O să-ţi întorc favorul într-o bună zi, promise el.

— N-o să am nevoie de un plan atât de dubios precum cel pe care l-ai născocit tu. Şi nici n-aş avea vreodată nevoie să intervii într-o chestiune legată de căsătoria mea.

Christopher zâmbi larg. Mallen se dovedi a fi prea sigur pe el. Şi era de aşteptat ca mama ducelui să se sature repejor să-şi ştie unicul fiu neînsurat. Aşa că Mallen putea să-l scutească de afirmaţiile lui care musteau de acea naivă siguranţă de sine. Dar, pe moment, Christopher consideră subiectul încheiat şi-şi întoarse atenţia spre sala de bal înţesată de lume.

— Unde e? mormăi el.

Mallen făcu un semn din cap spre colţul încăperii, în direcţia unui şir de fete bătrâne.

— Tânăra doamnă tocmai s-a aşezat.

Christopher urmări privirea lui Mallen. Sophie Winters tocmai îşi înăbuşea un căscat în spatele evantaiului cu motive florale pe care îl ţinea în mână. Cu expresia ei

plictisită, părea foarte puţin interesată de festivităţile din acea seară.

Apoi privirea lui Christopher alunecă spre gleznele ei. Picioarele lui Sophie băteau un ritm vioi pe podeaua de marmură, gestul trădând o încercare de a părea detaşată.

El îşi spuse că dorinţa de a traversa încăperea şi de a rezerva următorul ei dans n-avea nimic a face cu expresia melancolică pe care o citea în ochii lui Phi. Şi totuşi… chiar dacă fuseseră un coşmar unul pentru celălalt în copilărie, tot nu-i plăcea s-o vadă ignorată şi uitată într-un colţ.

— Vii cu mine? murmură el către Mallen.

Christopher traversă încăperea şi se opri în dreptul lui Sophie.

— Bună seara, domnişoară Winters, spuse el şi făcu o reverenţă.

Sophie îl privi de parcă i-ar fi crescut coame. Apoi păru să-şi vină în fire şi se ridică în picioare.

— Milord, spuse ea, făcându-i, la rândul ei, o reverenţă.

— Domnişoară Winters, zise Mallen, proaspăt sosit.

Privirea lui Sophie se mută de la Christopher, scrutându-l pe duce. Acesta îi luă mâna şi-i depuse un sărut pe încheietură.

— Excelenţa Voastră, murmură ea.

Obrajii lui Sophie fură străbătuţi de o undă de rumeneală.

„La naiba!”, se gândi Christopher, găsind că ea arăta fermecător cu nuanţa aceea de trandafiriu pe piele.

Apoi el se încruntă, fiindcă detesta privirea fascinată cu care Sophie îl studia pe Mallen. Licărirea din ochii ei strălucitori nu făcea parte din planul născocit de Christopher, care îşi spuse că interesul oglindit în ochii aceia albaştri nu putea decât să complice lucrurile pentru toată lumea.

Îşi drese glasul, iar Sophie îşi întoarse atenţia spre el. Trandafiriul din obrajii ei se accentuă, căpătând nuanţa aprinsă a unui apus de soare vara. Oare de ce se înroşise ea? Pentru că fusese surprinsă studiindu-l pe Mallen?

Christopher îşi simţi pieptul năpădit de fierbinţeală.

— Oare tu şi Duke v-aţi întors de la Spitalul din Londra fără probleme? întrebă Mallen, zâmbindu-i lui Sophie.

„Spitalul din Londra? Despre ce-o fi vorba?”, se minună Christopher.

— Da, Excelenţa Voastră. Mulţumesc pentru grijă!

Tonul ei răguşit era plin de o bunăvoinţă dulce, care îl făcu pe Christopher să strângă din dinţi.

Cu ce treabă se dusese Sophie Winters la Spitalul din Londra? Şi de ce se ocupase de treaba asta împreună cu Mallen? Senzaţia înţepătoare din pieptul lui se înteţi. Un mormăit care porni de undeva din dreptul inimii îi scăpă printre buze.

Sophie îşi înclină capul cu o mişcare plină de amabilitate.

— Eşti bine, Christo… milord?

— Vrei să dansezi cu mine?

Lui Sophie îi zbură evantaiul drept pe podeaua de marmură.

— Poftim?!

Christopher ridică accesoriul cel delicat şi făcu semn spre ringul de dans.

— Un dans. Ştii, asta faci împreună cu un partener alături de care îţi mişti picioarele în ritmul muzicii.

Colţurile buzelor ei se arcuiră într-un surâs.

— Ştiu ce e un dans. În ciuda lipsei mele de parteneri, bolborosi ea în şoaptă. Voiam doar să-ţi atrag atenţia că în ultimii doi ani n-ai dansat niciodată cu mine.

Ducele îşi drese glasul. Sophie şi Christopher tresăriră, amândoi pârând să fi uitat că mai era şi el prin preajmă. Mallen făcu un semn din cap spre evantaiul pe care Christopher îl ţinea în mână.

— Bănuiesc că domnişoara îşi vrea evantaiul înapoi, Waxham. Chiar dacă îl mânuieşti cu o uşurinţă remarcabilă!

Christopher se uită la evantai şi clipi de câteva ori.

— O, da, într-adevăr! Da! Poftim! spuse el şi i-l întinse.

Sophie luă evantaiul. Privirea lui Mallen pluti între ea şi Christopher, iar apoi el îi oferi braţul lui Sophie.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi următorul dans?

Zâmbetul lui Sophie se lărgi. Ea îşi coborî privirea la carneţelul care îi atârna la încheietură.

— Un vals?

Buzele lui Mallen zvâcniră.

— E vreo problemă cu asta? Te invitase vreun alt domn la acest vals?

Sophie râse, iar sunetul răguşit, sonor şi vioi le atrase atenţia celor din jur. Ea înălţă carneţelul şi îl lăsă pe Mallen să-l privească de aproape.

— După cum poţi vedea, Excelenţă, domnii nu se prea înghesuie să-mi fie prin preajmă.

Mallen spuse cu glas scăzut:

— Atunci, sunt cu atât mai nătângi.

Christopher fu nevoit să se chinuie din răsputeri ca să nu-l tragă pe Mallen departe de Sophie. Da, îl rugase pe prietenul lui s-o curteze, dar, la naiba, nu-şi dorise ca Mallen să flirteze cu ea! Sophie era tânără. Uşor de impresionat. Nu era potrivită cu farmecul ducal al lui Mallen.

— Eu am avut onoarea s-o invit la următorul dans! se răsti Christopher.

Privirile lui Sophie şi Mallen se întoarseră, brusc, spre el.

Christopher strânse din pumni ca să nu se tragă de lavalieră, care dintr-odată i se părea prea strânsă.

Mallen îşi înclină capul spre Sophie.

— Prea bine. Atunci, următorul vals, domnişoară Winters?

Sophie se încruntă.

— Lord Waxham e doar politicos. Nu-i aşa, Christopher? Nu-şi doreşte să danseze cu mine, spuse ea clătinând din cap. Christopher, ştii că nimic nu te obligă s-o faci!

Christopher se încruntă, la rândul lui.

— Nu fac nimic din ceea ce nu vreau să fac!

El întinse mâna spre creionul fixat de încheietura ei şi-şi mâzgăli numele pe carneţel. Gata. Se rezolvase.

Se uită la Mallen, care îl studia fără nicio urmă de veselie. Dacă Sophie şi celelalte fete bătrâne n-ar fi fost prin preajmă, Christopher i-ar fi explicat prietenului său că dorinţa lui de a dansa cu Sophie fusese provocată de simpla nevoie de a-şi linişti tatăl. Dar fu scutit de a mai spune ceva, fiindcă în sală răsună un ropot de aplauze. Tocmai se încheiaseră ultimele acorduri ale cadrilului. Orchestra îngână începutul unui vals.

— Asta-i bună, Christopher! izbucni Sophie, suspinând apoi din toată inima, în timp ce partenerul ei o conducea spre ringul de dans.

El îşi aşează mâna pe talia ei în timp ce i-o puse pe a ei pe umărul lui.

— Chiar nu…

— Te-am auzit foarte bine, Phi, spuse el apăsat.

Ea nu avusese nimic împotriva invitaţiei lui Mallen. O, Doamne, Christopher ştia cât de copilăresc era să se necăjească din pricina asta, dar gândul la purtarea ei tot îl râcâia!

Sophie rămase tăcută. El îşi slăbi strânsoarea şi o ajută să intre în ritm.

Pe neaşteptate, mintea lui reveni la momentul în care ea începuse să ia lecţii cu profesorul de dans. Împreună cu tatăl lui, Christopher venise în vizită la moşia familiei ei, iar Sophie se repezise afară ca să-l întâmpine şi să-i povestească despre lecţiile de dans. Îl rugase să danseze cu ea ca să exerseze. El îi răsese în nas şi, drept răzbunare, ea îşi înfipsese călcâiul în piciorul lui, iar apoi o zbughise iute.

Amintirea aceea îl făcu să tresară. De ce naiba se purtase cu ea ca un nemernic?

— Chiar n-am dansat niciodată cu tine în ultimii doi ani?

Ea dădu din cap în semn că aşa stăteau lucrurile.

— La balul lui Lord şi Lady Tisdale a fost ultima dată.

Ce ciudat era ca ea să ţină minte când anume dansaseră ultima oară! Christopher se întrebă ce anume îşi mai amintea el din noaptea aceea. Oare se purtase ca un

nemernic cu ea? Sentimentul de vinovăţie i se strânse în vintre precum un ghem.

— Nu-mi amintesc să fi dansat cu tine, spuse el cu sinceritate.

Faptul că uitase senzaţia dată de atingerea catifelată a pielii ei i se părea cea mai mare tragedie.

Pe buzele ei apăru un zâmbet ironic.

— N-ar fi trebuit să râd de tine, spuse el, iar acea declaraţie îi surprinse pe amândoi.

Ochii lui Sophie se făcură mari, dându-i aerul unei bufniţe surprinse în cuibul ei.

— Ai râs de mine? spuse de îndată ce-şi regăsi vocea.

— În copilărie, o lămuri el. Tocmai începuseşi să iei lecţii. M-ai rugat să dansez cu tine, iar eu te-am luat în râs.

Sophie îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Aha…

Christopher şi-ar fi dorit să fi fost un om mai bun, şi-ar fi dorit să n-o fi rănit. Poate că lucrurile ar fi stat altfel între ei. Poate că incidentul din grajdurile tatălui său nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Iartă-mă! Am fost un bădăran!

Ea ridică uşurel din umeri.

— S-a întâmplat acum multă vreme, Christopher.

— Asta nu-i un motiv de scuză.

Privirea ei se opri la lavaliera lui.

— Nici… nici eu nu m-am purtat mereu frumos cu tine.

Ziua incendiului îi veni din nou în minte lui Christopher. Grajdurile fuseseră locul în care se refugia din calea violenţei tatălui său, locul în care îşi alina dezamăgirea. Sanctuarul lui fusese distrus pentru totdeauna de zeflemeaua lui Sophie, care luase în derâdere eforturile lui de a citi cu voce tare. Fusese incapabil s-o ierte, astfel încât ea ajunsese pentru el un fel de prelungire a cruzimii lui taică-său.

— Poate că ar trebui să ne luăm angajamentul de a fi mai buni unul cu celălalt! propuse el.

Sophie îşi înclină capul, înduioşată. Acea mişcare

bruscă făcu să i se desprindă o şuviţă blondă ca aurul din cocul aranjat cu măiestrie. Christopher simţi cum îl furnicau degetele de dorinţa de a-i aşeza bucla aceea după ureche. Era ceva atât de familiar în acea şuviţă... o imagine ademenitoare, care trezi în mintea lui frântura unei amintiri.

— De ce te porţi atât de drăguţ cu mine, Christopher?

Întrebarea ei îl readuse cu picioarele pe pământ.

Se încruntă şi vina se trezi la viaţă înlăuntrul lui. Ce ar fi spus Sophie dacă ar fi aflat despre planul lui în legătură cu Mallen? Christopher respinse din răsputeri asaltul emoţiilor nedorite, care ameninţau să-l copleşească. Sophie n-avea să descopere nimic. De fapt, Christopher bănuia că ea l-ar fi tratat cu multă amabilitate dacă el i-ar fi dezvăluit că încerca să zădărnicească eforturile tatălui său şi s-o ajute să-şi păstreze moştenirea.

— Tăcerea ta nu face decât să-mi trezească şi mai multe suspiciuni, Christopher, spuse ea lovindu-l uşor peste braţ.

— Vreau doar să te ajut, Phi, răspunse Christopher, uimit de adevărul vorbelor lui. Ai avut mereu o părere atât de proastă despre mine?

Îl năpădi un val de vinovăţie la vederea privirii mâhnite pe care i-o aruncă ea.

Sophie oftă.

— Iartă-mă. Am spus că sunt suspicioasă fiindcă purtarea ta de acum n-are niciun sens. N-ai mai vorbit cu mine de ani de zile.

— Nu sunt chiar ani de zile!

Buzele ei pline şi arcuite zvâcniră.

— *„Bună ziua!”, „Salut!”* şi *„La revedere!”* nu pot fi trecute la socoteală.

El se uită lung la buzele acelea senzuale. Nu erau buzele unei copile care îl chinuise, ci mai degrabă buzele la care visa un bărbat cu ochii deschişi... buze în stare să producă un cu totul alt tip de chin.

— Christopher...! spuse ea cu o urmă de şovăială în glas.

El clătină uşor din cap şi spuse:

— Haide, nu-mi spune că ţi-ai dorit vreodată să fac mai mult decât asta?

— O, niciodată, încuviinţă ea cu un râset. Încă mă minunez de imaginea pe care reuşeşti s-o prezinţi înaltei societăţi.

Christopher fu străbătut de un fior rece şi, într-o clipită, camaraderia blândă şi complice dintre ei se făcu una cu pământul. Faţa lui se împietri dintr-odată.

— Da? întrebă, glacial.

Colţurile buzelor ei de un roşu seducător se lăsară în jos.

Din fericire, în acel moment, acordurile valsului ajunseră la sfârşit.

Christopher aplaudă, făcu o reverenţă în grabă şi o părăsi pe ringul de dans.

Păstrase secretul unei minciuni vreme de mai bine de douăzeci de ani. Era doar o chestiune de timp înainte ca lumea bună să afle că toată viaţa lui fusese o minciună atent orchestrată, dar n-avea să accepte în veci ca Sophie Winters sau tatăl lui să fie cei care să-l dea de gol.

*

Sophie îşi muşcă uşor buza, privind cum silueta lui Christopher se pierdea în mulţime. El îi dăduse drumul la mână dintr-odată şi plecase ca vântul şi ca gândul, de parcă ar fi călcat pe cărbuni încinşi. Într-o învolburare de gânduri, ea încercă să pună cap la cap tot ceea ce spusese sau făcuse ca să provoace o asemenea reacţie. Simţind cum nenumărate perechi de ochi se uitau stăruitor la ea, Sophie aruncă o privire spre curioşi. O, îşi şi putea închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi de dimineaţă.

Domnişoara S.W. a fost părăsită pe ringul de dans de distinsul conte de W. Nu ne putem decât întreba ce anume să fi făcut domnişoara ca să-l fi jignit atât de profund...

— Mi se pare că ai nevoie de un însoţitor!

Sophie sări ca arsă şi-şi duse mâna la piept. Se întoarse şi văzu că ducele de Mallen se afla lângă ea. Scrută acel trup impunător, înalt de peste un metru optzeci. Haloul de păr auriu îi dădea ducelui aerul unui înger al răzbunării, ceea ce, în momentul de faţă, el ar fi putut prea bine să şi fie.

— O, slavă Domnului! murmură ea şi acceptă braţul care i se oferea.

El se aplecă mai aproape şi-i şopti la ureche:

— Asta îl face pe un domn să se simtă foarte bine în pielea lui.

— Iar pe o domnişoară o face să se simtă foarte bine atunci când e salvată dintr-o situaţie stânjenitoare, răspunse ea tot în şoaptă şi, la auzul propriei declaraţii sincere, simţi cum obrajii îi luară foc. Eu… ceea ce vreau să spun e că… hmmm…

Mallen îi făcu atunci cu ochiul. Astfel încât să vadă toată lumea. Da, el chiar îi făcuse cu ochiul! Sophie aruncă o privire în jur. Mulţimea adunată în jurul lor murmura şi-i privea pe amândoi cu o atenţie insistentă.

— Nu-i stă în fire lui Waxham să fie atât de nepoliticos!

— Depinde de cine eşti, mormăi ea.

Mallen ridică dintr-o sprânceană.

— Da?

Ea strânse din buze. Dacă se apuca să trăncănească despre cai verzi pe pereţi, atunci n-avea să fie prea diferită de îngrozitoarea Lady Ackerly.

Sophie se uită spre rândul de scaune ocupat de celelalte fete bătrâne. Păreau atât de departe! Iar ea nu putea să nu răspundă la întrebarea pe care tocmai i-o pusese ducele de Mallen. Din fericire, chiar el o scuti de un răspuns.

— Să-ţi aduc un pahar de lichior?

Sophie se împiedică uşor de el. Ducele o strânse mai bine, ca s-o împiedice să cadă.

— Ar fi minunat, răspunse ea.

— Haide, domnişoară Winters, spune-mi ce a făcut

Waxham ca să te jignească!

Atât tonul, cât şi rugămintea îi aparţineau unui bărbat care deţinea unul dintre cele mai vechi şi mai distinse titluri din regat. Mallen era obişnuit să i se respecte poruncile. Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Sunt supusă unei încercări, Excelenţa Voastră?

El o privi nedumerit.

— Dacă nu-ţi răspund la întrebare, atunci cu siguranţă că sunt nepoliticoasă. Dacă răspund, atunci nu sunt prea diferită de Lady Ackerly.

Fruntea lui se încruntă.

— Diferită de cine?

— Nu contează, răspunse ea.

Ar fi fost culmea prostiei să vorbească despre ziarul de scandal în care îi erau povestite eşecurile sociale... Mai ales să-i spună toate astea tocmai ducelui de Mallen!

— Nu mi-a scăpat faptul că încă nu mi-ai răspuns la întrebarea despre Waxham.

Sophie îl bătu uşurel peste braţ cu vârful evantaiului.

— Nici mie nu-mi scapă că, de fapt, cauţi să pescuieşti bârfe despre Waxham!

Trupul lui înalt şi musculos înţepeni. Sophie îşi prinse interiorul obrazului între dinţi. La naiba! Mereu reuşea să spună cel mai greşit lucru din lume! Nu, toate lucrurile greşite din lume! Vocea supărătoare a mamei ei îi veni în minte în cel mai supărător mod cu putinţă: „Sophie, n-avem voie să-i insultăm pe marii nobili ai regatului!”

— Iartă-mă! spuse ea pe nerăsuflate. N-am vrut să...

Mallen îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de râs, întrerupându-i scuzele.

Sophie tresări. Lumea bună n-avea să mai înţeleagă nimic din toate astea: un vals cu contele de Waxham, râsete şi lichior de la ducele de Mallen...

— Dacă nu bagi de seamă, Excelenţă, o să-mi făureşti o reputaţie de domnişoară captivantă.

El îşi coborî privirea la ea. Un zâmbet îi sclipi în ochi.

Sophie îşi lăsă capul într-o parte. Ce amuzant, nu ştiuse niciodată că ochii puteau să zâmbească!

— Înţeleg de ce surorii mele îi place să fie în preajma ta, domnişoară Winters.

Pe Sophie o cuprinse dorul de Emmaline.

— Mulţumesc, Excelenţa Voastră, răspunse ea, căutând să-şi înăbuşe melancolia.

Ajunseră în dreptul fetelor bătrâne. Sophie făcu o reverenţă şi-şi revendică locul bine cunoscut.

— Revin îndată, îi promise el, iar apoi se opri o clipă din vorbit şi-i făcu iarăşi cu ochiul. Şi atunci n-o să mai ai cum să eviţi răspunsul la întrebarea mea despre Waxham!

Sophie îl privi plecând. Ei bine, dacă acela nu fusese ordinul unui duce... Din nefericire pentru duce, Sophie perfecţionase de multă vreme arta de a sfida ordinele.

Capitolul 9

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a vărsat vin pe impecabilii pantaloni de satin ai lui Brummell. Din fericire pentru Brummell, nuanţa licorii se potrivea perfect cu cea a pantalonilor.

Soarele se strecura prin ferestrele înalte ale Salonului Roşu. Razele străluceau pe candelabrul de cristal şi proiectau prisme de lumină prin încăpere. Ochii lui Sophie se străduiră să se obişnuiască întru câtva cu lumina. Ea puse deoparte volumul cu sonetele lui Lord Byron. Privirea ei se îndreptă spre *Cronica de societate a lui Lady Ackerly,* în timp ce se gândea la evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Aşa cum era de aşteptat, ziarul de scandal pomenise de felul în care contele de Waxham fugise valvârtej după dansul lor.

Însă, de data asta, ziarul pomenea câte ceva şi despre interesul deosebit al ducelui de M. pentru Sophie. Lady Ackerly reuşise cumva să transforme atenţia ducelui într-o insultă.

În orice caz, acel demers se apropiase foarte mult de

un compliment, iar Sophie trebuia să se bucure de orice laudă atunci când venea vorba de afurisitul acela de ziar de scandal.

Ea luă cartea şi se întoarse la sonetele lui Byron.

— Aveţi un musafir, domnişoară Winters!

Sophie îşi ridică privirea la majordom, care se oprise în prag.

— Un musafir? repetă ea laolaltă cu Lucy, camerista ei, care şedea în colţul îndepărtat al camerei.

Sophie se încruntă la Lucy, care avu bunul-simţ să-şi plece privirea la broderia din poală.

Cu excepţia prietenei ei, Emmaline, Sophie dusese mare lipsă de musafiri în ultimii trei ani.

— Contele de Waxham doreşte să vă vadă.

Cartea îi căzu din mâini lui Sophie şi ateriza pe podea cu o bufnitură puternică. *Christopher?* N-ar fi fost mai surprinsă nici dacă majordomul ar fi anunţat-o că însuşi regele venise ca să ia un ceai şi nişte biscuiţi împreună cu ea. În primul rând, fusese invitaţia foarte amabilă la dans a lui Christopher. Apoi, scuzele lui pentru greşelile comise în trecut. Gândindu-se la felul în care o lăsase în mijlocul ringului de dans cu o seară în urmă, Sophie n-avea cum să-şi închipuie că el îi făcea acum o vizită de curtoazie.

Majordomul îşi drese glasul.

— Domnişoară Winters, să-i spun că primiţi musafiri?

Sophie îşi prinse buza de jos între dinţi. Trebuia să existe un motiv în spatele atenţiei bruşte pe care i-o arăta Christopher.

— Domnişoară Winters!

— Hmmm… da, te rog!

Majordomul dădu din cap şi plecă în grabă.

Sophie sări în picioare. Cartea zăcea uitată pe podea, în timp ce ea îşi aminti de dorinţa mamei şi a lui Geoffrey… dorinţa lor de a-i vedea pe ea şi pe Christopher căsătoriţi. Sophie fusese atât de convinsă că el ar fi preferat mai degrabă să se ducă la mama naibii decât să-i facă ei curte, încât nu luase deloc în serios pretenţiile lui Geoffrey.

Şi nici nu crezuse vreo clipă că Christopher îşi dorea

cu adevărat s-o curteze, darămite să se însoare cu ea! Iar dorinţele lor personale n-aveau nicio importanţă în înalta societate, care era guvernată numai de legea de fier a statutului social. Cele mai multe căsnicii se întemeiau pe mult mai puţin decât însemna legătura dintre familia ei şi cea a lui Christopher.

Sophie oftă. Mama îi spusese că putea să ajungă cu mult mai rău, iar ea ştia că majoritatea societăţii ar fi fost de acord cu acea idee. La urma urmei, pentru societate, Sophie nu era altceva decât sora plinuţă, nemăritată şi fără pretendenţi a vicontelui de Redbrooke. Nu voia să-şi petreacă restul vieţii în lumea perfectă a lui

Christopher, amintindu-i-se zilnic de toate imperfecţiunile ei.

Sophie începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe covorul Aubusson.

— Ce o fi vrând? mormăi ea. N-are cum să vrea să-mi facă, Doamne fereşte, curte.

— Cine n-are cum să vrea să-ţi facă, Doamne fereşte, curte?

Sophie scoase un ţipăt şi se întoarse.

Christopher stătea în prag, cu braţele încrucişate pe pieptul lui lat şi cu un surâs plin de subînţeles pe buzele-i sculpturale.

Ea îşi apăsă o mână pe inima care începuse să-i bată nebuneşte în piept. Oare gura lui fusese mereu atât de înnebunitor de seducătoare? Sophie se chinui foarte tare să lase deoparte asemenea cugetări stupide.

— Cum reuşeşti să faci asta?

Christopher înainta în cameră cu aceeaşi îndrăzneală pe care ar fi avut-o proprietarul ţipătorului Salon Roşu.

— Să fac, ce?

Sophie clătină din cap. El avusese mereu un auz extraordinar.

— Nimic. Absolut nimic.

Christopher se opri la câţiva paşi de ea şi ridică dintr-o sprânceană neagră.

— N-ai de gând să mă inviţi să iau loc? Să-mi oferi

ceva de băut?

Ea îşi înclină capul.

— Pentru asta ai venit? Să-mi faci o vizită de curtoazie?

El chicoti şi, fără să mai insiste cu manierele de cavaler, se aşeză pe cea mai apropiată canapea şi-şi întinse picioarele lungi în faţă.

— Şi dacă ţi-aş spune că am venit pentru compania ta?

Sophie pufni, se apropie de el şi-şi lipi dosul palmei de fruntea lui.

— Atunci, aş spune că sigur ai făcut febră, milord.

I se tăie răsuflarea în clipa în care Christopher îi prinse mâna într-a lui. El îi ridică palma şi, cu o privire de o intensitate neobişnuită, studie liniile care i se intersectau pe piele.

— C… e f… aci? îngăimă ea cu o voce piţigăiată.

— Îţi fac curte!

Tonul lui sec o făcu să se încrunte şi să-şi retragă mâna. Da, era aşa cum prea bine bănuise. Vizita lui Christopher ascundea mai mult decât o dorinţă sinceră de a fi în preajma ei. Gândul i se aşeză pe inimă precum o piatră.

Sophie îşi flutură buclele în aer.

— Ei, o să mă dai peste cap cu un ton atât de dulce! Dacă ai folosit un asemenea *farmec* şi cu Emmaline, nu e de mirare că ea l-a ales pe Lord Drake!

Buzele lui Christopher înţepeniră într-o linie hotărâtă şi severă, dar el nu spuse nimic.

Sophie se simţi un pic vinovată. Era de neiertat să râdă de Christopher pentru că Emmaline îl respinsese. Chiar dacă era un bădăran necioplit, tot nu merita să fie victima răutăţii.

Ca să scape de privirea lui rece, ea se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte draperiile de brocart şi privi spre stradă.

— Presupun că eşti aici la îndemnul tatălui tău, nu?

Tăcerea lui servi drept confirmare.

Ea îşi lipi fruntea de geamul încălzit de soare.

— Nu trebuie să-mi faci curte din vreun sentiment de obligaţie.

Gândul o făcu să se înfioare. Poate că nu-şi dorea să se mărite cu el, dar tot era neplăcut să recunoşti că unicul tău pretendent era mânat de milă.

Sophie îl văzu pe Christopher reflectat în geam. El bătea darabana pe canapeaua pe care se aşezase.

— Am venit să-mi cer scuze pentru aseară, Phi.

Sophie lăsă perdeaua să alunece la loc şi se întoarse spre el. Mamei şi fratelui ei i-ar fi fost greu să creadă aşa ceva… dar Christopher reuşise s-o lase fără cuvinte. Dintr-odată, se simţi ruşinată de răutatea ei de mai devreme.

— Eu… pentru ce? reuşi ea să îngaime.

El îi întâlni privirea şi nu şi-o abătu pe a lui, uluind-o cu intensitatea fierbinte cu care o fixa.

— Te-am lăsat singură pe ringul de dans. A fost ceva de neiertat.

Încruntarea lui se adânci. Îi aruncă lui Sophie o privire sumbră, apoi se ridică atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva doar îşi închipuise totul.

Sophie se întoarse spre Christopher şi se aşeză pe fotoliul în stil Ludovic al XIV-lea rămas liber în apropiere de el. Îşi încrucişă mâinile în poală şi-şi studie degetele împletite.

— Şi acum o să mă faci să cred că ai fi dispus să te gândeşti la o căsătorie cu mine.

Bănuia că, dacă el n-ar fi şezut, afirmaţia ei l-ar fi făcut să cadă din picioare. Christopher făcu o grimasă.

— Ei, Doamne, nu!

Sprâncenele ei se încruntară. O, bădăranul!

— Spune ce ai de spus şi haide să terminăm odată, Christopher.

— Am venit să văd dacă eşti aceeaşi fată de care îmi aduc aminte.

— Şi?

Rămase fără suflu câtă vreme aşteptă răspunsul lui. N-ar fi trebuit să conteze ce părere avea Christopher despre

ea şi totuşi, în mod ciudat, îşi dorea ca el să accepte femeia în care ea se transformase.

El îi învălui silueta cu o privire scrutătoare. Ochii lui zăboviră prea mult pe decolteul ei stânjenitor de generos. Simţi cum începea s-o ardă pielea. O, de ce n-avea şi ea silueta elegantă şi gingaşă pe care o aprecia atât de mult lumea bună?

— Nu, nu mai eşti, spuse el, iar şoapta lui răguşită o făcu pe Sophie să nu i se mai pară că formele ei senzuale ar fi fost un lucru chiar atât de rău. Însă… pari să fii aceeaşi fată obraznică şi impertinentă care m-a chinuit în copilărie. Lady Ackerly ţine o evidenţă foarte strictă a escapadelor tale.

Sophie îşi încleştă maxilarul atât de tare încât îi clănţăniră dinţii. Îşi apăsă degetele pe linia tâmplei şi se frecă.

„O, *Cronica de societate* a afurisitei de Lady Ackerly!”

Sophie îşi jură ca, dacă ar fi aflat vreodată identitatea acelei femei, să facă mult mai mult decât să-i distrugă necunoscutei babornițe tivul rochiei sau să dea foc mesei ei. Ziarul acela de scandal devenise blestemul lui Sophie. Înteţea nerăbdarea lui Geoffrey şi a mamei ei de-a o vedea măritată şi încetând cu „acţiunile scandaloase”, după cum le denumise Lady Ackerly.

Christopher continuă:

— Lady Ackerly a mai sugerat că…

— Ei, asta-i! Nu-mi spune că ai ajuns să socoteşti că ziarele de scandal ar fi o sursă de încredere pentru informaţiile tale.

El se îndreptă de spate pe canapea.

— Nicidecum. Totuşi, înţeleg că există o fărâmă de adevăr în informaţiile pe care le transmite Lady Ackerly.

— N-aş spune că relatările ei sunt *complet* adevărate.

Christopher zâmbi.

— N-ai tras o săgeată în coapsa lordului Avondale?

Ea îşi simţi obrajii biciuiţi de înţepătura unei îmbujorări.

— Eu n-am avut nicio vină că domnul acela s-a dus

repede să-şi cerceteze poziţia săgeţii tocmai atunci când era rândul meu să trag.

Da, povestea aceea reuşise să ajungă în ziarele de scandal. Bârfitorii devoraseră păţania aşa cum făcea Duke cu oasele pe care le primea de la bucătărie.

Sophie era convinsă că acel incident fusese ultimul stimulent de care mai avusese nevoie fratele ei ca să-şi dorească s-o vadă măritată cu orice bărbat căruia ar fi reuşit să i-o paseze.

Sophie se uită la Christopher. Mama ei şi Geoffrey credeau că el era bărbatul în cauză. Asta, dacă ea nu reuşea să atragă atenţia unui duce.

Sophie oftă.

— Eşti aici ca să-mi faci curte. Foarte bine, dă-i drumul şi să terminăm odată.

Christopher clipi, nedumerit.

— Îmi cer scuze!

— Da, curtatul tău ar trebui să înceapă cu nişte scuze, dar repet, haide să terminăm odată!

— Ce să terminăm?

Sophie îşi trecu o mână peste ochi. După ce şi-o retrase, îl surprinse pe Christopher studiind-o cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Mi-ai spus că eşti aici ca să-mi faci curte. Fratele meu ar fi încântat să ne căsătorim, spuse ea, apoi făcu semn spre cartea pe care o scăpase pe jos mai devreme. O să-mi citeşti sonete?

Obrajii lui Christopher se colorară într-o nuanţă intensă de roşu. El se trase de lavalieră.

— Nu fi ridicolă!

Sophie gesticulă cu un deget îndreptat spre el.

— Nu trebuie să-i spui domnişoarei căreia îi faci curte că e ridicolă! Aşa n-o să câştigi afecţiunea nimănui. O plimbare prin parc? întrebă ea, întrerupându-l înainte ca el să apuce să răspundă la afirmaţiile ei de dinainte.

— După ultimele escapade pe care le-ai făcut prin parc cu câinele tău, ar trebui să evităm pe cât posibil un asemenea loc.

Ea se zbârli, înfuriată de nota de umor sec din tonul lui.

— Atunci, de ce nu-mi spui cum ai de gând să-mi faci curte?

El se săltă pe canapea.

— Am venit în vizită, nu?

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Asta nu înseamnă că-mi faci curte!

— O, de ce nu mă luminezi tu, Phi?

Se auzi o bătaie în uşă.

Privirile lui Sophie şi Christopher se aţintiră la partea din faţă a încăperii. Majordomul stătea în prag, ţinând în mână o tavă de argint.

— Aveţi un musafir, domnişoară Winters!

— Da?

— Chiar are un musafir? întrebă Christopher.

Sophie se uită urât la el, supărată de tonul de-a dreptul şocat pe care pusese întrebarea.

Ca la un semnal, ducele de Mallen se ivi în spatele majordomului.

— Ducele de Mallen vrea să vă vadă, domnişoară Winters.

Sophie încremeni de uimire.

— Ce faci aici?

Rosti acele cuvinte înainte să se poată opri, iar apoi îşi lipi degetele pe buze.

Ducele zâmbi şi-i întinse un buchet de trandafiri roz, în care se zăreau ici şi colo frezii galbene şi fire de iederă.

— Ţi-am adus un buchet de flori.

Lui Sophie începu să-i bubuie inima în piept. N-ar fi contat dacă i-ar fi oferit un pumn de bălării sau flori de seră. Ar fi fost extraordinare pentru ceea ce reprezentau. Niciun bărbat nu-i mai adusese vreodată flori.

Christopher mormăi ceva în şoaptă şi-i distrase atenţia de la duce.

Sophie surâse şi-i aruncă o privire lui Christopher.

— *Aşa* faci curte unei doamne, şopti ea numai pentru urechile lui.

*

Christopher se încruntă privind florile pe care le ţinea Mallen în mână. Ce naiba însemnau toate astea? Apelase la ajutorul unui prieten ca să zădărnicească planurile tatălui său. Ducele fusese de acord să se prefacă a-i face curte lui Sophie. Înţelegându-se cu Mallen, Christopher nu-i ceruse acestuia să facă un lucru atât de prostesc precum era acela de a-i aduce flori domnişoarei.

Îşi coborî privirea la mâinile lui goale, simţindu-se incredibil de prost pentru lipsa de inspiraţie cu care o curta pe Sophie. Chiar dacă se afla acolo doar la îndemnul tatălui său, Christopher trebuia să recunoască cinstit că nici unui bărbat nu-i plăcea să fie refuzat în favoarea altuia.

Cu o seară în urmă, i se păruse că felul în care o salvase Mallen pe Sophie pe ringul de dans fusese o acţiune fără cusur… o descurajare perfectă a planurilor urzite de bătrânul marchiz.

Totuşi, vizita de dimineaţă a ducelui de Mallen era puţin prea mult.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi studie schimbul de replici dintre Sophie şi Mallen.

Acesta din urmă se aplecă şi luă de pe jos cartea pe care Sophie o uitase căzută acolo. Răsfoi paginile. Deodată, degetele i se opriră. Până să-şi ia privirea de la Sophie, începu să recite una dintre poezii:

Ea umblă-n frumuseţe, ca noaptea fără nor
De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate;
şi tot ce e mai bun în întuneric şi mai strălucitor
Se întâlneşte-n ochii şi-n ţinuta ei aparte:
Acea lumină cu moliciuni de miere, de polen uşor.
Pe care paradisul o neagă zilei din care suntem parte.
O umbră în plus, o licărire mai puţin
şi graţia ar fi fost compromisă jumătate.
Graţie care-nvăluie fiecare pană-a corbului divin
şi care tandru-i luminează chipul peste poate.

Chip pe care nobleţea gândurilor din plin
Reflectă cât de pur e-acel loc – mai iubit din toate.

Iar peste-acel obraz şi peste acea frunte.
Blânde, liniştite, mai elocvente cu-atât deşi,
Sunt zâmbete care înving, nuanţe luminând o punte...[4]

— Ce aiureli fără sens! pufni Christopher şi întrerupse, astfel, poezia recitată de Mallen.

Sophie şi ducele se uitară la el.

Ea se încruntă la Christopher cu o dezaprobare demnă de profesorii pe care el îi chinuise de-a lungul anilor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mallen cu un glas tărăgănat. Nu-ţi plac scrierile lui Lord Byron?

Christopher îşi înăbuşi un mârâit furios, rezistând dorinţei necivilizate de a şi-o arunca pe Sophie peste umăr de parcă ar fi fost un barbar şi de a o ascunde de ochii plini de admiraţie ai lui Mallen. Îşi rugase prietenul să iasă cu ea la o îngheţată sau la o plimbare, nu să îndruge... flecărelile romantice pe care le scosese el de pe buze. Sophie nu era potrivită pentru manifestările şarmului desăvârşit al ducelui. La naiba, nici o doamnă nu era!

— Nu se întâmplă nimic, răspunse Christopher parcă muşcând din cuvinte.

Acum nu era nici momentul, nici locul ca să conteste acţiunile lui Mallen.

— Unde rămăsesem? murmură ducele.

— „Ele vorbind de zile trăite-n bunătate şi...”, spuse Sophie, fără ca măcar să arunce o privire spre pagină.

Mallen îşi înclină capul.

— Aha! Da. „Ele vorbind de zile trăite-n bunătate şi...”

Christopher îşi lăsă gândurile să plutească spre o lume în care el îi spărgea nasul lui Mallen. Astfel, reuşi să zâmbească pentru prima dată sincer în acea după-amiază.

Christopher îşi crease în societate imagine unui tânăr lord plin de calităţi şi foarte dorit... dar imaginea lui fusese

4 Poezie clasică scrisă de Byron (traducere de Petru Dimofte).

construită în felul în care cofetarul îşi făurea prăjiturile glazurate… la o rază de soare distanţă de distrugere. Mallen, pe de altă parte, avea un titlu, era inteligent şi deţinea o putere care rivaliza cu cea a regelui. Totuşi, Christopher nu-l invidiase niciodată pe Mallen pentru toate astea. Până acum.

Ceva îl supăra peste măsură în timp ce privea cum prietenul lui îi citea lui Sophie din afurisita aceea de carte. Christopher îşi dori să-şi poată vărsa amarul pe loc şi să blesteme nedreptatea vieţii, îşi aminti de toate defectele lui. Îşi aminti că tatăl lui avea dreptate şi că el era un ratat.

Mallen îi murmură ceva lui Sophie… cuvintele pierzându-se în intimitatea şoaptelor.

Sophie chicoti.

— Să mai citesc una? se oferi Mallen.

— O, te rog…

— O, cruţă-mă, mormăi Christopher.

Sophie şi Mallen se uitară la el.

Christopher se apucă de glezne şi se lăsă pe spate, oftând, în fotoliul Trafalgar în care stătea.

— Fie. Încă o poezie!

Sophie se încruntă.

— Eşti foarte neplăcut, milord!

Da. Da, era. Dar nici în cot nu-l durea de asta.

Mallen îl privi ridicând dintr-o sprânceană şi continuă să recite *Singurătate* de Lord Byron.

Dacă Sophie n-ar fi fost de faţă, Christopher ar fi ridicat un deget, făcând astfel un gest cât se poate de lipsit de eleganţă în onoarea prietenului său.

În vreme ce orologiul marca minutele care treceau, Christopher rămase ţintuit pe loc, aşteptând ca Mallen să se sature de vizita lui sau să răguşească. Ordinea acestor două posibilităţi nici nu mai conta. Christopher se folosi de acel răgaz ca s-o studieze pe Sophie. Când, oare, femeia aceea splendidă luase locul copilei enervante din amintirile lui? Trupul ei de o senzualitate dulce putea să rivalizeze cu Venus a lui Botticelli, iar Christopher se simţi cuprins dintr-odată de dorinţa de a-şi umple palmele cu sânii ei plini…

Se răsturnă peste cap cu tot cu fotoliu şi se prăbuşi pe podea.

Lui Sophie i se tăie răsuflarea. Veni să se aplece deasupra lui.

— Doamne, Christopher! exclamă ea, părând să uite de tot şi toate. Te-ai rănit?

Apăru şi Mallen în prim-plan… cu o umbră de surâs pe chipul lui arogant. Îi întinse o mână.

— Eşti bine, Waxham?

„Du-te naibii, Mallen!”

Christopher reuşi să schiţeze un zâmbet şi acceptă ajutorul ducelui. Se ridică în picioare, fiind la fel de rănit în orgoliu pe cât de tare se lovise la ceafă în urma căzăturii.

O, Doamne, dar ce i se întâmpla?! Se gândise la sânii lui Sophie Winters? Cu siguranţă că începuse s-o ia razna!

— Ştii că n-ar trebui să te laşi pe spate în scaun, continuă Mallen de parcă ar fi fost un profesor foarte sever care îşi mustra elevul.

O expresie serioasă se întipări pe liniile graţioase ale feţei lui Sophie.

— Absolut. Dacă îţi mai aminteşti din cronica lui Lady Ackerly, e complet lipsit de maniere să te laşi pe spate în scaun, Chris… milord.

Ducele îşi întoarse privirea spre Sophie.

— Cine e această Lady Ackerly?

Sophie flutură o mână în aer.

— Bârfitoarea care povesteşte foarte des despre isprăvile mele.

Christopher îşi trecu palmele peste partea din faţă a pantalonilor, ca să se scuture de praf.

— Da. Sophie s-a făcut vinovată de a se fi lăsat pe spate într-un scaun la balul lui Lady Tarrington.

— N-a fost la balul lui Lady Tarrington, ci la serata muzicală a lui Lady Kavanaugh.

— Nu contează, Phi… Domnişoara Winters s-a răsturnat şi…

— Înalta societate ar fi trebuit să înveţe din experienţa mea şi să nu se mai lase pe spate în scaun. Mai

ales cei care acordă o atenţie deosebită relatărilor lui Lady Ackerly, spuse ea, făcând o aluzie evidentă la Christopher.

Mallen se încruntă.

— N-am auzit niciodată de această Lady Ackerly. Pare să fie o doamnă absolut insuportabilă.

Ochii albaştri ai lui Sophie se făcură mari şi se umplură de înduioşare, de parcă ducele de Mallen ar fi ucis un dragon în numele ei.

„O, m-am săturat până peste cap de întâlnirea asta greţoasă!”, se căină Christopher în gând.

— Am terminat aici? întrebă el.

Ea clipi şi întrebă, nedumerită:

— Poftim?

Un val de căldură începu să-i urce lui Christopher pe gât încetul cu încetul. El îşi drese glasul.

— Am spus că e foarte mult soare aici.

Mallen îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ciudat, mi s-a părut că ai spus…

Christopher îi aruncă o privire încruntată, menită să-l reducă la tăcere.

— Eşti sigur că te simţi bine, Christopher?

Din nou, faptul că Sophie îi spusese pe numele de botez era un semn că, pentru o clipă, ea dăduse uitării buna-cuviinţă. Dacă cineva i-ar fi zis vreodată că Sophie avea să se uite la el cu o asemenea îngrijorare blândă, şi nu cu încruntătura clasică pe care el se obişnuise s-o aştepte de la ea, Christopher i-ar fi spus că era la un pas de a fi închis la Bedlam.

— Sunt bine, Phi, o asigură el.

Buzele ei pline se arcuiră într-un zâmbet…

Pe care i-l adresă lui Mallen.

— Nu ştiam că-ţi place poezia, Excelenţă.

„Grozav, ne-am întors la oile noastre!”

Mallen dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu-mi pot închipui pe cineva căruia să nu-i placă poezia.

Ar fi fost înţelept ca prietenul lui să nu-şi pună la bătaie toţi banii într-un asemenea pariu. Christopher

detesta fiecare cuvânt scris care îi amintea de defectele sale.

Sophie îşi prinse buza între dinţi.

— Parcă Em mi-a spus că i-ai făcut zile fripte în legătură cu poeziile care-i plac.

Christopher îşi ascunse rânjetul în spatele mâinii. Nu exista nicio doamnă în întreg Imperiul Britanic care să-l provoace pe ducele de Mallen, chiar şi din neatenţie… cu excepţia lui Sophie. Christopher credea însă că lui Mallen nici nu-i păsa de o asemenea insolenţă, atâta vreme cât ea venea din partea unei domnişoare. Dar se părea că Christopher se înşelase.

Mallen îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot răsunător de râs.

— Domnişoară Winters, m-ai prins la cotitură aici! exclamă el aplecându-se către Sophie şi astfel împiedicându-l pe Christopher s-o mai vadă, iar apoi şoptindu-i cu glas suav: însă ai talentul de a trezi într-un bărbat gustul pentru poezie.

„O, pentru numele Domnului!”, se jeli în gând Christopher, care se săturase până peste cap de povestea asta.

— Ducele are o întâlnire şi trebuie să plece acum! se răsti el.

Strălucirea plină de adoraţie din ochii lui Sophie se risipi. Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu înţeleg!

— Nu atât de rău pe cât îi pare ducelui, sunt sigur de asta. Cu permisiunea ta, Mallen are câteva lucruri de rezolvat.

Mallen îşi îndreptă umerii.

— Nu, n-am. Lord Waxham s-a exprimat greşit.

Sophie şi Christopher vorbiră în acelaşi timp:

— Chiar m-am exprimat greşit?

— Chiar a făcut el asta?

Mallen dădu din cap.

— O, da! Ceea ce voia să spună Waxham e că *el* are o întâlnire, zise ducele uitându-se peste capul lui Sophie şi

zâmbindu-i lui Christopher. O zi bună, Waxham!

Christopher strânse atât de tare din dinţi încât aproape că-l duru maxilarul. Îi făcu, grăbit, o reverenţă lui Sophie.

— Domnişoară Winters! spuse el apăsat şi ieşi din cameră. Christopher nu ştia ce fel de joc juca Mallen, dar avea de gând să afle.

Capitolul 10

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Madame Lecompe, respectata modistă franţuzoaică, a declarat că nu va mai crea nimic pentru domnişoara S.W. după ce domnişoara în cauză a pus la îndoială autenticitatea accentului franţuzesc al doamnei.

— „O zi bună, Waxham!”, mormăi în şoaptă Christopher în timp ce urca vijelios treptele din faţa reşedinţei ducelui de Mallen. Mi-a spus: „O zi bună, Waxham!”

Christopher apucă inelul de metal şi lovi panoul de lemn suficient de tare încât să trezească vecinii. Bătrânul majordom al ducelui de Mallen deschise uşa. Sprâncenele lui cenuşii şi stufoase se arcuiră într-o grimasă care trăda cea mai profundă uimire. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca un om calm şi rafinat precum contele să facă ceva atât de şocant. Dintr-odată, imaginea pe care şi-o construise începu să-l scoată din minţi pe Christopher.

— Milord! îl salută servitorul.

Waxham trecu iute pe lângă el, intră pe uşă şi se opri în vestibul.

— Am venit să-l văd pe Excelenţa Sa.

Sprâncenele servitorului se uniră într-o linie severă.

— O să întreb dacă primeşte oaspeţi.

N-avea nevoie de un majordom ca să i se sublinieze că nu se cuvenea să dea năvală în casa altui bărbat la

aproape două dimineaţa. Christopher îşi prinse braţele la spate şi se apucă să măsoare cu pasul podeaua albă, de marmură italiană.

Bănuia că ar fi trebuit să discute cu Mallen cu multe ore în urmă. Numai că, mai devreme în acea seară, Christopher se dusese la clubul White şi se convinsese că nu-i păsa de vizita neaşteptată pe care Mallen i-o făcuse lui Sophie. Pe la ora opt, începuse să se gândească la felul în care ducele îi citise lui Sophie din cartea aceea detestabilă de sonete. În jur de ora nouă, se gândise la răspunsul înflăcărat pe care Sophie i-l dăduse lui Mallen. Pe la ora unsprezece, se convinse iarăşi că nu-i păsa dacă Mallen o curta pe Sophie cu mai multă hotărâre decât i se ceruse. La ora unsprezece şi două minute, îşi dăduse seama că minţea de îngheţau apele.

După acea revelaţie uluitoare, continuase să bea până când… acum el îşi scoase ceasul de buzunar şi făcu ochii mici ca să desluşească ora. Apoi îndesă ceasul înapoi în haină.

Chiar nu conta.

Era al naibii de beat.

— Waxham! răsună, tărăgănat, o voce.

Christopher se întoarse. Privirea lui urcă spre scări, unde se zărea Mallen, arătând absolut perfect în ţinuta lui neagră, de seară.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite neaşteptate în miez de noapte?

În cuvintele lui Mallen se auzea nota discretă a unei critici.

Christopher se apucă să urce scările.

— Sunt aici ca să vorbesc cu tine, Mallen, spuse el în clipa în care ajunse în dreptul ducelui.

Ducele strâmbă din nas.

— Ai băut?

— Puţin.

„Mult!”

Mallen îi făcu semn lui Christopher să-l însoţească. Nu aşteptă să vadă dacă îl urma, dar de obicei oamenii

ascultau cu sfinţenie de ordinele unui duce.

Intrară în birou. Mallen închise uşa în urma lor şi se îndreptă spre masa de lucru. Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Despre ce-i vorba?

— Nu despre ce, ci despre cine, Mallen. Am venit aici în legătură cu domnişoara Winters.

Braţele ducelui alunecară de-o parte şi de alta a corpului. Fruntea i se încruntă.

— Domnişoara Winters?

Christopher se bătu uşurel cu mâna peste coapsă.

— Voiam să-ţi vorbesc despre vizita ta de după-amiază.

Mallen se sprijini cu un şold de marginea biroului. Făcu semn cu bărbia spre cel mai apropiat fotoliu din piele.

— Ce-ar fi şi iei loc, Waxham, nu? Să-ţi ofer un coniac? Deşi, continuă ducele ridicând dintr-o sprânceană, la câtă tărie trebuie să fi băut până acum, cred că ai face bine să te opreşti.

Christopher dădu vina pe alcool pentru dorinţa de a-i sparge faţa lui Mallen. Clătină din cap.

— Nu vreau să mă aşez. Am venit să discut despre vizita ta la domnişoara Winters.

Mallen îl privi de sus.

— Poftim? E vreo problemă?

La cum vedea Christopher lucrurile, erau o mulţime de probleme. De fapt, de-a lungul întregii după-amiezi, reuşise să alcătuiască o listă mai mult decât impresionantă. Doar că, în clipa de faţă, toate acele probleme, cu excepţia uneia, păreau să-i fi zburat complet din minte.

— Te-am rugat să-i faci curte.

Prietenul lui îşi încrucişă picioarele.

— Şi asta-i ceea ce fac.

— Ai făcut-o mult prea… mult prea…

Sprâncenele lui Mallen se încruntară.

— Mult prea ce?

— Serios! strigă Christopher, iar acel cuvânt parcă explodă din adâncul lui, după care el se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe de colo până colo. Sophie e prea uşor

de impresionat! Dacă insişti să-i citeşti poezii şi să-i aduci flori, enumeră el clătinând din cap, ei bine, n-are rost să discutăm despre efectele nefaste pe care le-ar putea avea acţiunile tale.

Se întoarse din nou cu faţa spre prietenul lui.

Mallen nu spuse nimic vreme îndelungată. Apoi se îndepărtă de birou şi se apropie de sticlele cu tărie din colţul încăperii. Îşi turnă un pahar de coniac, înghiţi prelung şi rămase cu paharul în mână.

— Vrei să te însori cu ea? întrebă el răspicat.

Christopher aproape că se împiedică.

— O, Doamne, nu!

— Scopul tău ultim e să zădărniceşti planurile pe care tatăl tău şi le-a făcut pentru tine şi domnişoara Winters, nu-i aşa?

Da, aşa era. Christopher simţea că-i bubuia capul. Sau aşa crezuse că era... până în ziua de faţă, în care remarcase licărirea plină de adoraţie din ochii lui Sophie, dorinţa ei nerostită de a fi curtată cu adevărat. Astfel, lui i se desfisuraseră pe dinlăuntru ghearele unui monstru numit Vinovăţie, gheare care porniseră de undeva din pântece şi care sfârşiseră prin a pătrunde în fiecare colţişor din corpul lui.

Se confruntase şi cu o senzaţie adâncă şi sumbră, pe care n-o recunoştea. Un foarte urât sentiment de invidie începuse să-l roadă din clipa în care buzele senzuale ale lui Sophie se arcuiseră într-un zâmbet adresat lui Mallen. Acel sentiment al lui Christopher semăna foarte mult cu... *gelozia.*

Însă acum el clătină din cap.

„Gânduri nebuneşti!”

— Waxham!

— Sunt bine, spuse Christopher.

— Nu te-am întrebat asta.

„Nu?”

— O, făcu el, clipind, ce m-ai întrebat?

— Te-am întrebat dacă scopul tău era să zădărniceşti planurile pe care tatăl tău şi le-a făcut pentru tine şi

domnişoara Winters.

— Da.

— Atunci, un „Mulţumesc!” o să fie de ajuns, spuse Mallen luând încă o gură de coniac şi apoi lăsând paharul jos. Ai încredere în mine, ştiu ce fac.

Încă din copilărie, Christopher fusese obligat să se supună judecăţii şi deciziilor tatălui său. Dar nu avea să-i cedeze acel privilegiu lui Mallen. Una era să se bucure de susţinerea ducelui şi cu totul alta era să-şi abandoneze orbeşte în mâinile lui planul pe care îl urzise.

El îndreptă un deget spre Mallen şi zise:

— Cred că e un moment bun să discutăm mai în detaliu planurile în ceea ce o priveşte pe domnişoara Winters.

O venă pulsă la gâtul lui Mallen, singurul indiciu care să-i trădeze enervarea provocată de aroganţa lui Christopher.

— Să auzim, Waxham, spuse el pe un ton tăios.

Christopher dădu din cap şi-şi enumeră ordinele, numărându-le pe degete:

— Fără flori. Fără poezii. Fără întâlniri clandestine.

— Întâlniri clandestine?!

Christopher continuă de parcă Mallen n-ar fi vorbit:

— Fără s-o faci să râdă pe domnişoara Winters. Fără să-i… citeşti.

El se împletici în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Ai terminat?

În gând, Christopher trecu în revistă lista pe care o pusese cap la cap peste zi. Se încruntă. Păruse mult mai cuprinzătoare cu câteva ore în urmă. Alcoolul era de vină pentru gândurile lui împrăştiate.

— Fără produse de patiserie sau alte bunătăţi.

Sophie iubea produsele de patiserie. Dacă Mallen îi făcea curte dăruindu-i dulciuri, probabil că inima ei avea să-i aparţină pe veci.

— Presupun că ar fi acceptabil s-o însoţesc pe domnişoară la predicile de duminică, nu? spuse Mallen cu glas tărăgănat.

— Iată o idee minunată! încuviinţă Christopher, întărindu-şi vorbele cu o mişcare energică a capului.

Ochii lui Mallen se îngustară.

— Eu am vorbit ironic!

— Aha…

— *Acum* ai terminat? întrebă Mallen, lipindu-şi palmele pe birou. Ştii ce cred eu, Waxham?

— Nu, răspunse Christopher, căruia, de fapt, nici nu-i păsa.

— Cred că ai născocit planul ăsta ca să-ţi păstrezi libertatea, dar că acum pui la îndoială felul în care o să-l duci până la capăt. Cred că-ţi pasă foarte mult de domnişoara Winters, continuă ducele, ridicând o mână atunci când Christopher dădu să deschidă gura ca să vorbească. Da, îţi pasă de ea, indiferent dacă recunoşti sau nu! La urma urmei, o cunoşti aproape de când era în faşă.

De fapt, *chiar* de atunci o cunoştea el pe Sophie. Fusese foarte deranjat să i se impună o vizită la fiica abia născută a vicontelui de Redbrooke. Încă îşi mai amintea cum contemplase bebeluşul bucălat şi roşu în obraji, ţinut în braţe de mama lui. Sophie fusese înzestrată cu cel mai cumplit scheunat de pe faţa pământului, scheunat care se oprise ca prin minune atunci când privirea ei înceţoşată se oprise asupra lui.

Mallen continuă, fără să fi remarcat direcţia în care începuseră să rătăcească gândurile lui Christopher:

— Simţi nevoia să fii protector faţă de ea, Waxham. E limpede că ai un sentiment de obligaţie. Aşa că sugestia mea e să încetezi cu planul ăsta nebunesc, să-ţi faci datoria faţă de faţă şi te însori cu ea… şi, pentru numele Domnului, nu mă mai implica în urzeala asta nesăbuită care vă priveşte pe tine şi domnişoara Winters!

Christopher îşi trecu o mână prin păr.

— Nu!

Mallen oftă.

— Bănuiam că o să-mi spui asta. Foarte bine, atunci o să-i fac curte domnişoarei Winters aşa cum găsesc eu de cuviinţă. Acum, cu permisiunea ta, trebuie să ne despărţim.

E târziu, iar mâine-dimineaţă o scot pe domnişoara Winters la o plimbare prin Hyde Park.

O ceaţă roşie îl orbi pe Christopher. Nările i se lărgiră uşor. Apoi observă zâmbetul plin de subînţeles de pe faţa lui Mallen. Ei bine, să se ducă la naiba! Prietenul lui doar căuta să-l enerveze.

Christopher se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Splendid! se mulţumi el să spună.

La urma urmei, o plimbare prin Hyde Park nu se regăsise pe lista de lucruri pe care Mallen trebuia să le evite atunci când se afla în preajma lui Sophie. Cu toate acestea, nu resimţi ca pe o victorie situaţia în care se aflau ei trei în momentul de faţă. Ba dimpotrivă.

— Seară bună, Mallen!

— Seară buni, Waxham!

Cu o reverenţă, Christopher se retrase în grabă. O luă spre casă, alegând să străbată mergând pe jos scurta distanţă care îi mai rămânea până acasă. Avea şansa să reflecteze la gândurile negre ce atingeau înlăuntrul lui o coardă de o sensibilitate sumbră.

Spre deosebire de Mallen, care avea o familie iubitoare, ce îl susţinuse întotdeauna, Christopher dusese o viaţă deosebit de solitară. N-avusese un tată remarcabil sau o mamă iubitoare. N-avusese prin preajmă fraţi mai mici de care să aibă grijă sau fraţi mai mari cărora să le dea bătăi de cap.

Christopher privi la semiluna subţire care se contura pe cer. În lumea lui, Mallen era cel mai apropiat lucru de ceea ce ar fi putut să însemne o familie. Prietenia lor fusese una dintre forţele care îl determinaseră s-o curteze pe Emmaline.

Lady Emmaline, cu inteligenţa ei ascuţită şi cu inima ei bună, însemna o legătură cu lucrul după care el tânjea… o familie.

Christopher era convins că, dacă i-ar fi cerut lui Mallen să se scufunde în flăcările iadului pentru el, Mallen, în loialitatea lui, ar fi întrebat cât de departe trebuia să ajungă.

Numai că, în acel moment, nimic din ceea ce simţea faţă de Mallen n-avea vreo legătură cu prietenia. Partea logică dinlăuntrul lui Christopher recunoscu că vizita lui Mallen la Sophie reuşise doar să evidenţieze lacunele planului pe care amândoi se apucaseră să-l aducă la îndeplinire.

Apoi, în mintea lui Christopher, se strecurară tot felul de gânduri urâte şi perfide. Mallen sărutând-o pe Sophie. Mallen explorând fiecare contur generos al siluetei ei de o dulceaţă senzuală. Mallen depărtându-i coapsele catifelate şi albe şi… Orice gând logic se făcu ţăndări, fiind înlocuit de o furie neagră şi glacială, care-i întunecă privirea.

O, Doamne, cât îl detesta pe Mallen pentru că stârnise interesul lui Sophie şi pentru că avea dreptate! Da, nicio domnişoară nu merita să fie victima unei false curtări.

Cu toate acestea, indiferent de cât de condamnabile erau acţiunile lui, Christopher o proteja pe Sophie de încercarea tatălui său de a pune mâna pe zestrea ei.

Christopher îşi trecu o mână peste ochi. Chiar dacă acţiunile lui duplicitare îl avantajau şi pe el şi o avantajau şi pe Sophie, sentimentul de vinovăţie care îl mistuia nu se domoli în niciun fel.

În cele din urmă, ajunse acasă.

Trebuia să doarmă. Era sigur că, odată cu ivirea zorilor, toată nebunia asta lipsită de sens care îl năpădise avea să dispară de la sine.

Da, după ce avea să se trezească de dimineaţă, urma să-şi dea seama că nu-i păsa atât de mult de pretinsa curte pe care Mallen i-o făcea lui Sophie, de fascinaţia cu care ea se uitase la duce, de faptul că Mallen îi făcuse cu ochiul atât de complice de două ori sau…

Christopher gemu. Îl aştepta o noapte foarte lungă.

Capitolul 11

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a fost observată intrând în Sala Egipteană din Piccadilly, ca să admire expoziţia Marelui Şarpe a domnului Bullock.

Uşa se deschise şi se izbi puternic de peretele sălii de mese. Christopher îşi ridică privirea, plictisit de toanele nesfârşite ale tatălui său.

Apucă furculiţa şi cuţitul şi începu să-şi taie şunca din farfurie.

— Ce înseamnă asta? zbieră bătrânul marchiz.

Un ziar ateriză peste farfuria cu şuncă şi pâine a lui Christopher. El îşi privi tatăl, ale cărui nări se lărgiră şi în ai cărui ochi albaştri, ca de gheaţă, licăriră flăcări.

Christopher îşi abătu privirea la ziarul din faţa lui şi se înecă pe când încerca să mestece îmbucătura pe care tocmai o luase. Simţi cum şunca îi ajunsese pe partea cealaltă.

— Bună dimineaţa, tată, îl salută el pe marchiz, dând la o parte ziarul din farfurie.

Dădu să i-l întindă acestuia.

Marchizul îl lovi pe Christopher peste degete.

— Dă-i drumul, citeşte!

Şi, astfel, cele patru cuvinte batjocoritoare îl transpuseră numaidecât pe Christopher în copilăria lui, pe când aprobarea tatei însemnase atât de mult, într-o perioadă în care îi păsa de ceea ce credea acesta despre unicul lui fiu şi moştenitor. Pe atunci, Christopher îşi concentra fiecare fărâmă de energie ca să exceleze la studii.

Acum el îşi încleştă pumnii în poală. Nu mai era copil. Întâlni privirea dură a tatălui său.

— De ce nu-mi spui tu ce scrie, tată?

Marchizul chicoti:

— Ei, asta-i! De ce nu faci o încercare, Christopher? Citeşte!

Ochii lui Christopher se aţintiră la pagina din faţa lui. Nu reuşi să desluşească niciun cuvânt, căci toate păreau să se piardă pe hârtie. Făcu ochii mici şi încercă să vadă

literele mai clar.

Domnişoara S.W...

Şi...

O apăsare surdă şi pulsatilă îi izbucni undeva în spatele ochilor. În ciuda tuturor profesorilor pe care îi avusese, în ciuda tuturor lecţiilor luate în particular, Christopher nu reuşise să-şi depăşească niciodată dificultăţile legate de citit. Situaţiile care-l tulburau aveau darul să complice şi mai mult acea neputinţă a lui. Împinse ziarul la o parte.

— Du-te naibii!

Buzele subţiri ale tatălui său se strânseră într-o linie severă. O venă începu să-i zvâcnească în coada ochiului. Răspunsul lui Christopher îl scoase din fire pe bătrân, pe care până atunci rangul şi statutul îl protejaseră de orice manifestări exterioare ale insolenţei.

— Îţi zic eu ce scrie! Scrie că ducele de Mallen îi face curte domnişoarei Sophie Winters. Asta scrie.

Nu era pentru prima oară în viaţa nefericită a lui Christopher când acesta îşi blestema neputinţa de a desluşi cuvintele scrise. Aproape că-l mistuia dorinţa de a şti ce se spunea în ziar despre Sophie şi de a nu fi nevoit să audă detaliile de pe buzele indecente ale bârfitorilor. Apucă ziarul şi încercă să citească relatările lui Lady Ackerly despre Sophie şi Mallen. Taică-său i-l smulse din mâini.

— Mă iei de prost, Christopher?

El azvârli ziarul pe podea.

— Niciodată de prost, tată!

„Un nemernic fără inimă şi fără scrupule, da. Dar prost, nu."

Acel ultim epitet îi era rezervat lui Christopher.

Marchizul îşi înfipse pumnii în masă, făcând farfuriile să zăngănească. Cafeaua se vărsă peste marginea ceştii lui Christopher.

— Tu ai pus la cale asta. Ştiu!

Fiul nu înceta să fie uimit de gândirea vicleană, dar exactă a tatălui. Christopher ar fi trebuit să ştie că n-avea cum să-l păcălească pe marchiz. Acum el întâlni privirea

aspră a lui taică-său şi nu şi-o abătu pe a sa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ei, fii serios, cum să nu ştii?! Vrei să cred că ducele de Mallen s-a hotărât dintr-odată s-o curteze pe viţica asta ofilită?

Christopher se ridică atât de repede, încât se izbi cu genunchii de scaun, care se rostogoli pe podea.

— Ai grijă ce spui! se răsti el, apucându-se de marginea mesei.

În ciuda tuturor cruzimilor pe care le îndurase de la tatălui lui de-a lungul anilor, niciuna nu-i trezise o furie mai nimicitoare decât acele cuvinte dispreţuitoare ale marchizului despre Sophie.

Poate că în ultimul timp ajunsese să-şi dea seama că ea nu mai era scorpia pe care o cunoscuse în trecut. Cu talentul ei de a intra mereu în belele şi cu drăgălăşenia cu care vorbea de una singură atunci când avea impresia că n-o asculta nimeni, ea devenise mai mult decât silueta amorfă din tinereţea lui. Era o femeie tânără, care îşi dorea la fel de puţin ca şi el să fie supusă regulilor rigide ale înaltei societăţi.

Marchizul îşi încrucişa braţele pe piept şi îl studie pe Christopher înainte de a vorbi.

— Mă aştept să îndrepţi lucrurile, altfel zestrea ei o să-ţi alunece printre degete direct în vistieria lui Mallen, care deja dă pe dinafară de atâta bănet.

Christopher simţi un gol în stomac. Iată ce făcuse tatăl lui din el… un vânător de zestre!

— Nu vreau să-i fac curte lui Sophie pentru averea ei.

Tatăl lui pufni:

— Deci, să înţeleg că ţi-ai dezvoltat un set de principii? Unde era toată integritatea asta morală atunci când ai trişat din greu ca să treci prin Eton şi Oxford?

Reduse distanţa dintre ei şi se opri la un pas de Christopher. Deşi cu vreo câţiva centimetri mai scund decât fiul lui, marchizul reuşi cumva să-l privească de sus pe Christopher.

— Dacă nu pui mâna pe averea ei, suntem distruşi! N-

o să mai avem nimic. Eu o să mai am reputaţia mea. Dar tu… Ei bine, e doar o chestiune de timp până când o să afle toată lumea adevărul despre tine.

Christopher se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Ameninţarea asta devine plictisitoare, tată.

— Nu mai e o ameninţare.

Marchizul se îndreptă alene spre bufet. Umerii lui ţepeni dezminţeau degajarea cu care încerca să se mişte. Îşi îngrămădi pe farfurie rinichi, şuncă şi sardine cu sos de muştar, apoi merse să se aşeze la locul lui din capul mesei.

Un valet se repezi să-i tragă scaunul. Marchizul se aşează.

— Lasă-ne singuri! îi porunci el valetului.

Cu privirea plecată, tânărul făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă din încăpere. Uşa se închise în urma lui cu o bufnitură care nu anunţa nimic bun.

Marchizul îşi luă şervetul de in alb, scrobit, şi îl despături.

— Pe când erai copil, Christopher, credeam că problema ta cu cititul era cauzată de lene. Cu timpul, am înţeles foarte clar că era… e… ceva în neregulă cu tine, spuse el uitându-se peste masă şi ridicând dintr-o sprânceană. Ce-i, nu mai ai nimic de spus acum?

Toţi muşchii din corpul lui Christopher se încordară.

— Spune ce ai de spus şi să terminăm odată! îi ceru el marchizului.

Taică-său întinse mâna în faţă.

— Ce altă explicaţie să existe pentru problemele tale… în afară de nebunie?

Christopher auzi cuvintele tatălui său de parcă ar fi fost rostite la celălalt capăt al pământului. Îşi căută un punct de sprijin şi degetele lui dibuiră marginea mesei.

— M-ai condamna la o viaţă petrecută la Bedlam ca să îndrepţi greşelile pe care le-ai făcut?

Tatăl lui continuă:

— Dacă n-o să faci ce trebuie, atunci sunt convins că Marcus o să fie mult mai deschis în legătură cu planurile pe

care le-am gândit eu.

Marcus! Vărul lui Christopher şi, după el şi taică-său, următorul la rând pentru titlul de marchiz.

— Poftim? se chinui Christopher să vorbească cu buzele uscate. Eu sunt moştenitorul tău!

— Da. Da. Dar asta n-ar mai reprezenta nimic dacă ai ajunge la Bedlam. Lumea bună nici nu şi-ar da seama. Doctorii ar închide ochii. Iar vărul tău, Marcus, ei bine, îmi închipui că s-ar însura bucuros cu domnişoara Winters ca să rămână cu proprietăţile familiei.

Un puseu de greaţă se ridică în gâtlejul lui Christopher, iar el se chinui să nu verse la picioarele lacomului său tată tot ceea ce mâncase. La urma urmei, bătrânul ticălos avea dreptate. Fiului său îi păsa. Christopher făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să păstreze de ochii lumii o imagine făurită cu grijă. Minciunile îl susţinuseră în toţi acei ani. Adevărul avea să-l distrugă.

Christopher îşi simţi gura uscată şi minţi:

— Te înşeli. Nu l-am implicat pe Mallen în nimic.

Încruntătura dintre sprâncenele marchizului se adânci.

— Dar îi face curte?

Privirea lui Christopher se opri la ziarul uitat pe podea.

— Eu…

Taică-său îşi îndreptă degetul arătător spre el.

— Important e s-o cucereşti pe fată. Vrăjeşte-o. Fă-i curte. Compromite-o. Nu-mi pasă ce faci. Dar însoară-te cu ea!

Christopher fu străbătut de un fior rece. O, Doamne! Oare ar fi fost în stare să-şi sacrifice onoarea ca să evite soarta cu care îl ameninţa tatăl lui?

— Presupui că domnişoara Winters ar alege să fie curtată de mine, şi nu de Mallen?

Taică-său strânse din buze.

— Indiferent de ceea ce ştiu eu compromiţător despre tine, Christopher, societatea nu ştie. Eşti la mare căutare în rândul doamnelor. Dacă îţi foloseşti şarmul, sunt sigur că până şi tu i-o poţi fura ducelui.

Tatăl lui se înşela. Lui Christopher îi veni în minte pe nepusă masă o imagine cu Mallen în genunchi, citind o poezie în faţa unei Sophie cu ochii larg deschişi. Ducele n-ar fi avut niciodată probleme să citească nişte cuvintele scrise. Ochii lui nu s-ar fi străduit niciodată să înţeleagă literele care îşi pierdeau şi-şi câştigau constant claritatea.

Prin natura defectelor sale, Christopher n-ar fi fost niciodată în stare să-i trezească unei domnişoare o astfel de reacţie. După cum subliniase Sophie, Mallen ştia cum trebuia curtată o doamnă. Nu ca prietenul lui, care se poticnise cumplit în perioada în care o curtase pe Lady Emmaline.

— Nu pot să fac asta, spuse Christopher în cele din urmă.

— O, ba o s-o faci! Şi ştii de ce sunt convins că o să faci ceea ce trebuie? întrebă el şi, văzând că fiul lui nu răspundea, continuă, ridicând dintr-o sprânceană: Foarte bine, atunci. Îţi spun eu. Pentru că, la urma urmei, nu eşti prea diferit de mine.

Christopher se împotrivi pe dată:

— Ba sunt diferit, la naiba!

Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă încercând să fie diferit de tatăl lui cel calculat şi cu sânge-rece. Christopher se trase de reverele hainei şi dădu să plece.

— Unde te duci? strigă taică-său în urma lui.

Christopher se opri în prag.

— Nu sunt ca tine!

— N-ai decât să protestezi cât vrei, dar, la urma urmei, ştii că am dreptate. Aşa cum eu ştiu că supravieţuirea e valoarea supremă pentru tine. Şi de aceea ştiu că o să-ţi faci datoria şi o să te însori cu fata asta.

Râsul malefic al marchizului îl urmări pe Christopher după ce ieşi din sala de mese. El se opri în dreptul salonului de zi şi trase aer adânc în piept. Tremurul care îl scutura din cap până-n picioare n-avea nimic a face cu coridorul cufundat în întuneric, ci doar cu răutatea tatălui său.

Dintr-odată, se simţi copleşit de dorinţa de a alunga frigul care îl copleşea, de a o vedea pe Sophie. Era o reacţie

iraţională, una care sfida orice logică. Dar avea nevoie s-o vadă. Poate că trebuia să se pedepsească văzând că intenţiile pe care le avea tatăl lui în privinţa ei erau cât se poate de reale. Sau poate că voia să-şi reamintească durerea pe care i-o provocase ea în copilărie. Din acea perspectivă, Sophie nu fusese cu mult diferită de tatăl lui.

Chemă majordomul.

— Da, milord?

— Pregăteşte-mi calul!

Servitorul cu părul cărunt dădu din cap şi plecă grăbit. Când se îndreptă spre vestibul, Christopher se gândi la ultima ameninţare a tatălui său.

Vocea monotonă a majordomului îi întrerupse firul gândurilor.

— Milord, calul vă aşteaptă!

Christopher îşi luă pălăria şi fugi din bârlogul tatălui său. În timp ce o porni călare la drum, reluă în gând întrevederea cu marchizul. Iniţial, îşi dorise să evite căsătoria cu Sophie pentru că ea era… la naiba, era Sophie, blestemul vieţii lui! Nu era nici misterioasa Atenă din biblioteca lordului Thomas, care îl făcuse să se simtă cu sufletul uşor şi plin de dorinţa de a se abandona unor fantezii pe care nu le încercase niciodată până atunci. Totuşi, la un moment dat, lucrurile se schimbaseră. Luaseră o altă întorsătură. Dorinţa lui de a evita căsătoria era dată acum de nevoia de a o apăra pe Sophie de stratagemele infame ale marchizului.

Călărindu-şi iapa lui neagră, Christopher ignoră saluturile pe care le primea din toate părţile, concentrat cu toată fiinţa lui pe întâlnirea de dimineaţă. Reşedinţa albă a lui Redbrooke începu să se vadă în depărtare şi o hotărâre nestrămutată îl făcu pe Christopher să se avânte înainte. Odată ajuns, sări din şa şi-şi potrivi pălăria pe cap.

— Bună ziua!

Un băiat cu urme de funingine pe obraji îşi duse un deget la piept, arătându-se pe sine.

— Vorbeşti cu mine, stăpâne?

Christopher dădu din cap în semn că da. Apoi scoase

din buzunar o jumătate de liră şi i-o aruncă flăcăului, ai cărui ochi se făcură mari cât cepele, de parcă ar fi primit averea unui rege. Christopher îi întinse frâiele.

— Aşteaptă-mă aici şi o să mai primeşti încă o jumătate.

— Da, stăpâne!

Băiatul dădu din cap cu atâta încântare, încât chipiul tras peste părul negru şi soios îi căzu la pământ.

Cu paşi hotărâţi, Christopher se apropie de intrarea principală a casei vicontelui Redbrooke şi bătu la uşă. Fu întâmpinat de stoicul lor majordom.

— Sunt contele de Waxham şi vreau s-o văd pe domnişoara Winters!

Bătrânul servitor îi studie cartea de vizită. Făcu o grimasă şi, pentru un moment, Christopher se gândi că omul avea să-i închidă uşa în nas. Dar majordomul mişcă din bărbie, făcându-i semn să intre.

— Vă rog să mă urmaţi, milord. O să văd dacă domnişoara Winters primeşte oaspeţi.

Pe când urca scara în spirală cu lentoare parcă nesfârşită, Christopher dădu nas în nas cu vicontele de Redbrooke. Acesta îşi privi oaspetele şi, pentru o clipă, faţa i se încruntă. Apoi renunţă la acea grimasă fugară şi arboră masca unui zâmbet forţat.

— Waxham, mă bucur să te văd!

Tonul lui dădea limpede de înţeles că întâlnirea lui cu Christopher era orice altceva în afară de o bucurie.

Christopher îşi închipui că dezamăgirea aproape palpabilă a lui Redbrooke provenea din faptul că oaspetele nu era ducele de Mallen. Christopher se încruntă. Deşi personal nu era de acord cu felul în care Mallen făcea curte, se părea că planul lui funcţionase de minune. Se gândi că ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf, nu apăsarea puternică pe care o simţea în vintre. Făcu o reverenţă.

— Salutare, Redbrooke!

Vicontele îi făcu semn majordomului să plece.

— Ralston, îl conduc eu pe Excelenţa Sa la sora mea.

Ralston se înclină.

— Foarte bine, milord.

Christopher îşi scoase pălăria şi i-o întinse majordomului.

Redbrooke îl bătu uşurel pe spate.

— Sunt sigur că Sophie o să fie încântată să te vadă.

Era evident că vicontele nu-şi cunoştea deloc sora. Existau şanse deosebit de mari ca ea, cu o fluturare din mână şi cu un zâmbet pe buze, să-l trimită pe Christopher la mama naibii.

Îşi potrivi ritmul paşilor cu cel al lui Redbrooke, care tot sporovăia despre ultimul cal pe care îl cumpărase... un mustang spaniol pe care i-l vânduse lordul Robertson.

— E o creatură încăpăţânată, mormăi Redbrooke. Nu-i deloc calul docil şi ascultător pe care mi l-a promis Robertson.

Dacă Redbrooke ar fi verificat puţin mai în detaliu înainte de a fi cumpărat calul, ar fi aflat că, dacă nu era instruit cum trebuie, mustangul spaniol putea să fie foarte căpos.

— Cu instructorul potrivit, poate să devină un cal extraordinar, îl asigură Christopher. E una dintre cele mai inteligente rase de cai.

— Da? întrebă Redbrooke pe un ton plin de speranţă.

În oricare alt moment, Christopher s-ar fi lansat cu nerăbdare într-o discuţie despre cai. Era un subiect la care se pricepea şi o pasiune care îi adusese mari succese de-a lungul anilor. Transformase grajdurile lui şi ale tatălui său până când acestea ajunseseră să fie cele mai cuprinzătoare şi mai valoroase din Anglia.

În schimb, în timp ce înaintau, Christopher nu reuşi să se concentreze decât la starea la care ajunsese planul lui în clipa de faţă. Dacă lucrurile ieşeau aşa cum voia el şi Mallen continua să-i dea ajutorul promis, avea să scape de căsătoria cu Sophie şi să dejoace, astfel, planurile lui taică-său.

Însă încremeni dintr-odată, fiindcă îi ajunseră la urechi sunetele triste şi obsedante ale unei melodii necunoscute, cântată la pian dincolo de o uşă care rămăsese deschisă.

Cântecul acela nespus de melancolic şi de înduioşător se strecură înlăuntrul lui Christopher şi-i învălui inima.

Redbrooke făcu o pauză în pragul uşii, părând să-şi fi dat seama că oaspetele nu i-o luase pe urme. Se uită peste umăr.

— Sophie se pricepe destul de bine să cânte la pian.

„Destul de bine?!”

Redbrooke flutură dintr-o mână.

— Cântatul ei îţi rămâne în minte după cină. Sophie a fost mereu un spirit rebel.

Cuvinte mai adevărate nu se mai rostiseră niciodată pe lume. Totuşi, se părea că Sophie Winters avea un talent muzical care putea să rivalizeze cu cântecul îngerilor. Christopher închise ochii o clipă şi se lăsă purtat de interpretarea lui Sophie spre un loc îndepărtat, în care realitatea se îmbina cu fantezia.

Pianul se lansă într-un crescendo pasional şi melodia se încheie cu o notă discordantă. Acordul acela îl forţă pe Christopher să deschidă ochii. Se trase de lavalieră, simţind cum se înroşea fiindcă reacţionase astfel la interpretarea lui Sophie. Iar asta, tocmai de faţă cu fratele ei!

Urmă o pauză.

Apoi în salon răsunară din nou acordurile voioase şi uşoare ale pianului.

Redbrooke îi făcu semn să înainteze şi amândoi intrară în încăpere.

*

— Ai un vizitator, Sophie!

Degetele lui Sophie înţepeniră pe clape.

Se ridică atât de repede în picioare, încât se lovi de scăunelul pe care şezuse. Graţioasa piesă de mobilier scrijeli podeaua.

Sophie îl văzu pe Christopher stând în prag, alături de fratele ei. Un zâmbet triumfător arcuia buzele lui Geoffrey, iar ea nu ştiu dacă zâmbetul se datora vizitei lui Christopher sau triumfului de a o fi surprins cântând după

ce ea îi nesocotise dorinţele exprimate la cina la care luaseră parte marchizul de Milford şi fiul lui. În cele din urmă, fratele ei reuşise să-şi facă pofta.

Sophie se muşcă de interiorul obrazului. Însă aşa stăteau lucrurile în lumea lor. Dorinţele unei femei însemnau foarte puţin în raport cu dorinţele unui bărbat. Se uită la Christopher, aşteptându-se să vadă o licărire zeflemitoare în ochii lui atât de familiari.

Însă atunci când el îşi făcu reverenţa, expresia neutră de pe chipul lui nu-i trădă cu nimic gândurile.

Îşi putea doar închipui cât îl amuzaseră strădaniile ei la pian. Chiar dacă era un har pe care ea îl avea, Christopher n-avea să fie niciodată atât de amabil încât să-i recunoască talentul.

Totuşi, Emmaline îi povestise că Christopher era un pretendent amabil şi plin de consideraţie.

Buzele lui Sophie schiţară un surâs ironic. Doar ea nu se gândea la Christopher ca la un pretendent!

— Sophie! exclamă fratele ei, aruncându-i o privire tăioasă.

Ea făcu o reverenţă.

— Milord!

— Domnişoară Winters!

Geoffrey îl lovi uşurel pe Waxham pe spate.

— Ei, haide acum! N-avem timp de formalităţi. Ne cunoaştem aproape de o viaţă, spuse el aruncându-i o privire lui Lucy, camerista, care şedea în colţul camerei. Am puţină treabă, aşa că vă las liniştiţi.

Christopher nu spuse nimic, aşteptând ca Geoffrey să plece. Abia după aceea vorbi.

— Cânţi la pian!

Neştiind cum să răspundă la afirmaţia lui, Sophie rămase tăcută.

Dar se părea că oaspetele nu voia să nu renunţe la subiect.

— De aceea îţi petreci atât de mult timp în salonul ăsta ţipător. Din pricina pianului, spuse el de parcă ar fi fost un om de ştiinţă care tocmai descoperise ceva imposibil de

explicat.

Christopher cercetă încăperea, iar apoi îşi întoarse privirea şi şi-o aţinti la obrajii ei, care se coloraseră într-un roşu aprins precum tapetul stacojiu al salonului.

— Îmi e greu să-mi închipui că fata pe care am făcut-o să fugă mâncând pământul chiar din încăperea asta e acum o interpretă desăvârşită, o flată el.

— Nu sunt desăvârşită…

Sophie se opri brusc. O şuviţă de păr îi alunecă pe frunte şi ea şi-o dădu pe spate. În toţi acei ani, nu crezuse să-şi mai amintească de răutatea cu care el o tratase cândva. Buclele încăpăţânate îi alunecară din nou peste ochi.

Christopher merse la ea, îi îndepărtă bucla de pe faţă, i-o petrecu pe după ureche şi zise:

— Părinţii tăi au insistat să cânţi.

Simţindu-i degetele pe piele, lui Sophie i se tăie răsuflarea. Ea se gândi la ziua aceea de demult. Mama, cu buzele strânse şi cu privirea autoritară, îi ordonase să cânte.

— Nu voiam să cânt, spuse ea în şoaptă. Voiam să…

— Să te joci cu Penelope, încheie el în locul ei.

Păpuşa ei, Penelope, avusese buclele ca de aur şi ochii albaştri, iar tatăl ei îi spunea mereu lui Sophie că Penelope semăna cu ea.

Emoţiile îi puseră un nod în gât. La vremea aceea, Christopher trebuia să fi avut vreo cincisprezece ani. Cum de-şi mai amintea un lucru atât de banal precum numele păpuşii ei?

El continuă, de parcă ar fi auzit întrebarea ei nerostită:

— Părul tău era ca un caier de aur. Nu mai văzusem niciodată o culoare atât de intensă… până când te-am văzut hoinărind de colo până colo, ţinând-o în braţe pe Penelope. Păpuşa aceea îţi semăna, să ştii.

Sophie încercă, fără niciun succes, să-şi înghită nodul din gât.

Christopher prinse una dintre buclele ei aurii între

degetul mare şi arătător. O dezmierdă uşor între degete.

— Chiar dacă ai implorat-o pe mama ta, ai rămas extraordinar de calmă, povesti el mai departe, cu privirea aţintită la buzele ei, drept care Sophie îşi trecu vârful limbii peste ele. Mama ta îţi tolera rugăminţile, dar nu accepta deloc să plângi în public, îşi aminti Christopher, iar Sophie deschise ochii chiar în clipa în care el duse şuviţa de păr la nas şi-i adulmecă parfumul. M-am simţit atât de groaznic că te-am făcut să plângi în ziua aceea! exclamă el, iar colţurile buzelor îi zvâcniră. Ai fi putut să spargi geamurile cu ţipetele tale. Din cât mi se părea mie, aveai să-ţi revii după ce te întorceai la jocurile cu Penelope.

— Poftim? spuse ea, clipind des.

Încercă să dea un sens cuvintelor lui, dar gândurile i se învolburară în minte. Aşadar, Christopher îi criticase cântatul la pian fiind bine intenţionat, voind, de fapt, doar s-o scutească să cânte în public?

Detaliul punea sub semnul întrebării tot ceea ce ştia ea că era adevărat despre el.

Christopher eliberă bucla aurie din prinsoarea lui. Aceasta îi sări lui Sophie pe lângă obraz, ca un arc. În ochii lui se oglindi revelaţia pe care tocmai o avusese.

— Ai crezut că eram crud cu tine în mod intenţionat, nu-i aşa?

O durere uimită îi sublinie întrebarea.

— Eu… începu ea, dar se opri pe dată, fiindcă da, aşa crezuse. Nu ştiam, Christopher, spuse ea în clipa în care el făcu un pas în spate, îndepărtându-se.

Dacă ea se înşelase atât de mult în privinţa celor întâmplate în ziua aceea, în ce alte privinţe se mai înşelase?

În tot acel timp, ea se gândise că el nu era cu nimic mai bun decât monştrii cu colţi din Salonul Roşu. În realitate, Christopher fusese un fel de Lancelot, hotărât să nimicească demonii ei.

El îi aruncă o privire scrutătoare.

— De ce n-ai vrut să cânţi după cina pe care am luat-o împreună de curând?

Sophie ridică uşor dintr-un umăr, simţindu-se dintr-odată foarte stânjenită de amintirea spectacolului copilăresc pe care îl dăduse de faţă cu el şi cu tatăl lui.

— Nu-mi place să cânt la comandă, spuse ea, nedorindu-şi să recunoască în ruptul capului cât de mult o afectaseră insultele lui din urmă cu vreo paisprezece ani. E de ajuns că orice alt aspect din viaţa mea e decis pentru mine!

Spusele ei oglindeau adevărul curat. Dragostea pentru muzică însemna singurul aspect din viaţa ei care nu era supus capriciilor şi toanelor mamei şi fratelui ei.

— Înţeleg, spuse Christopher în şoaptă.

Auzindu-i mărturisirea, Sophie tresări.

El îşi ridică palmele în aer.

— Atunci când societatea are de la tine aşteptări atât de rigide, e foarte important să te ţii strâns de un anumit aspect al vieţii tale.

Ei i se tăie răsuflarea.

„Christopher înţelege!”

Dată fiind istoria ostilităţii dintre ei, era greu de crezut că puteau să rezoneze în acea privinţă.

— Oare suntem singurii care pun sub semnul întrebării normele impuse de societate? se întrebă ea cu voce tare.

Christopher privi într-un punct aflat undeva peste umărul ei.

— Cred că prietena ta, Lady Emmaline, nu e diferită de noi în privinţa asta.

Sophie încercă să ghicească dacă exista vreo urmă de durere sau de resentiment în afirmaţia lui. După ce Emmaline încheiase logodna cu marchizul de Drake, Christopher o curtase pe unica soră a ducelui de Mallen. La vremea aceea, Sophie bănuise că interesul romantic al lui Christopher fusese influenţat de legătura lui cu ducele şi de partida avantajoasă pe care o reprezenta Emmaline. Acum Sophie se întrebă dacă nu cumva existase mai mult în intenţiile lui Christopher faţă de Emmaline.

— Ai iubit-o?

El păru să tresară la auzul cuvintelor ei. Sophie îşi simţi obrajii în flăcări din pricina cutezanţei de care dăduse dovadă. Şi-ar fi dorit să-şi poată retrage cuvintele.

Totuşi, îşi dădu seama că îşi dorea nespus de mult un răspuns.

Umerii lui înţepeniră. Christopher îşi întoarse privirea spre Sophie.

— O admir foarte mult pe Lady Emmaline. Am admirat-o întotdeauna.

La auzul acelei mărturisiri sincere, lui Sophie i se strânse inima. N-ar fi trebuit s-o doară faptul că el o respecta atât mult pe Emmaline, din moment ce o privise mereu atât de dezaprobator pe ea, pe Sophie… Şi totuşi, cuvintele lui îi provocaseră o durere ascuţită. Una era ca tânărul conte să le fi chinuit pe ea şi pe Emmaline de-a lungul timpului, dar era cu totul altceva ca Sophie să fi fost singura victimă a aversiunii lui. Sophie nu se mai simţise niciodată geloasă pe singura ei prietenă. Dar acum o năpădi un val nimicitor de invidie.

— Ai amuţit, Phi! Nu-ţi stă în fire.

Ea se încordă. Nu, fusese mereu mult prea guralivă, spunând toate lucrurile nepotrivite din lume.

— Eu… îmi pare rău că te-a rănit Emmaline.

În mod surprinzător, ea vorbise serios.

Expresia de pe chipul lui Christopher deveni gânditoare.

— Îmi pasă de Emmaline. Cred că, în parte, graţie legăturii mele cu Mallen, dar pe de alta, pentru felul ei de a fi. Ştiu că mândria mi-a fost rănită atunci când Emmaline s-a măritat cu Drake. În afară de asta, nu cred să fi avut vreo mare pasiune pentru ea.

În mod straniu, Sophie se simţi de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Mă bucur!

El încremeni.

Sophie simţi cum un val de fierbinţeală îi biciuia obrajii.

— Hmmm… Adică mă bucur că n-ai suferit din cauză

că Emmaline s-a măritat cu Lord Drake, minţi ea.

Christopher începu să se plimbe prin încăpere. Ea îi studie paşii mari în timp ce el bătători o cărare înainte şi înapoi pe podeaua de lemn masiv. Apoi Christopher se întoarse spre ea.

— N-am vrut să-ţi fac curte, Phi!

Ea simţi că i se oprise inima în piept. Căută în adâncul sufletului o urmă de indignare, dar nu reuşi să treacă peste durerea umilirii. Nici măcar cei trei ani în care fusese considerată fată bătrână şi faptul că apărea adeseori în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* nu-i produseseră o durere apropiată de cea provocată de cuvintele lui Christopher.

„N-am vrut să-ţi fac curte, Phi!”

Ea îşi încruntă fruntea.

„N-am vrut...”

Nu spusese *„Nu vreau să-ţi fac curte!”,* ci *„N-am vrut...”*

O mică diferenţă, însă una care schimba semnificativ sensul afirmaţiei lui. Îi dădea de înţeles că acum el voia s-o curteze.

Christopher se apropie, pesemne observându-i tăcerea. Degetele lui plutiră blând peste maxilarul ei şi-i ridicară uşurel bărbia.

— N-am vrut să te jignesc, murmură el.

— Mulţumesc.

Christopher îi mângâie obrazul cu vârful arătătorului.

O şuviţă din părul de un negru ca miezul de noapte îi alunecă peste ochi.

— Pentru ce-mi mulţumeşti?

— Pentru că ai fost sincer cu mine.

— Sinceritatea e atât de importantă pentru tine?

Tonul lui era serios.

— Desigur. Nu e importantă pentru toată lumea?

Ea întinse mâna şi-i dădu şuviţa pe spate. Degetul îi alunecă în treacăt peste trăsăturile vultureşti ale feţei lui, iar Sophie simţi că întreg trupul ei luă foc. Privirea lui Christopher coborî spre buzele ei, iar el păru să rămână

înmărmurit, ca şi cum ar fi căzut sub puterea unei vrăji, şi – o, Doamne! − ea simţea exact acelaşi lucru.

— Domnişoară Winters, aveţi un musafir!

Brusc, Sophie îşi retrase degetele. La unison, capetele lor se întoarseră spre uşă. Majordomul stătea în prag, cu o expresie rezervată pe chipul lui brăzdat de riduri.

Sophie făcu iute câţiva paşi, ca să se îndepărteze de Christopher.

— Mulţumesc, Ralston!

Ducele de Mallen intră în cameră. Făcu o reverenţă.

— Bună ziua, domnişoară Winters! Am venit să te scot la plimbarea promisă.

Capitolul 12

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Dând dovadă de o extraordinară lipsă de respect faţă de distinsele gazde de la Almack, domnişoara S.W. a ajuns cu douăzeci de minute întârziere în sala de adunare şi a fost întoarsă din drum.

Dacă cineva i-ar fi spus lui Sophie cu doar două săptămâni în urmă că ducele de Mallen avea să meargă la braţ cu ea pe puzderia de alei din St. James's Park, l-ar fi considerat pe omul acela nebun de legat.

Privirea ei se întoarse de la trăsăturile cizelate ale ducelui de Mallen şi rătăci spre grădinile cu flori din depărtare. Se aştepta să se simtă în al nouălea cer pentru că atrăsese atenţia tânărului duce, un bărbat foarte căutat şi nespus de dorit. Ei bine, toate persoanele de gen feminin, de la cele în vârstă de zece ani la cele în vârstă de o sută zece, căutau să-i intre în graţii lui Mallen. Şi iată că acum atenţia ducelui era concentrată la ea… plinuţa, guraliva şi incorigibila Sophie Winters.

Totuşi, Sophie nu-şi putea scoate din minte vizita lui Christopher. Ciudată, dar făcută dintr-un impuls sincer. Zile

de-a rândul, ea îşi închipuise că el se apucase s-o curteze din vreun simţ de obligaţie familială. Dar acum nu mai era atât de convinsă de asta.

— Ce ciudat să vezi cai zburdând prin Hyde Park! spuse ducele.

O adiere uşoară, primăvăratică, îi sărută pielea lui Sophie şi desfăcu o buclă din coafura complicată pe care i-o făcuse camerista. Ea îşi dădu şuviţa după ureche şi nu putu decât să murmure:

— Hmmm…

Şuviţa i se desfăcu din nou şi i se rostogoli peste ochi. Ducele de Mallen îi aruncă o privire piezişă. Umbra unui surâs îi arcui buzele.

— Şi uite-o pe Lady Jersey, care se duelează cu Lord Applesbey în mijlocul aleii! spuse el.

Ducele era prietenos. Absolut fermecător. Atunci, de ce se gândea ea la Christopher chiar în acel moment?

— Da?

Mallen dădu din cap cu seriozitate.

— O, da! Şi uite-o şi pe Lady Caro, care îl aplaudă pe Lord Applesbey!

Sophie pricepu, în sfârşit, sensul cuvintelor lui. Ea se opri brusc şi se uită în jur.

— Of, văd că în cele din urmă am reuşit să-ţi captez atenţia! exclamă ducele.

Sophie tresări.

— Scuzele mele, Excelenţa Voastră! Mă tem că mi-a rătăcit gândul aiurea.

— Chiar aşa? întrebă el cu glas tărăgănat.

— Da, îi mărturisi ea, dar apoi îşi dădu seama că el doar făcea conversaţie de circumstanţă.

Sophie oftă. Plimbarea lor nu se desfăşura deloc bine. O, dacă mama ei şi Geoffrey aflau că îl insultase pe duce tocmai în timp ce acesta îi acorda preţioasa lui atenţie, probabil că aveau s-o mărite cu bătrânul şi libidinosul Carmichael, drept pedeapsă pentru purtarea ei dizgraţioasă.

— Iartă-mă! spuse ea.

El îşi înclină capul.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, domnişoară Winters.

— Eşti prea bun, Excelenţă. Am fost teribil de nepoliticoasă.

Zâmbetul lui se accentuă.

— Trebuie să recunosc că nu sunt obişnuit să fiu ignorat.

— Câtă modestie din partea ta, Excelenţă!

Cuvintele îi ţâşniseră pur şi simplu de pe buze şi era prea târziu să şi le mai ia înapoi. Ea gemu, dar sunetul fu înghiţit de râsetul puternic al ducelui.

— Serios, nici nu-mi mai amintesc când m-am distrat atât de mult ultima oară, mărturisi el după ce hohotele i se stinseră într-un chicot discret.

Sophie făcu o grimasă.

— Chiar aşa. Excelenţă? Dacă asta e ideea ta de distracţie, atunci ai dus mare lipsă de amuzament.

El îşi plecă uşor capul şi expresia îi deveni serioasă.

— Ştii, noi, ducii, nu suntem dintre aceia cărora li se permite să nu ia lucrurile în serios. De la bun început învăţăm să fim stricţi, sobri şi cumpătaţi.

Mallen îşi îndulci cuvintele cu un zâmbet, dar în mărturisirea lui exista, fără îndoială, o doză de sinceritate. De când o cunoştea pe Emmaline, Sophie se tot minunase, gândindu-se la libertăţile de care se bucurau ducele de Mallen şi familia lui. Abia acum îşi dădea seama că odată cu titlul veneau şi constrângeri cu mult mai mari decât şi-ar fi putut ea închipui.

— Ai devenit foarte serioasă din pricina mea, domnişoară Winters.

— Îmi pare rău pentru tine!

Ducele se întoarse spre ea, cu o întrebare plutind în ochii lui de un verde smarald.

— Nici unui bărbat nu-i place să i se arate milă, spuse el.

— Şi nici unei femei nu-i place, adăugă ea.

El dădu din cap.

— Dar nu eu am fost cel care ţi-a plâns de milă,

domnişoară Winters.

Reproşul lui blând o făcu să ofteze.

Se cam făcea de râs în timpul plimbării ei cu tânărul duce!

— Iartă-mă, spuse ea şi, fiindcă se gândi că el merita o explicaţie, continuă: Nu că mi-e milă de tine, ci mai degrabă de statutul tău.

Mallen îi aruncă o privire gânditoare. El o îndemnă să înainteze şi o luară din nou la pas.

— Îţi jur că eşti singura femeie din tot regatul care nu mi-a vorbit binevoitor despre titlul meu.

Sophie flutură din mână.

— O, nu-i vorba că nu-l privesc cu bunăvoinţă. Doar îmi închipui că este... ei bine, că e greu să treci prin viaţă fiind mereu sub lupă şi dorit pentru poziţia pe care o deţii în societate.

— Ce să-i faci, mormăi el.

— Nu mă explic cum trebuie, spuse Sophie, iar apoi băgă de seamă că el n-o contrazise şi simţi cu deplină certitudine că aceea avea să fie ultima vizită pe care o primea din partea ducelui. Într-o oarecare măsură, înţeleg ce înseamnă să fii mereu sub lupă, mărturisi ea.

— Te ţine sub observaţie această Lady Ackerly despre care vorbeşti atât de des? întrebă el.

Ea dădu din cap în semn că da.

— Da. Aproape zilnic, Lady Ackerly face relatări despre greşelile şi defectele mele. Suscită interesul vremelnic al lumii bune, care mă vede ca pe o distragere amuzantă... dar nu mi se aplică aşteptări stricte. În ochii lumii, eu sunt doar domnişoara Sophie Winters, o tânără incorigibilă. Dar tu, spuse ea, privindu-l şi făcându-l să nu-şi abată deloc privirea de la a ei, tu, Excelenţă, trebuie să fii impecabil. Trebuie să recunosc că asta îţi iese admirabil. Eu, pe de altă parte, aş eşua lamentabil dacă ar fi să am un titlu atât de distins ca al tău.

Ducele o luă de mână şi i-o strânse cu hotărâre şi cu blândeţe.

— Eşti nedreaptă cu tine însăţi, domnişoară Winters.

În cei trei ani de când îl cunoştea Sophie, ducele se lansase doar în cele mai politicoase afirmaţii, iar acum iată-l pregătit să-i apere caracterul! Era de o galanterie care ar fi topit inima oricărei debutante. De ce, o, Doamne, nu era o debutantă, pentru ca asigurările lui să-i încălzească inima?

— Mulţumesc, Excelenţă, dar mă cunosc şi ştiu cine sunt.

Ducele ridică din nou dintr-o sprânceană.

— O, şi cine eşti?

Ea ridică uşor din umeri.

— Sunt o incorigibilă. Spun lucruri nepotrivite. Reuşesc cumva să intru mereu în belele. Îmi plac la nebunie toate produsele de patiserie.

Mallen nu spuse nimic vreme îndelungată. Atunci când vorbi, păru s-o facă doar pentru sine:

— Ştii, cred că prefer asta la tine, domnişoară Winters!

— Dragostea mea pentru produsele de patiserie?

Zâmbetul lui se accentuă.

— Îţi înţeleg dragostea pentru produsele de patiserie. Cu toate astea, mă refeream la celelalte trăsături neconvenţionale despre care ai vorbit.

Trăsături neconvenţionale! Fără îndoială că era un fel de a spune. Sophie pufni:

— Ar trebui să le spui asta mamei şi fratelui meu.

— Care-i povestea cu Waxham?

Ea se împiedică, iar el o prinse de îndată.

— Christopher? repetă ea, iar un val de căldură îi năpădi obrajii, fiindcă îşi dădu seama că rostise numele de botez al tânărului conte. Eu… of, adică Lord Waxham? se corectă ea. I-am folosit numele de botez doar pentru că ne ştim de când eram în scutece şi…

— Eu n-am spus nimic despre numele pe care l-ai folosit, o întrerupse el cu o notă de umor în glas.

Sophie închise gura.

„Taci, Sophie! Taci. Acum

— Îl cunoşti de-o viaţă.

Sophie dădu din cap.

— Da, spuse ea, observând că privirea lui era aţintită în faţă.

Se opriră lângă lacul din St. James's Park. Ducele se uită la păsările de pe apă cu o intensitate aparte, iar apoi îşi întoarse privirea spre Sophie.

— I-ai dat multe bătăi de cap în copilărie, spuse el.

Sophie îşi prinse buza între dinţi. Cum să răspundă la o asemenea afirmaţie? Dacă s-ar fi împotrivit şi ar fi enumerat toate lucrurile răutăcioase şi îngrozitoare pe care i le spusese şi i le făcuse Christopher în copilărie, ar fi părut imatură. Acum, cu mintea de femeie şi cu maturitatea dată de vârstă, putea să recunoască deschis că nici ea nu fusese deloc amabilă cu Christopher. Ducele avea într-adevăr dreptate în privinţa asta.

— Eşti cam tăcută, observă el, întrerupându-i firul gândurilor.

— Eşti foarte interesat de povestea mea cu contele, ripostă ea.

Ducele zâmbi larg.

— Eşti îndrăzneaţă şi rebelă. Semeni cu sora mea.

Sophie îi aruncă un zâmbet.

— Mulţumesc.

Cele mai multe domnişoare n-ar fi apreciat să fie comparate cu sora ducelui. La urma urmei, un bărbat care te asemuia cu sora lui nu era unul care să nutrească sentimente prea romantice faţă de tine. Totuşi, în cazul lui Sophie, ducele îi făcuse complimentul absolut. Emmaline era înzestrată cu o forţă, cu un curaj şi cu un caracter pe care nu le găseai la majoritatea bărbaţilor.

— Cum l-ai cunoscut pe Chris… Lord Waxham? îl întrebă Sophie pe Mallen, la rândul ei.

El îşi prinse maxilarul puternic şi pătrat între degetul mare şi arătător, cu privirea pierdută în zare.

— Ne-am cunoscut la Eton, în prima tinereţe. Waxham era un băiat foarte singuratic şi timid.

Acele cuvinte o făcură pe Sophie să şovăie. Se gândi la băiatul pe care şi-l amintea şi la bărbatul care devenise

Christopher la maturitate… un reprezentant de seamă al înaltei societăţi, compania lui fiind dorită de cei mai respectaţi domni şi doamne.

— E imposibil!

Ducele se uită la ea.

— Nu-i imposibil. Ci foarte adevărat.

Sophie clătină din cap.

— N-am ştiut niciodată să fie aşa ca băiat, spuse ea, în cele din urmă.

Nu, el păruse mereu să aibă atâta încredere în sine! Excelase în a fi sociabil, spre deosebire de o Sophie foarte neîndemânatică.

Ducele clătină din cap.

— Nu, nu cred să fi ştiut. Îmi închipui că tu ai cunoscut un tânăr complet diferit. Nu ne arătăm mereu adevăratul chip în societate.

Sophie îşi prinse buza de jos între dinţi. Nici nu se putea ca ducele să aibă mai multă dreptate în privinţa asta. La urma urmei, lumea bună nu reuşea să observe niciuna dintre calităţile ei. Atunci, ce era adevăratul Christopher? Băiatul arogant care o tachinase fără nicio milă, sau copilul timid, nesigur, fără prieteni, despre care vorbea ducele?

Inima i se frânse de durere în faţa imaginii de băieţel singuratic pe care ducele o zugrăvise despre Christopher. El nu avusese o viaţă fericită. Mama îi murise pe când era mic. Sophie îşi închipuia că fusese foarte greu să creşti cu un tată precum condescendentul marchiz de Milford. Ea îşi muşcă buza de jos în clipa în care se gândi la posibilitatea foarte tulburătoare de a-i fi provocat lui Christopher fără intenţie, în încercarea ei de a se apăra de supliciile lui, o tristeţe şi mai mare.

— Nu trebuie să te simţi vinovată, spuse ducele interpretând corect motivul tăcerii ei.

Sophie urmări traiectoria unui pelican, care aluneca cu graţie pe oglinda apei.

— N-am fost mereu în conflict, mărturisi ea şi simţi că roşea din pricina sincerităţii propriilor cuvinte.

De-a lungul vremii, se gândise la relaţia ei cu

Christopher şi încercase să-şi dea seama dacă vreun eveniment anume îl transformase într-un personaj încruntat şi dezaprobator. Sau, odată cu trecerea timpului, o serie de momente le stricaseră relaţia?

Cufundat în gânduri, ducele continuă să-şi frece maxilarul.

— Nu eşti singura vinovată pentru relaţia ta dificilă cu Waxham.

Ea nu spuse nimic.

Tăcere. Apoi…

— Spui multe despre tine prin faptul că nu vrei să zici nimic de rău despre el şi despre felul în care te-a tratat pe când eraţi copii.

Sophie făcu o grimasă, simţindu-se stingherită de laudele ducelui. Se obişnuise atât de mult să dezamăgească… pe mama ei, pe fratele ei, pe Lady Ackerly… încât uitase cum era să primeşti complimente. Tatăl ei fusese ultimul om care îi făcuse complimente.

— Mulţumesc, Excelenţa Voastră.

— „Sebastian” o să fie de ajuns.

Sophie se uită la el.

— Adică să-ţi spun pe numele de botez, spuse ea, cedând impulsului de moment. O, nu s-ar cădea!

Îşi şi închipuia cum avea să sune articolul lui Lady Ackerly dacă aceasta afla că domnişoara Winters se apucase să-i spună ducelui pe numele de botez.

— Insist, o conjură el.

Şi, pentru că îşi închipui că scandalul ar fi fost cu atât mai mare dacă începea să se ia la ceartă cu distinsul duce de Mallen, Sophie spuse:

— Foarte bine.

El întoarse cu abilitate discuţia spre persoana contelui:

— Aş fi vrut ca Waxham să se însoare cu sora mea.

Din momentul în care Emmaline rupsese vechea ei logodnă cu marchizul de Drake, Christopher începuse s-o curteze. La vremea aceea, Sophie nu şi-ar fi putut imagina o pereche mai dezastruoasă decât lordul Waxham pentru

prietena ei sau pentru oricare altă doamnă.

Acum Sophie recunoştea că Christopher nu era deloc o perspectivă dezastruoasă. De fapt, putea să fie soţul perfect pentru femeia potrivită. Însă Sophie, ca domnişoară incorigibilă din înalta societate, n-avea să fie niciodată potrivită pentru un asemenea rol.

— Nu i-a fost uşor în copilărie.

Din nou, cuvintele ducelui atinseră o coardă sensibilă înlăuntrul lui Sophie.

— Ai spus că era singuratic la şcoală…

Sebastian clătină din cap.

— Nu doar la şcoală. Mama lui a murit pe când el era foarte mic. O poveste destul de tragică.

La vremea aceea, Sophie fusese doar o copilă de trei ani, necunoscând detalii din acea perioadă a vieţii lui Christopher. Ştia că tânăra marchiză murise într-un accident, în drum spre o serată.

— Waxham abia împlinise unsprezece ani, spuse ducele.

Sophie simţi cum şuvoiul de tristeţe dinlăuntrul ei începea să curgă vijelios. Ciudat că nu se gândise niciodată la cum anume îl afectase pe Christopher pierderea mamei! Tatăl ei murise cu câţiva ani în urmă şi durerea pierderii lui, ei bine, n-avea să dispară niciodată. Acea durere încă i se mai furişa în suflet în cele mai neaşteptate momente şi-i răpea orice fericire pe care o simţea în clipa aceea.

— Cât de greu trebuie să fi fost pentru el, şopti ea.

Ducele dădu din cap.

— N-o să-l vorbesc de rău pe marchiz, dar n-a fost uşor pentru Waxham să fie fiul lordului Milford.

Victimă frecventă a condescendenţei marchizului, Sophie îi pusese mereu la îndoială prietenia cu tatăl ei cel blând şi iubitor. Buza lordului Milford părea mereu arcuită într-un surâs batjocoritor de fiecare dată când ea era prin preajmă. Dincolo de toate momentele în care fratele ei o înnebunea cu tachinările lui şi de toată dezamăgirea mamei ei faţă de încercările fiică-sii de a-şi găsi un partener, Sophie nu se îndoise niciodată de dragostea lor.

Ea se apropie acum de malul lacului şi privi în gol. N-avea cum să-şi închipuie viaţa lui Christopher ca unic fiu al unui bărbat atât de meschin şi de îngrozitor. Cât de singur trebuia să se fi simţit! O copleşi un sentiment de vinovăţie la gândul că nu meditase niciodată la situaţia lui Christopher… până acum.

Pietricele şi nisipul scârţâiră zgomotos sub cizmele ducelui. El se opri lângă ea. Sophie îşi ridică privirea spre el.

Şi pentru că trebuia să răspundă cumva la afirmaţia pe care el o făcuse despre marchiz, Sophie spuse:

— Marchizul nu e cel mai cumsecade domn de pe lume.

Buzele lui Mallen se strânseră într-o linie severă.

— Atunci când Waxham a aflat de moartea mamei lui, taică-său l-a plesnit pentru că plângea, povesti el, iar un muşchi îi zvâcni în colţul gurii. Marchizul a spus că era indecent să arăţi o asemenea emoţie, care nu se justifica nici măcar dacă era vorba de propria mamă.

Sophie rămase fără suflare.

— Oribil!

Mallen dădu din cap.

— Bătaia de joc la care-l supunea tatăl lui s-a înteţit după incendiul de la grajduri. Marchizul l-a învinuit pe Waxham pentru acel accident, spuse ducele aruncându-i lui Sophie o privire cu coada ochiului.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi. Îşi amintea noaptea aceea. Dăduse peste el citind în grajduri şi îl luase peste picior pentru că le citea cailor. Se simţi copleşită de ruşine.

— Din acel moment, lui Waxham a părut să-i pese foarte mult de percepţia pe care o avea lumea bună despre el. S-a străduit să fie de o amabilitate desăvârşită… mereu cu un zâmbet pe buze şi cu un cuvânt bun.

— Christopher pe care îl descrii tu e cu mult diferit de cel pe care l-am cunoscut eu de-a lungul anilor, şopti ea.

— De ce crezi că Waxham e atât de diferit cu tine, domnişoară Winters?

Ea ridică uşurel dintr-un umăr, simţindu-se dintr-odată

foarte stânjenită de acea conversaţie intimă despre Christopher.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Poate că ducele o considera vinovată pentru focul care îi ucisese lui Christopher caii iubiţi. O durea inima.

— Poate că tu îl cunoşti pe Waxham mai bine decât cei mai mulţi oameni, iar el nu se simte în largul lui ştiind asta.

— E absurd, spuse ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Da? Waxham a ajuns să se bucure de o poziţie respectabilă în societate. E foarte admirat. Preţuit de toată lumea, mai puţin de tine şi de tatăl lui.

Sophie se mută de pe un picior pe altul, simţindu-se prost să facă parte din aceeaşi categorie cu marchizul, mai ales după ultimele dezvăluiri pe care i le făcuse ducele despre acel tată odios.

— Îmi permiţi să vorbesc sincer, Excelenţă?

— Te rog.

— După cum ştii, am o reputaţie foarte diferită de cea a lui Lord Waxham. Reuşesc cumva să spun şi să fac numai lucruri nepotrivite. Aşa a fost mereu. Iar el s-a arătat mai mult decât încântat să sublinieze toate astea de-a lungul anilor. Astfel că mi-a fost greu să-mi fac despre Christopher aceeaşi impresie pe care o aveţi în privinţa lui tu şi restul lumii, mărturisi ea coborându-şi privirea, însă trebuie să recunosc că unele dintre acţiunile mele din trecut au meritat dispreţul lui.

— Erai o copilă, domnişoară Winters, spuse ducele cu blândeţe.

— O copilă îngrozitoare, mormăi ea printre dinţi.

Buzele lui zvâcniră într-un surâs slab.

— Încerc să mi te închipui ca fetiţă.

— O, nu trebuie să faci asta, spuse ea, clătinând categoric din cap, iar o buclă i se desprinse pe dată din coc. Eram un dezastru!

— Da?

Ducele o privi cu atenţie, iar ochii lui ca de smarald

scânteiară.

— Mama a crezut, disperată, că n-o să devin niciodată o doamnă adevărată.

— I-ai dovedit că s-a înşelat.

Ea zâmbi.

— Eşti doar politicos. Mulţumesc, Excelenţă.

Ducele se aplecă şi luă o pietricică, pe care o aruncă şi care sări o dată, de două ori, de trei ori pe oglinda apei.

— Nu mi-aş fi închipuit un duce care să arunce pietricele în lac.

El îi făcu iute cu ochiul.

— Eu nu sunt un duce cuviincios.

Sophie se aplecă şi căută o piatră potrivită. Găsi una plată şi netedă, iar apoi îi făcu şi ea cu ochiul ducelui.

— Atunci, află că te găseşti într-o companie bună, spuse ea, după care îşi azvârli piatra.

Aceasta sări de patru ori înainte să se scufunde.

Mallen bătu din palme.

— Sunt foarte impresionat, domnişoară Winters!

— O, asta n-a fost nimic! Pot să le fac să sară de mult mai multe ori.

Ea mai căută o piatră şi văzu una mică, netedă şi plată, aflată la câţiva metri distanţă.

Dacă piatra ar fi fost puţin mai aproape.

Dacă ea nu s-ar fi grăbit atât de tare.

Dacă n-ar fi plouat cu o seară în urmă.

Sophie ar fi fost în perfectă regulă.

Însă piciorul îi alunecă pe un petic de noroi şi ea se trezi proiectată înainte, rostogolindu-se în lac.

Simţi cum se căsca un gol înlăuntrul ei în clipa în care alunecă de-a dura în apă, udându-şi fustele şi pantofii.

Sophie închise ochii. Nu-şi putea decât închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly* a doua zi.

O, Doamne! Odată ajunsă acasă, urma să aibă mari necazuri.

Capitolul 13

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a întrebat-o pe Lady Jersey dacă a citit ultima lucrare a lui Lady Caro Lamb... Glenarvon. Lady Jersey i-a întors spatele domnişoarei S.W., fără niciun cuvânt.

După dezvăluirile recente pe care i le făcuse tatăl lui despre ruina lor financiară, Christopher ştiu că trebuia neapărat să se închidă în biroul marchizului şi să verifice registrele ca să-şi facă o idee clară despre problemele lor băneşti. Trebuia să mai existe o soluţie care să nu-i impună să recurgă la rolul demn de dispreţ al unui vânător de zestre sau al unui ins care să-şi petreacă restul vieţii la Bedlam.

Însă o plimbare îl ajuta adesea să se concentreze la chestiuni importante de afaceri.

Da, o incursiune prin Hyde Park era exact lucrul de care avea nevoie ca să elaboreze o strategie potrivită pentru situaţia lui precară.

Excursia în cauză n-avea nimic, dar absolut nimic de-a face cu ieşirea de dimineaţă a lui Sophie şi Mallen.

— Waxham, ce mă bucur să te văd!

Christopher îşi înăbuşi o înjurătură şi încetini pasul în clipa în care Lord Dennington îi ieşi dintr-odată în cale. Chiar dacă se ştia cu Dennington de pe vremea când erau la Oxford, ei se învârtiseră mereu în cercuri sociale diferite... în mare parte pentru că Dennington era un bârfitor mai păcătos decât matroanele de la Almack.

Christopher se chinui să-i zâmbească lordului filfizon.

— Mă bucur să te văd, Dennington, minţi el.

Avea probleme importante de rezolvat, drept pentru care dădu să-l ocolească pe butucănosul conte, un lucru nu foarte uşor, dat fiind gabaritul acestuia.

Dennington ridică o mână ca să-l oprească.

— Ai auzit? spuse el pe un ton şoptit, care se auzi

până la câţiva metri depărtare.

Christopher oftă. Un minut petrecut în compania lui Dennington era cu un minut mai mult decât putea să îndure. Dădu să-l ocolească din nou.

Dennington imită întocmai mişcarea lui Christopher, împiedicându-l la propriu să-şi ia tălpăşiţa.

— Ce să aud?

Christopher nu se mai ostenise să-şi ascundă nerăbdarea din întrebare.

— E vorba despre ducele de Mallen!

Christopher încremeni. Simţi cum îi înţepenea spinarea. Poate că, la urma urmei, îl interesa ce avea de spus Dennington.

— Ce s-a întâmplat cu Mallen?

Dennington dădu din cap, încântat.

— Mă bucur că ţi-am atras atenţia. E de-a dreptul scandalos, spuse el. Nu te-ai aştepta niciodată ca un duce să provoace un scandal. De la ea, poate. Dar de la el, niciodată.

Brusc, Christopher îşi întoarse capul, încercând să ţină pasul cu aberaţiile lui Dennington. Simţi un gol în stomac.

— De la ea?

— Incorigibila domnişoară Winters, îl lămuri Dennington, gesticulând frenetic. Nu-i aşa că e o pereche neaşteptată? Impecabilul duce de Mallen şi impertinenta domnişoară Winters se plimbă prin St. James’s Park. Îţi imaginezi?

Christopher îşi încleştă pumnii. Prefera să nu-şi imagineze. O, Doamne! La ce se gândise Mallen atunci când o scosese pe Sophie la o plimbare prin St. James’s Park? Parcul se afla în apropierea cluburilor de pe St. James Street şi toată lumea ştia că nu era locul potrivit pentru o doamnă nemăritată care voia să-şi păstreze reputaţia.

Încurajat de tăcerea lui Christopher, Dennington continuă să vorbească:

— Trebuie să fiu sincer. Habar n-am de ce Mallen s-a apucat să-i facă *ei* curte.

Acea declaraţie dispreţuitoare îl făcu pe Christopher

să dea din nou atenţie discuţiei. Nu mai conta că toată povestea fusese pusă la cale de el şi de Mallen. Furia îi înceţoşa privirea pentru o clipă. Ridică dintr-o sprânceană.

— Poftim?

Dennington era fie un prostănac, fie prea absorbit de acea ultimă fărâmă de bârfă, întrucât nu păru să-şi dea seama de tonul ucigător pe care îi vorbise Christopher.

— Nu-i de mirare că a rămas nemăritată. E doar o femeiuşcă dolofană şi dizgraţioasă…

Christopher îi trase lui Dennington un pumn în nas, iar acesta ateriză drept în fund.

Ochii lui Dennington se făcură mari deasupra pometţilor umflaţi şi palizi, într-un contrast puternic cu sângele care curgea acum din nasul lui mare.

— Pentru ce-ai făcut asta?! urlă el.

O mică ceată de spectatori se îndreptă spre ei. Christopher înjură văzându-se obiectul acelei atenţii pe care nu şi-o dorea defel. Se aplecă mai aproape de Dennington, care schelălăi precum un căţeluş rănit.

— Dacă vreodată, şi vorbesc foarte serios, mai rosteşti numele domnişoarei Winters, jur că n-o să-ţi înnegresc doar un ochi. Ne-am înţeles? Să nu îndrăzneşti nici măcar s-o mai saluţi în treacăt pe această domnişoară!

Filfizonul cel plângăcios dădu atât de tare din cap, încât îi căzu pălăria.

Christopher plecă valvârtej. De data asta, cu mai multă hotărâre în pas câtă vreme străbătu lungul drum spre St. James’s Park, dorindu-şi, nu pentru prima dată, să-şi fi luat calul.

Furia îi dădea un impuls teribil. Atunci când îi ceruse ajutorul lui Mallen, nu-şi închipuise în veci că prietenul lui avea să rişte cu atâta cruzime reputaţia lui Sophie. O, Doamne, o plimbare prin St. James’s Park putea să însemne la fel de bine şi o cerere în căsătorie pentru o doamnă nemăritată! Orice altă intenţie a ducelui ar fi fost de neînţeles.

De când născocise planul acela nenorocit de a zădărnici maşinaţiile tatălui său, nu era pentru prima dată

când vinovăţia ameninţa să-l copleşească şi să răbufnească.

Sophie era o doamnă tânără şi nemăritată. Mallen avusese dreptate în reţinerea lui… amândoi riscau să-i pună inima în pericol.

Nodul din stomacul lui Christopher se strânse, iar el grăbi pasul până când ajunse în St. James's Park. Făcu o pauză şi scrută împrejurimile. Locul acela era mai puţin aglomerat decât Hyde Park, dar tot era aproape imposibil să găseşti de unul singur o anumită persoană… în cazul de faţă, două.

Christopher scoase o înjurătură şi-şi reluă căutarea, recunoscând, în cele din urmă, că plimbarea lui avea de-a face cu Sophie. Şi cu Mallen.

Strânse din dinţi atât de tare, încât ajunse să-l doară maxilarul. Şi-l dezmorţi, apoi îşi văzu de drum până când ajunse pe aleea principală, care ducea către lacul central.

Poate că neghiobul de Dennington se înşelase în privinţa lui Mallen şi a lui Sophie. Poate că erau, de fapt, în Hyde Park. Poate că…

Încremeni.

Pe malul lacului se aflau un domn înalt şi o femeie blondă şi senzuală. Lumina soarelui strălucea în cununa ei de bucle aurii. Chiar în clipa aceea, o uşoară adiere îi agita fustele de un galben pal. Pentru o fracţiune de secundă, ţesătura se lipi de şoldurile uşor proeminente ale domnişoarei, scoţându-i în relief posteriorul voluptuos. Ea îşi ridică privirea la bărbatul de alături.

Iar Christopher rămase fără aer.

„Sophie?!"

O, Doamne! El îşi ascuţi privirea.

Nu. Nu era cu putinţă!

Făcu un pas înainte şi apoi încă unul, până când reuşi să vadă mai bine chipul ei familiar.

Nu, nu se înşelase.

Când, oare, devenise Sophie o astfel de zeiţă fermecătoare? Christopher se clătină pe picioare şi făcu un pas înapoi.

Mallen îşi lăsă capul pe spate şi, în ciuda distanţei la care se găseau el şi Sophie, râsul lui ajunse până la urechile lui Christopher, sunetul călcându-l pe acesta din urmă pe fiecare dintre nervii lui întinşi la maximum. Christopher nu-şi dori să analizeze de ce voia să onoreze cu un pumn chipul binevoitor al lui Mallen şi apoi să-l arunce pe duce în lac. Sau de ce îşi dorea să pună o distanţă rezonabilă între Sophie şi afurisitul de duce. Renunţând la orice urmă de raţiune, Christopher aproape că alergă, cu sufletul la gură, spre cei doi.

Pe când el se apropia, un strigăt răsună în parcul altfel liniştit. Inima lui Christopher se opri în loc, apoi ea îşi reluă bătăile nebuneşti în momentul în care Sophie se împiedică şi se avântă în lac, cu faţa înainte. Christopher grăbi pasul, descheindu-şi hainele din mers. Ajunse pe marginea lacului chiar în clipa în care Mallen sări, apucă şi trase trupul ud leoarcă al lui Sophie din apa nu foarte adâncă.

Ţesătura umedă a rochiei se mula acum indecent pe trupul ei voluptuos, îmbrăţişând fiecare contur încântător… o amintire zeflemitoare a faptului că fata care nu-i dăduse pace lui Christopher în copilărie dispăruse, iar în locul ei apăruse acea nimfă care îl atrăgea în mreje.

— Ce naiba faci?! se răsti Christopher, aruncându-i haina lui pe umeri.

Sophie îşi ridică privirea, iar ochii albaştri i se făcură mari pe chipul palid.

— Waxham! exclamă Mallen cu nonşalanţă, de parcă s-ar fi întâlnit într-un salon.

Christopher îi aruncă o singură privire lui Mallen, apoi îşi întoarse atenţia la Sophie.

— Ai înnebunit? şuieră el. Ştii ce scandal ai provocat aici?

— Cum să nu, răspunse în şoaptă Sophie, încrucişându-şi apoi braţele pe piept şi înfăşurându-le în jurul ei.

La naiba, cât era de atrăgător în haina lui!

— Şi tu, ţipă Christopher la Mallen, ai luat-o la

plimbare prin St. James's Park?! La ce Dumnezeu te gândeai? Nu, pur şi simplu nu te gândeai, spuse el atunci când Mallen dădu să vorbească.

— Îmi place mai mult St. James's Park, răspunse Mallen, vorbind cu toată autoritatea unui duce, fiindcă în lumea lui el se putea duce oriunde avea chef, fără să se teamă de critici.

Spre deosebire de Christopher, care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă trăind cu frica de a nu se descoperi că era un idiot care nu putea să citească nici măcar o amărâtă de frază fără să se aleagă cu o migrenă. Amintirea defectelor lui nu făcu decât să-i sporească furia.

— Încerci să strici reputaţia domnişoarei? se răsti el.

Sophie îşi ascunse suspinul punându-şi o palmă peste gură.

— Christopher! exclamă ea.

Mallen încruntă din sprâncene.

— Dacă ai fi altcineva, te-aş provoca la duel pentru o asemenea acuzaţie.

Iar dacă Christopher ar fi fost oricine altcineva, poate că s-ar fi lăsat intimidat de privirea glacială pe care i-o aruncă ducele. Din păcate, era vorba de Mallen, pe care îl cunoştea de pe vremea când puneau broaşte râioase în ceştile cu ceai ale surorii lui. Era nevoie de mult mai mult decât de o faţă încruntată ca să-l descumpănească pe Christopher.

El îi aruncă o privire lui Sophie.

— Unde ţi-e camerista?

Fata ridică vag din umeri.

— Am trimis-o la plimbare.

Christopher închise ochii preţ de o clipă şi mormăi:

— Nu-i de mirare că tot apari în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly.*

Sophie făcu unul, doi, trei paşi până când distanţa dintre ei se micşoră considerabil.

— Poftim?

— Am spus…

— Te-am auzit! răbufni ea.

— Atunci de ce ai spus…

— Pentru că încerc să-mi manifest indignarea în cel mai decent mod cu putinţă.

De supărare, pieptul lui Sophie se zbătea în sus şi-n jos.

Christopher o privi fascinat, incapabil să-şi ia ochii de la rotunjimile albe şi pline care se iveau din decolteul ei.

Sophie îl apucă de haină, iar pe obrajii în formă de inimă îi apăru o nuanţă trandafirie, care se transformă treptat în stacojiu.

— Ai auzit ce-am spus, Chris… milord?

Bărbatul îşi întoarse privirea.

— Nu.

Mallen îşi încrucişă braţele pe piept.

— Domnişoara sublinia cu mare înţelepciune că, la drept vorbind, atragi asupra noastră o atenţie exagerată.

Christopher privi în jur şi-i observă pentru prima dată pe domnii care îşi opriseră caii şi căscau ochii de parcă ar fi asistat la un spectacol captivant chiar pe St. James Street.

Cu blândeţe, dar şi cu hotărâre, o apucă pe Sophie de braţ.

— Haide!

— Christopher, şuieră Sophie printre dinţi, ce faci?

Ea îşi înfipse călcâiele în pământ cu aceeaşi încăpăţânare de care dăduse dovadă în copilărie, când îşi înfigea dinţii în carnea moale a palmelor lui.

— Te duc acasă, mârâi el încercând s-o împingă înainte.

Sophie nu se mişcă din loc. Părea că singurul mod de a o scoate din parcul acela blestemat era s-o ia pe sus.

De parcă ar fi ghicit direcţia primitivă în care o luaseră gândurile lui, ea făcu ochii mici.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, Christopher!

— Fratele tău o să-mi mulţumească, spuse el printre dinţi.

— Nicidecum!

Fără prea mare discreţie, ea dădu din cap spre Mallen, care stătea deoparte, cu braţele încrucişate pe

piept şi îi studia pe Christopher şi pe Sophie cu vădit interes.

Christopher îl privi pe Mallen preţ de o clipă şi simţi cum i se înmuiau genunchii. Dacă era să se ia după spusele lui Sophie, ar fi zis că totul mergea conform planului pe care îl urzise chiar el. Se aşteptă să se simtă uşurat că Redbrooke îşi concentrase asupra persoanei ducelui aspiraţiile legate de măritişul surorii lui.

În schimb, subtilitatea cu care Sophie îi reamintise de intenţiile lui de a o mărita cu Mallen îl arseră pe Christopher precum alcoolul turnat peste o rană deschisă. Simţi că i se întorcea stomacul pe dos.

— Christopher, eşti bine?

Întrebarea ei şovăitoare îl readuse cu picioarele pe pământ.

El începu să răsufle iute sub imperiul revelaţiei zdrobitoare a faptului că nu voia ca Mallen s-o curteze. Nu voia ca nimeni s-o curteze.

Drept urmare, el dădu drumul mâinii ei de parcă l-ar fi ars şi făcu repede un pas înapoi. Ce însemnau toate astea? N-avea nicio logică. Era vorba de Sophie Winters. Coşmarul copilăriei lui. Scorpia care îl chinuise pe vremea când era băiat. Fata pe care o învinuise pentru incendiul din grajdurile tatălui său.

Şi, o, Doamne, cât o dorea!

— Sunt bine, spuse el în cele din urmă, cu glas răguşit.

„Nimic nu-i bine!”

Când se întâmplase una ca asta? Chiar în clipa aceea, Christopher îşi dădu seama că, de când Sophie intrase din nou în viaţa lui, nu se mai gândise la misterioasa Atenă din biblioteca lordului Thomas.

— Sa mergem! spuse Christopher, întinzându-i braţul.

— O duc eu acasă, interveni Mallen, cu maxilarul încleştat într-o grimasă împietrită.

„Pe naiba!”

*

Sophie privea când la un domn, când la celălalt. Fratele ei îi spusese cândva că erau şanse mai mari să zboare porcii decât s-o curteze pe ea ducele de Mallen.

Îşi ridică privirea la cer. Hmmm… Niciun porc la orizont. Totuşi se părea că intenţiile ducelui erau serioase în ceea ce o privea.

Şi…

Se uită la Christopher, a cărui enervare era trădată de încleştarea maxilarului proeminent şi de muşchiul care-i zvâcnea la coada ochiului.

Inima îi tresări în piept, îndureratã. Christopher n-o credea suficient de bună pentru duce. De fapt, desăvârşitul conte prefera să facă o scenă de toată frumuseţea decât s-o lase singură cu ducele de Mallen. După ani de nepăsare din partea lui Christopher, Sophie avusese impresia că se obişnuise cu dispreţul lui. Durerea care o străbătu fulgerător îi dovedi că se înşelase amarnic. Strânse din degetele vârâte în pantofii uzi. Nu-l detestase niciodată aşa cum o făcea acum.

Preţ de o clipă, Mallen o privi drept în ochi, iar apoi se încruntă şi-i spuse lui Christopher:

— Eu am însoţit-o pe domnişoară aici. Se cuvine ca tot eu s-o duc acasă.

Ochii căprui ai lui Christopher luară foc.

— Cunosc de ceva vreme familia domnişoarei. Îmi imaginez că ar prefera s-o ajut eu să iasă din încurcătura în care a intrat.

„O, bădăranul!”

Sophie îşi adânci vârful pantofului de mătase ud, deja o cauză pierdută, într-un petic de noroi pe care apoi îl azvârli spre Christopher.

Pleosc!

Noroiul gros şi alunecos ateriză pe partea din faţă a pantalonilor lui cafenii şi începu să i se prelingă, lăsând o dâră subţire şi cleioasă, pe picioare şi pe cizme.

Christopher tresări de parcă ea i-ar fi tras un glonţ în piept şi nu l-ar fi împroşcat doar atât cât să-i lase un firicel

de noroi pe ţinuta lui cândva impecabilă.

— Vai…! Mi-a alunecat piciorul, spuse Sophie văzându-i privirea piezişă, care nu prevestea nimic bun.

Mallen chicoti şi-i făcu discret cu ochiul lui Sophie, dând de înţeles că ştia că nu fusese la mijloc niciun accident. Îşi zâmbiră.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, Mallen, încetează să-i mai faci cu ochiul! răbufni Christopher.

Fruntea ducelui se încruntă.

— Nu i-am făcut cu ochiul până acum.

— I-ai făcut cu ochiul în timpul balului dat de Lord şi Lady Cavendish.

Liniile de pe fruntea lui Mallen se accentuară.

— Da?

Christopher numără pe degete.

— În timpul primului dans, apoi din nou atunci când i-ai adus paharul de lichior. Acum a fost a treia oară. Nu-i mai face cu ochiul!

Sophie tresări. Ce ciudat pentru Christopher să fi observat aşa ceva nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori!

Soarele se ascunse în spatele unui nor, iar ea începu să tremure şi-şi strânse mai bine pe trup haina prea mare a lui Christopher.

El o privi şi spuse:

— Ţi-e frig, Sophie! Lasă-mă să te conduc acasă!

Oare ea simţea o anumită blândeţe în tonul pe care îi fusese făcută oferta, sau doar îşi închipuise?

El îi întinse braţul. Sophie şovăi o clipă, cu inima îndoită. Îşi prinse buza de jos între dinţi şi muşcă încet carnea fină, ştiind, cu intuiţia unei doamne despre care se scria frecvent în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly,* că, orice decizie ar fi luat, ar fi fost cea greşită.

Îşi puse vârfurile degetelor peste palma deschisă a lui Christopher, iar el i le conduse spre îndoitura braţului său.

Ducele de Mallen îşi drese glasul. Capul Lui Sophie se întoarse iute în direcţia lui.

— Nu trebuie să te duci cu contele, domnişoară Winters. M-aş bucura să te conduc acasă.

O urmă de regret îi sublinia oferta curtenitoare.

Ea surâse.

— Mulţumesc, Excelenţă. Ai fost extrem de amabil. Îmi pare foarte rău că am provocat un asemenea scandal.

El făcu o reverenţă.

— Nu te mai gândi la asta. Mărturisesc că nici nu mai ştiu de când n-am mai zâmbit atât de mult.

Ea râse.

— Eşti prea amabil!

— Dacă ar fi fost amabil, nu te-ar fi lăsat să stai aici şi să mori de frig, spuse Christopher, care începea să semene tot mai mult cu un copil răzgâiat şi tot mai puţin cu contele rafinat şi atât de respectat în societate.

Ducele îi aruncă o privire lungă şi severă prietenului său, care păru imun la neplăcerea oglindită de acea ocheadă.

Temându-se că domnii aveau să ajungă să se ia la bătaie în plin St. James’s Park şi că Lady Ackerly urma să mai aibă încă o bârfă pe care s-o povestească în ziarul ei de scandal, Sophie îl strânse uşor de braţ pe Christopher. Acea apăsare uşoară păru să-l facă să-şi revină. El clătină din cap.

— O zi bună, Mallen!

Sophie deschise gura ca să-şi ia rămas-bun, dar Christopher o împinse iute în faţă. Ea se uită peste umăr la duce şi îl surprinse încremenit pe malul lacului, având pe faţă cea mai uluită expresie. Cu un oftat, îşi întoarse privirea spre Christopher.

— Camerista mea…

— Din nou, ar fi trebuit să te gândeşti la servitoarea ta înainte s-o trimiţi la plimbare!

Sophie strânse din dinţi la auzul acelor vorbe pline de aroganţă.

— Chiar trebuie să fii atât de duşmănos?

Colţurile gurii lui se lăsară în jos.

— Duşmănos?!

Ea gesticulă cu mâna rămasă liberă.

— Nu ştiu cum de ai reuşit să convingi lumea că eşti

atât de amabil, când tu eşti atât de… atât de…

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Atât de?

— Impulsiv!

Cuvântul îi izbucni printre buze cu o intensitate violentă şi toată încrâncenarea păru să se topească înlăuntrul ei.

Christopher se opri atât de brusc, încât Sophie se împiedică de el. Şoldurile li se ciocniră, iar coapsa ei se lovi de piciorul lui sculptural şi musculos. În ciuda hainelor ei ude, o undă de căldură păru să se împrăştie din locul în care li se atingeau trupurile, trimiţându-i lui Sophie fiori incandescenţi de-a lungul şirei spinării.

Ea înghiţi în sec.

El îi ridică bărbia, părând să nu-şi dea seama cât de receptiv era corpul ei la fiecare mişcare a lui. De data asta, ea n-avu cum să se înşele în privinţa blândeţii oglindite în ochii aceia căprui.

— M-am purtat stupid, Phi. Iartă-mă!

În oricare altă împrejurare, scuzele lui Christopher i-ar fi dat de bănuit lui Sophie. Cu privirea aţintită la el, ea se simţi cu totul pierdută în crâmpeiele de auriu şi de verde care îi dansau în ochi. Christopher o studia cu intensitate obsedantă… aşa cum un bărbat îşi putea studia o fostă iubită. Flacăra care se aprinsese în pântecele ei se dezlănţui şi-i cuprinse trupul în întregime, o copleşi, o mistui.

Ea înghiţi cu greu. O, Doamne, asta era curată nebunie! El era… era… Christopher.

— Phi, şopti el.

Folosirea poreclei ei din copilărie ar fi trebuit s-o irite. O iritase dintotdeauna. Doar că, de data aceasta, acel nume păru să iasă de pe buzele lui precum un alint ademenitor.

— Da? şopti ea cu glas tremurător.

Privirea lui îi trasă o linie fierbinte pe chip, zăbovind pe buzele ei. Preţ de o clipă, Sophie speră că el avea s-o sărute.

— Dacă nu-ţi aminteşti drumul spre casa domnişoarei Winters, o pot însoţi eu, interveni vocea tărăgănată a ducelui de Mallen, întrerupându-le bizara conversaţie.

Sophie se simţi de parcă ar fi căzut din nou în apă. Christopher îi aruncă, peste umăr, o privire încruntată ducelui. Apoi, cu mâna lui Sophie pe braţul lui, îşi reluă mersul.

Răsuflând scurt şi apăsat, Sophie se chinui să ţină pasul cu ritmul alert pe care i-l impusese el.

— Mergi mai încet!

— Trebuie să ne grăbim şi să scăpăm de aici cât mai repede, înainte să ne mai observe cineva, mormăi Christopher.

Totuşi, încetini pasul.

Ea aruncă o privire la trecătorii care continuau să-i cerceteze atent pe ea şi pe Christopher. Scoase un oftat înăbuşit. Din nou, împlinise aşteptările foarte modeste pe care le avea toată lumea de la ea.

— Eforturile tale sunt zadarnice, Christopher!

Tăcerea dintre ei îi îngădui lui Sophie să se gândească la scandalul pe care îl provocase în acea după-amiază. Mama şi fratele ei aveau să fie negri de supărare la gândul că plimbarea ei în compania ducelui se încheiase într-un mod atât de sinistru. În oricare alt moment, muştruluielile care o aşteptau acasă i-ar fi acaparat gândurile. Însă, de data asta, n-avea cum să nu mediteze la schimbarea subtilă care se petrecuse între ea şi Christopher. Corpul ei reacţionase la apropierea lui cu o căldură şi cu o forţă înnebunitoare, care o înspăimântau şi o tulburau.

Îl văzuse mereu pe Christopher ca pe băiatul care o tachinase şi ca pe tânărul care o dispreţuise.

Mereu… până acum.

— Eşti tăcută, Phi. Asta nu-ţi stă în fire.

Ea zâmbi. Poate că el o cunoştea mai bine decât oricine altcineva, ceea ce putea să explice stânjeneala pe care ea o simţea de fiecare dată când el se afla era prin preajmă.

— Mi-ar plăcea să ştiu ce gânduri îţi trec prin minte,

spuse el.

Sophie se împiedică. Acele cuvinte! Atât de cunoscute. Rostite de un alt domn, într-o bibliotecă, la lumina lumânărilor.

— Ce s-a întâmplat, Phi?

Era ciudat... de când începuse să se vadă cu Christopher, nu se mai gândise la acel Ulise din bibliotecă. Până acum. Ea trase aer adânc în piept, căutând să alunge astfel de gânduri nebuneşti.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că... mi-ai amintit de cineva.

Christopher o privi cu aceeaşi îngrijorare afectuoasă care ajunsese să-i răvăşească emoţiile. Şi-ar fi dorit ca el să nu mai fie atât de... atât de... al naibii de atent! Asta punea sub semnul întrebării tot ceea ce crezuse ea despre el în toţi acei ani. Iar Sophie se vedea nevoită să se gândească la posibilitatea ca el să nu fi fost chiar domnul răutăcios şi rece drept care ea îl luase cu ceva timp în urmă.

Ajunseră la intrarea principală în parc.

— Domnişoară Winters!

Sophie scoase un geamăt. Lucy, camerista, alerga valvârtej spre ei.

— Sunt bine, spuse iute Sophie atunci când Lucy ajunse la un pas de ei.

Ochii de un căprui închis ai lui Lucy aveau o căutătură cu totul dezaprobatoare.

— Ce-oţi mai fi făcut *acum,* domnişoară?!

Accentul aproape imperceptibil pus pe acel cuvânt râcâi mândria lui Sophie, pentru că i se adusese aminte despre felul în care o vedea societatea.

— Eu...

— Cum să-i explic asta vicontelui?! se răsti Lucy.

— Domnişoara Winters nu trebuie să răspundă în faţa ta!

Camerista păru să priceapă muştruluiala pe care Christopher i-o servise folosindu-se de un ton tăios.

Camerista roşi.

— Eu... începu Lucy, dar nu mai continuă. Scuzele

mele, domnişoară Winters.

— Nu-i nimic, spuse Sophie fluturând din mână.

Christopher îi întinse iarăşi braţul.

— Iar acum îţi propun s-o luăm iute din loc, dacă nu vrei să mori de frig.

Sophie îşi aşeză din nou vârfurile degetelor peste ale lui.

Christopher susţinuse că nu-şi dorea s-o curteze. Dăduse de înţeles că o făcea dintr-un fel de obligaţie. Însă îngrijorarea lui evidentă din timpul scenei petrecute pe malul lacului şi felul în care o apărase faţă de Lucy erau acţiunile unui domn care îşi apăra doamna.

Un astfel de gând era absurd.

Imposibil.

Dar, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, Sophie trebuia să recunoască pe dată că acel gând era şi absolut, minunat, la drept vorbind.

Capitolul 14

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a făcut furori în St. James's Park, fiindcă a căzut în lac. Totuşi, cu mult mai demnă de menţionat e aparenta rivalitate dintre ducele de M. şi contele de W. pentru afecţiunea sus-numitei domnişoare.

Două ore şi cincisprezece… deja, de acum, şaisprezece minute. Sophie îşi luă privirea de la ceasul aflat pe poliţa căminului din biroul fratelui ei şi şi-o aţinti la Geoffrey, care stătea aşezat în spatele mesei de lucru.

După scandalul iscat pe malul lacului, durase cu două ore şi zece minute mai mult decât de obicei ca să fie chemată în biroul lui Geoffrey.

Acesta bătea darabana pe un registru deschis, aşezat pe biroul pe care domnea o ordine impecabilă.

Ritmul sâcâitor al darabanei ameninţa s-o facă să-şi ia

câmpii. Sophie îşi târşâi picioarele. După câteva ore în care nu primise nicio veste de la Geoffrey, se gândise că poate fratele ei nu mai avea nimic de obiectat în legătură cu ultima ei ispravă buclucaşă din St. James's Park.

Scoase un oftat. Iată că dorinţa ei se dovedise a fi deşartă, în timp ce aştepta muştruluiala lui severă, trecu în revistă, în sinea ei, toate greşelile pe care le făcuse în după-amiaza aceea. Se dusese împreună cu ducele la o plimbare prin St. James's Park, când toată lumea ştia că nici o domnişoară respectabilă n-ar fi îndrăznit să se aventureze, alături de un domn, atât de aproape de strada St. James.

Apoi, nu îndrăznise să conteste decizia ducelui de a o duce la plimbare în parcul acela interzis. Şi nici nu şi-ar fi dorit s-o facă, la drept vorbind. Anumite libertăţi i se încuviinţau unei doamne de vârsta ei. Strânse din buze. *Crezuse* că i se încuviinţau anumite libertăţi.

Sau poate că Geoffrey avea s-o certe fiindcă se prăvălise în lac.

Sau fiindcă îi permisese lui Christopher, şi nu ducelui, s-o aducă înapoi acasă.

Sau fiindcă se urcase într-o birjă împreună cu Christopher şi cu Lucy.

Sau…

— Lucy m-a informat că ai vizitat Spitalul din Londra.

Sophie clipi. Nu se aşteptase ca vizitele ei la Spitalul din Londra să fie un motiv de nemulţumire pentru Geoffrey.

El continuă:

— Lucy spune că ai cântat la pian pentru soldaţii răniţi de acolo.

Lucy avea o gură mai mare decât crapii pe care Sophie obişnuia să-i pescuiască din lacul tatălui ei. Trase aer în piept, pregătită să-şi apere recentele expediţii la spital.

Un zâmbet larg se ivi pe buzele lui Geoffrey.

— Bravo, dragă soră!

Ea se încruntă, neştiind încotro se îndrepta acea muştruluială.

— Ducele face parte din consiliul Spitalului din Londra. Mallen ţi-a sugerat să mergi în vizită la spital?

— Mallen?

Ştia că reacţiona ca o nătângă, dar n-avea ce face. Oare despre ce îi vorbea fratele ei?

— Dacă Mallen ţi-a sugerat asta, atunci vreau să-ţi vezi în continuare de vizite.

Sophie deschise gura ca să-i rectifice greşeala, dar apoi o închise iute la loc. N-avea niciun rost să explice că, de fapt, Emmaline fusese cea care venise cu ideea ca ea să facă vizite la spital. Dacă singurul motiv pentru care Geoffrey ar fi îngăduit acele vizite era încercarea de a încuraja avansurile ducelui, prea bine. Pentru că astfel Sophie putea să-şi vadă liniştită de incursiunile la spital.

— Deci am terminat discuţia?

Sophie se mută de pe un picior pe altul.

— Nicidecum, pufni Geoffrey.

Aha, asta însemna că el tot avea de gând s-o certe pentru incidentul petrecut pe malul lacului. Of, la naiba, se săturase!

— Foarte bine, Geoffrey, dă-i bătaie!

— Cu ce să-i dau bătaie?

Sophie se răsuci pe călcâie. Maică-sa intră pe uşă, cu un zâmbet prostesc pe obrajii ei veşnic tineri, chiar dacă uşor bucălaţi.

— Bună ziua, mamă, o salută Sophie.

Ea îi răspunse, chicotind:

— Bravo, Sophie! S-ar părea că ai avut dreptate!

Hmmm… Dacă era să se ia după reacţia copilărească a mamei, aceasta părea să fie mulţumită de cel mai recent scandal în care fusese implicată fiică-sa. Ce turnură neaşteptată luaseră evenimentele!

Mama bătu din palme.

— N-ai nimic de spus, draga mea?

Un val de căldură încinse pe dată obrajii lui Sophie. Ea înţelese într-o clipită ce anume stârnise reacţia aprobatoare a lui Geoffrey şi a mamei.

— Păi, îţi mulţumesc fiindcă m-ai felicitat…

Mama se opri în faţa lui Sophie, îi luă mâinile într-ale ei şi o învârti într-un cerc.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine; atunci când mi-ai spus prima oară că te credeai în stare să cucereşti un duce...

— Nu orice duce, interveni Geoffrey. Vorbim despre ducele de Mallen!

— Da, da! exclamă mama. De câte ori ne-ai spus că puteai cuceri un duce, ei bine, m-am gândit că o luaseşi razna mai rău decât însuşi regele George.

— Ne-am gândit amândoi la acelaşi lucru, recunoscu Geoffrey cu sinceritate.

Sophie bătu cu piciorul în podea.

— Mă simt măgulită, spuse ea.

Cei doi păreau să fie atât de încântaţi de ideea că ea atrăsese atenţia ducelui de Mallen, încât fie că ignorară, fie că nu-şi dădură seama de sarcasmul din tonul ei.

— Deci *nu* mă aflu aici ca să-mi faceţi morală? întrebă Sophie pe un ton şovăitor, dar apoi îşi dori să-şi fi putut lua înapoi acea întrebare impulsivă.

— O, n-am spus asta, răspunse Geoffrey cu glas tărăgănat.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept. Din păcate, ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Te faci din nou responsabilă pentru apariţia unor bârfe cu totul nedorite...

— Geoffrey! exclamă mama.

Cei doi schimbară o privire. Apoi Geoffrey se lăsă pe spate în scaun.

— Foarte bine, I-am promis mamei să las deoparte problema în cauză.

— Poftim? întrebă Sophie fără să se gândească prea mult, ştiut fiind că maică-sa nu-i agrea defel escapadele.

Însă de data asta vicontesa dădu din cap în semn de aprobare.

— Cred că e mai important să ne concentrăm pe ceea ce ai reuşit să realizezi.

— Te referi la căzătura mea în lac?

— Nu fi ridicolă, Sophie! se răsti mama ei.

— Se referă la Mallen şi la Waxham, spuse Geoffrey cu mare nerăbdare în glas. Se pare că ai avut dreptate.

Geoffrey susţinea că Sophie avea dreptate în legătură cu ceva. N-o mustrase pentru incidentul din parc. Maică-sa era mulţumită de ea. Da, lumea se întorsese cu susul în jos.

Geoffrey continuă:

— Nu mai e prudent să accepţi ca Waxham să te curteze.

Inima îi tresăltă ciudat în piept lui Sophie.

— M-a cerut cumva de nevastă?

Fratele ei clătină din cap.

— Marchizul a dat de înţeles că o cerere în căsătorie o să urmeze cât de curând.

Sophie simţi cum inima i se frânse şi i se cufundă undeva în adâncurile afunde ale fiinţei ei. Iată o reacţie prostească, inexplicabilă! De ce să vrea Christopher s-o ceară de soţie? Erau doi oameni foarte diferiţi. El era contele perfect şi atât de dorit... iar ea era, ei bine, „domnişoara cea incorigibilă”. Sophie ar fi fost mai potrivită cu un domn care să nu se teamă de blamul înaltei societăţi.. Să zicem, cu un domn care intra pe furiş în biblioteca gazdei lui, care se servea din coniacul acestuia şi care flirta fără menajamente cu ea, cu Sophie.

Mama şi fratele ei schimbară o privire.

— Eşti tăcută, Sophie.

Tonul lui Geoffrey îi dădu de înţeles că el se temea de o asemenea reacţie neobişnuită din partea ei.

— Doar că... doar că...

— Ce? o îndemnă maică-sa să continue.

Sophie se lăsă în fotoliul de piele care trona în faţa biroului.

— Christopher nu vrea să mă curteze.

— Nu fi prostuţă! spuse marchiza aşezându-se lângă ea. Spune-i să nu fie prostuţă, Geoffrey!

— Nu contează dacă vrea sau nu. El îţi face curte, spuse Geoffrey, iar Sophie băgă de seamă că el nu-i îndeplinise vicontesei rugămintea pe care aceasta tocmai i-

o făcuse. Şi n-o să accept o cerere în căsătorie până când nu ne dăm seama în ce măsură e Mallen de interesat de tine, conchise fratele ei.

Sophie îşi plecă privirea. Geoffrey vorbea despre viitorul ei cu un pragmatism atât de calculat! Dar ea ce să-i spună? Că voia să fie curtată nu pentru că un domn era obligat s-o facă? Că voia să fie iubită? El i-ar fi râs în nas la auzul unor asemenea dorinţe fanteziste.

Mama se întinse şi o luă de mână.

— Nu trebuie să ne grăbim şi să acceptăm un om mai puţin important.

Sophie se încruntă.

— Christopher nu-i un om mai puţin important.

Desigur, el n-avea titlul de duce al lui Mallen, dar cele mai multe domnişoare ar fi dat orice ca să se mărite cu contele.

Mama şi fratele ei schimbară o privire.

— El nu e duce, Sophie, sublinie Geoffrey pe un ton care mai degrabă ar fi fost potrivit ca să încerce să convingă un copil mic.

Sophie începu să se foiască şi inima i se strânse în piept din pricina cuvintelor urâte pe care le spuseseră mama şi fratele ei despre Christopher. Nu mai conta că, în urmă cu foarte puţin timp, ea ar fi fost pe deplin de acord cu părerea negativă pe care o aveau despre el. Ceva se schimbase. Poate că universul. Dar ceva se schimbase între ea şi Christopher.

Se muşcă uşor de interiorul buzei, ruşinată că familia ei îndruga verzi şi uscate despre ducele de Mallen şi recenta lui vizită. Oare ce aveau să facă în clipa în care descopereau că ducele de Mallen o mai invitase la o altă plimbare prin Hyde Park? Aveau să danseze, plini de fericire, un dans popular prin biroul lui Geoffrey?

— Sophie! exclamă mama ei, încercând să-i atragă atenţia.

Sophie clătină din cap.

— Îmi pare rău. Eram pierdută în gânduri.

Geoffrey şi mama schimbară o privire.

— Crezi că poţi să-l cucereşti pe duce?

N-avea absolut nicio şansă, ştia asta foarte bine.

— Hmmm… da.

Adevărul era că doar sugerase numele ducelui de faţă cu fratele şi mama ei, ca să le zădărnicească planurile de-a o vedea măritată cu Christopher.

Apoi, de parcă ar fi fost o creatură mitologică ce se trezea la viaţă, tânărul duce apăruse din senin şi adeverise ceea ce spusese ea familiei. Sophie se aşteptase să simtă… ceva mai mult decât apatia care pusese stăpânire pe ea. La urma urmei, de câte ori nu tânjiseră ea şi prietena ei, Emmaline, după pretendenţi care să vină în vizită, să le recite poezii, să le aducă flori? Lui Sophie i se întâmplase exact acest lucru cu o zi în urmă. Totuşi, ea se simţise ciudat de… pustie.

Îşi spusese că încântarea disperată a mamei şi a fratelui ei faţă de titlul de duce de Mallen era detaliul care îi apăsa inima atât de tare.

Îşi spusese şi ei acelaşi lucru.

Dar ştia că minţea.

— Am terminat de discutat, Geoffrey? întrebă Sophie cu o urmă de nerăbdare în glas.

Ultimul lucru pe care şi-l mai dorea acum era să discute despre o posibilă strategie ca să oficializeze cea mai avantajoasă partidă. Totul era atât de… calculat!

Geoffrey flutură din mână.

— Da, da, voiam să-ţi spun că sunt foarte mulţumit de tine.

Îi vorbi de parcă ar fi fost o copilă care intra în graţiile părintelui ei.

Se auzi o bătaie la uşă şi Sophie îşi ridică privirea spre majordomul care apăru în prag.

— Domnişoara Winters are un vizitator! Mi-am permis să-l conduc pe contele de Waxham în Salonul Roşu.

Sophie îşi spuse că bucuria care o copleşi se datora faptului că Christopher o salvase de acea întâlnire cu fratele şi cu mama ei.

Geoffrey flutură iarăşi din mână.

— Am încheiat discuţia, Sophie.

Ea strânse din dinţi la auzul acelor cuvinte rostite cu un aer de superioritate. Apoi plecă.

În timp ce se îndrepta spre Salonul Roşu, se gândi la întâlnirea cu Geoffrey. Din cine ştie ce motive, ducele de Mallen hotărâse s-o curteze.

N-avea niciun sens.

Şi îl descurajase pe Geoffrey să-şi ducă la îndeplinire planurile pe care le avea pentru ea şi Christopher.

Sophie n-ar fi trebuit să-şi dorească nimic mai mult pe lume decât o căsătorie cu Mallen. Aflat doar la un pas de regalitate, el era inteligent, fermecător şi mai chipeş decât i s-ar fi cuvenit de drept unui domn.

Dar, în ultima vreme, Sophie îşi dăduse seama că prefera şuviţele negre şi mult prea lungi ale lui Christopher, aureolei argintii a lui Mallen.

Ea intră în salon.

Christopher stătea la fereastră cu mâinile strânse la spate şi privea în stradă.

Ea îşi folosi cele câteva clipe de răgaz ca să-l studieze. Bărbatul pe care îl avea înainte, cel care îl salvase pe Duke, care o apărase în faţa lui Lucy, era atât de diferit de bărbatul pe care îl cunoscuse de-a lungul vremii! Ranchiuna copilărească pe care i-o purtase atât de mult timp începuse să se atenueze.

De parcă i-ar fi simţit prezenţa, Christopher se răsuci pe călcâie. Îi zâmbi.

— Bună ziua, Phi!

Sophie se aştepta ca, după ultima lor întâlnire şi după scandalul pe care ea îl provocase în parc, el să afişeze măcar o atitudine uşor dezaprobatoare în ceea ce o privea.

— Bună ziua, Christopher!

Ea intră în salon şi se aşeză.

El o studie, iar expresia feţei îi râmase impenetrabilă.

— Am venit să văd cum te simţi după ultima ta partidă de înot.

Colţurile buzelor ei se arcuiră uşor.

— Mă simt minunat. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Christopher schiţă o reverenţă.

— Îmi închipui că fratele tău a fost cam supărat pe tine.

Sophie se simţi străbătută de un fior de vină. N-avea cum să-i explice că Geoffrey fusese mult mai înţelegător, iar asta se întâmplase fiindcă o curta ducele de Mallen. Fără să se mai simtă în largul ei, Sophie făcu semn spre fotoliul de vizavi.

— Ia loc, Christopher, te rog! O să cer să ni se aducă ceva de băut.

Ea nu aşteptă, ci sună imediat din clopoţel pentru ca un valet să le aducă un ceai şi nişte prăji tur ele.

Acesta veni ca să-şi primească însărcinarea, iar Christopher aşteptă până când valetul ieşi din salon. Abia apoi se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de al ei. Începu să bată tactul cu un deget pe coapsă, făcând-o pe Sophie să-şi plece privirea. O, Doamne, ea nu mai observase niciodată cât de… cât de masculin, cât de *musculos* era el! Sophie îşi făcu vânt cu mâna. Doamnele tinere şi nemăritate n-aveau voie să se zgâiască la picioarele unui domn. Dacă mama ei ar fi aflat vreodată în ce direcţie necuviincioasă apucaseră gândurile fiică-sii, ar fi pus să se construiască un turn şi ar fi închis-o pe Sophie în el.

— Phi, m-ai auzit? N-ai făcut febră, nu-i aşa?

Sophie îşi dădu seama că rămăsese pierdută în gânduri şi încremeni. Îşi ridică privirea dintr-odată şi-şi simţi pielea de pe gât înfierbântându-se, iar apoi acea flacără îi urcă în obraji, îmbujorându-i.

— O, scuză-mă, n-am fost atentă! Nu, n-am făcut nicio febră.

— Te-am întrebat dacă ai vrea să mâncăm o îngheţată la Gunter.

— Poftim?

— Ştii, îngheţată. Deliciul acela savuros şi răcoritor, pe care îl găseşti la…

Ea râse şi îl înghionti uşor.

— Nu te prosti! Şi ar fi minunat să ieşim la o îngheţată.

— Splendid!

Valetul se ivi din nou, aducându-le o tavă pe care se aflau prăjiturele şi ceai. Sophie aşteptă ca el să plece, iar apoi se întinse ca să ia o prăjiturică.

— O, tartă cu lămâie! Jur că e unul dintre... se grăbi ea să spună, dar apoi rămase cu degetele în aer, deasupra tăvii, şi în cele din urmă îşi retrase mâna.

Christopher făcu semn spre tavă.

— Nu-i nevoie să mă aştepţi pe mine, Phi. La urma urmei, suntem prieteni.

— O, asta suntem?

Cuvintele îi scăpară pur şi simplu şi nu mai avu cum să şi le ia înapoi.

— Asta îmi place să cred.

— Cine şi-ar fi închipuit că o să mă consideri vreodată prietenă?

Christopher se întinse, luă o tartă şi i-o oferi lui Sophie. Ea acceptă şi degetele li se atinseră în treacăt.

— Am crescut, ne-am maturizat, spuse el.

Sophie luă o îmbucătură mică din marginea prăjiturii. Da, nu mai erau copii. Era amuzant că ignoraseră acel adevăr până de curând.

— Deci Mallen îţi face curte.

Ea se înecă cu o fărâmă de dulceaţă de lămâie.

Christopher se întinse ca s-o bată pe spate, dar Sophie îl refuză cu o fluturare a mâinii.

— Sunt bine. Sunt bine, reuşi ea să mai spună.

El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Deci?

Sophie îşi coborî privirea la farfurie. Ce răspuns ar fi putut să-i dea, pentru numele Domnului?

— N-am ştiut că era o întrebare, Christopher.

— Ai perfectă dreptate.

Sophie mai muşcă o dată din tartă.

— Şi? întrebă el.

Ea încremeni înainte să termine de muşcat. Apoi răspunse:

— Aşa se pare.

— Ce vrei să spui cu asta?

Sophie oftă.

— E atât de ciudat! Îl cunosc pe duce de mulţi ani. N-a părut să mă remarce înainte de sezonul ăsta.

— Poate că a ajuns, în sfârşit, să-ţi aprecieze frumuseţea, spuse el cu o seriozitate care o străfulgeră până în adâncul inimii.

— Sau poate că trebuie trimis la Bedlam, spuse ea printre dinţi. Deşi îmi place mult mai mult sugestia ta.

*

Christopher se cutremură din toate încheieturile la auzul comentariului ei nevinovat despre Bedlam. Îi aminti de ameninţarea lui taică-său legată de cazul în care nu s-ar fi însurat cu Sophie. De când îşi pusese planul la punct, nu era pentru prima oară când simţea fiorii reci ai vinovăţiei înţepându-l în inimă.

După spusele lui Sophie, ea avea ceva bănuieli legate de motivele pentru care o curta Mallen. Şi pe bună dreptate.

Doar că… părerea lui Christopher despre frumuseţea ei izvorâse dintr-un adevăr.

În toţi acei ani, el nu reuşise să-i observe frumuseţea ingenuă, râsetul care răsuna asemenea celui mai cristalin clinchet de clopoţel, inteligenţa ei sclipitoare… până acum.

— Ar fi nebun să nu vrea să te curteze, Phi.

— *Tu* trebuie să fi făcut febră! pufni ea.

Poate. Pentru că, în clipa aceea, nu-şi putea lua ochii de la senzuala ei buză de jos.

O, Doamne!

El se ridică atât de brusc, încât izbi cu picioarele în măsuţa din faţa lor şi ceva căzu pe podea.

Sophie îşi lăsă capul pe spate ca să se uite la el.

— Christopher…

Ea scoase un ţipăt uşor în clipa în care el o apucă şi o ridică în picioare.

Christopher îşi coborî capul, iar buzele lui le găsiră pe

ale ei şi, în sfârşit, explorară dulceaţa gurii ei. El îşi lăsă capul într-o parte şi degetele îi alunecară peste conturul ademenitor al taliei ei.

Lui Sophie îi scăpă un suspin înăbuşit. El nu mai avu nevoie de vreo altă încurajare. Îi întredeschise buzele şi limba i se aventură în adâncimile calde ale gurii ei. Avea gust de lămâie şi de mirodenii, iar el nu-şi mai dori decât s-o devoreze cu totul acolo şi atunci.

Dezmierdă cu limba vârful limbii ei, iar Sophie, cu intuiţia ei de femeie, îl însoţi în dansul ancestral al seducţiei. Limba ei o întâlni pe a lui cu o cutezanţă ameţitoare.

Mădularul lui Christopher se întări în moliciunea pântecului ei.

Sophie gâfâi.

Acel sunet aproape inaudibil se insinuă în nebunia care îl mistuia. Dădu să se îndepărteze, dar ea întinse mâna şi-şi vâri degetele lungi în şuviţele care scăpaseră din coada lui strânsă la ceafă.

Sophie dezlegă elasticul şi-şi lăsă mâinile să hoinărească prin părul lui.

Christopher gemu. Cutezanţa ei inocentă avea ceva de o dulceaţă atât de erotică.

Un geamăt se auzi dinspre prag şi îi făcu să se depărteze brusc, iar înflăcărarea lui Christopher se stinse pe dată.

Camerista lui Sophie stătea acolo şi-şi privea stăpâna cu o dezaprobare severă.

El îşi coborî privirea la Sophie.

Ea clipi şi se îndepărtă valvârtej de el.

— Lucy! Hmmm…

Cuvintele lui Sophie rămaseră suspendate în aer. Ea se aşeză din nou în fotoliu şi-şi încrucişă mâinile tremurânde peste fustele liliachii, iar apoi şopti:

— Geoffrey o să fie furios.

— În cel mai rău caz, o să insiste să ne căsătorim.

El tresări, chiar dacă ochii ei îi întâlniră de îndată pe ai lui. Christopher nu ştia sigur de unde anume ieşiseră acele

cuvinte. Cu doar câteva săptămâni în urmă, nu şi-ar fi putut închipui o perspectivă mai neobişnuită şi mai supărătoare decât căsătoria cu Sophie. Într-un timp foarte scurt, ceva se schimbase. Ceva ce el nu reuşea să înţeleagă. Ceva ce nu reuşea să-şi explice.

Ea îşi abătu privirea.

— Tu nu vrei să te însori cu mine.

El nu răspunse imediat, iar ea tresări.

— Phi, murmură Christopher în cele din urmă.

Ea flutură din mână.

— Nu trebuie să spui nimic, Christopher. Ştiu că te afli aici doar la porunca tatălui tău, spuse ea, acea afirmaţie însemnând cândva purul adevăr. Despre ce-i vorba? Un sentiment de obligaţie faţă de tatăl meu? Un sentiment de vinovăţie?

Minciuna dintre ei îl ardea pe dinlăuntru. Cum ar fi reacţionat Sophie dacă ar fi aflat adevărul? În încercarea lui nebunească de a se apăra, îl lăsase pe taică-său să-l transforme într-un vânător de zestre care să umble după banii despre care ea nici măcar n-avea habar că aveau să-i fie daţi în cazul în care se mărita.

— Nu înţelegi, spuse el.

Sophie n-avea cum să înţeleagă nimic din moment ce el nu se decidea o dată pentru totdeauna să recunoască adevărul.

Buzele ei se strânseră de parcă posesoarea lor ar fi încercat să desluşească răspunsul la o ghicitoare. În cele din urmă, ea clătină din cap şi-i făcu semn lui Christopher să ia loc.

El şovăi, dar se aşeză, iar Sophie îi urmă exemplul. Ea se aplecă şi luă de pe podea o carte pe care apoi o aşeză pe masă.

Inima lui începu să bată frenetic. Gura i se uscă.

Se ridică atât de brusc, încât se lovi din nou de masă şi trimise iarăşi cartea pe podea.

— Christopher!

— Trebuie să plec, spuse el cu o voce mult prea arţăgoasă.

O, Doamne, cât de mult detesta cuvintele scrise! Reamintirea constantă a lipsurilor lui; o ruşine secretă pe care o purta neîncetat în minte şi în suflet.

Făcu în grabă o reverenţă şi-şi luă rămas-bun.

Sophie era mult prea bună pentru el sau pentru tatăl lui.

Capitolul 15

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

În timp ce lua parte la petrecerea contesei de H., domnişoara S.W. a fost observată călare pe calul ei la primele ore ale dimineţii.

Din locul în care stătea în mijlocul celorlalte fete bătrâne, Sophie scrută din priviri sala de bal a lui Lord şi Lady Brackenridge. Lady Ackerly şi restul lumii bune aveau să creadă că-l căuta cu privirea pe ducele de Mallen.

Privirea ei se opri la tânărul şi atrăgătorul duce din colţul camerei. Acesta stătea sprijinit de un stâlp de marmură albă, ţinând un pahar de şampanie între degetele lui lungi şi elegante. Din locul în care se afla, el îi surprinse privirea şi zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul şi-şi văzu mai departe de căutare.

Lady Ackerly, asemenea celorlalţi reprezentanţi ai lumii bune, s-ar fi înşelat.

Sophie ştia din surse sigure, adică de la o servitoare de la bucătărie, care auzise de la rândaşul lui Lady Brackenridge, care auzise de la ajutorul de bucătar al marchizului de Milford, că Christopher avea să fie prezent la balul din acea seară. Doar că Sophie numărase minutele, iar minutele se transformaseră în ore şi el încă nu apăruse.

— Mă întreb pe cine cauţi, domnişoară Winters? spuse

cu glas tărăgănat ducele de Mallen.

Sophie scoase un ţipăt, atrăgându-şi priviri dezaprobatoare de la doamnele de lângă ea. Doar până când acestea îl observară pe domnul din faţa lor. Apoi ele se traseră uşor în faţă pe scaune, disperarea şi speranţa războindu-se în ochii lor măriţi de uimire. Sophie spera ca, de-a lungul anilor, să se fi purtat cu mult mai multă mândrie decât domnişoarele cărora le ţinea acum companie. Dar nu era deloc sigură în ceea ce privea comportamentul plin de mândrie.

Sări în picioare şi-i făcu o reverenţă ducelui.

— Excelenţa Voastră!

El îi răspunse la reverenţă.

— Ştii, nu mi-a scăpat faptul că mi-ai ignorat întrebarea.

— O căutam pe mama, minţi ea.

Ducele îşi folosi paharul ca să arate spre colţul încăperii.

— E lângă Lady Tisdale, spuse el. Chiar vizavi de tine.

— Într-adevăr. Ciudat. Nici n-am observat.

— Aşa se pare.

Sophie gemu. Mama ei îi studia pe amândoi cu o privire de o intensitate nemăsurată. Fiică-sa şi-ar fi dorit ca podeaua sălii de bal să se caşte şi s-o înghită cu totul.

— Să-i facem cu mâna? îi şopti el aproape de ureche.

Un fornăit amuzat scăpă printre buzele lui Sophie. Şi-l înăbuşi cu dosul palmei.

— Ne priveşte prea stăruitor, nu-i aşa?

— N-ar fi cavaleresc să spun asta.

— Dar ar fi sincer.

Ducele mai luă o gură de şampanie.

— Apreciezi sinceritatea!

Sophie se încruntă uşor.

— N-o apreciază toată lumea, Excelenţa Voastră?

— Nu. Ba chiar dimpotrivă. Nu-i în firea lumii noastre.

Sophie se uită prin sala de bal înţesată de lume. Oricât ar fi fost de cinică, declaraţia ducelui era întemeiată. Lumea lor era dominată de insinuări voalate şi poveşti

însăilate cu dibăcie. După ce devenise o victimă a ironiilor acide ale lui Lady Ackerly, Sophie începuse să aprecieze mai mult sinceritatea.

— Pentru mine contează. Excelenţa Voastră. Contează foarte mult.

Obişnuita licărire din ochii ducelui păru să se întunece, deşi Sophie îşi închipui că responsabile de reacţia aceea neobişnuită se făceau doar lumânările care pâlpâiau în candelabrul gazdelor lor.

— Ai putea să ierţi o minciună?

Sophie îşi înclină capul şi îl studie.

— E o întrebare foarte enigmatică.

El continuă s-o contemple cu privirea aceea impenetrabilă.

— Depinde de minciună, conchise ea.

— Dar motivul minciunii?

Sophie clătină din cap.

— Nu cred să există motive care să disculpe vreodată minciuna, Excelenţa Voastră.

— Ce naiv din partea ta să gândeşti astfel, domnişoară Winters!

Ea zâmbi.

— Prefer să cred că sunt onestă, spuse ea, iar apoi, fiindcă se săturase de discuţia lor prea serioasă, adăugă: Ce mai face sora ta?

Emmaline rămăsese în Kent, unde ea şi Lord Drake aşteptau venirea pe lume a primului lor copil.

Mallen tresări atunci când Sophie pomeni de sora lui. Acea reacţie stranie o făcu pe Sophie să ridice dintr-o sprânceană.

El îşi controlă pe dată expresia feţei şi răspunse cu glas înfundat, de parcă înghiţise un pumn de nisip:

— Emmaline e bine.

Apoi făcu o reverenţă şi se retrase cu câţiva paşi, după care zise:

— Cu permisiunea ta, domnişoară Winters…

După ce făcu o ultimă reverenţă repezită, o lăsă pe Sophie să se uite lung în urma lui, cu carneţelul de bal

atârnându-i, gol, la încheietură.

Sophie se tot întrebă în sinea ei ce făcuse sau spusese ca să merite o retragere atât de rapidă din partea ducelui. Cu coada ochiului, ea aruncă o privire furişă. După expresiile nedumerite de pe chipurile doamnelor de alături, îşi dădu seama că şi ele se întrebau acelaşi lucru.

O, Doamne, în asemenea momente îi era cu atât mai dor de prietena ei, Emmaline! Sophie n-ar fi invidiat-o niciodată pe Emmaline pentru fericirea mult meritată pe care o găsise împreună cu lordul Drake. La urma urmei, Emmaline făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să-l cucerească pe marchiz. Oricât ar fi fost de fericită pentru Emmaline, Sophie trebuia să recunoască faptul că sezonul fusese foarte lung şi solitar fără ea.

Numai că Sophie descoperise că bucuria apărea în cele mai neaşteptate locuri… sau, în cazul de faţă, din partea celor mai neaşteptaţi oameni.

Îşi lăsă privirea să hoinărească prin sala de bal şi, în cele din urmă, îl zări pe Christopher chiar în clipa în care el îşi făcea intrarea.

Sophie vru să-şi întoarcă privirea, dar ai fi zis că fusese vrăjită, fiindcă îl urmări pe Christopher, fascinată, în timp ce el înainta alene prin mulţime. Era greu să nu admiri farmecul nonşalant pe care îl emana. Le arunca zâmbete degajate celor pe lângă care trecea… o mulţime de oameni care păreau nerăbdători să stea de vorbă cu minunatul conte! Sophie se lăsă pe spate în scaun şi îl studie, minunându-se de capacitatea lui uluitoare de a-i face pe toţi cei pe lângă care trecea să se simtă cele mai importante persoane din cameră. Nimeni nu se manifestase niciodată astfel în prezenţa lui Sophie.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi. Înainte de a-şi face debutul, Sophie crezuse întotdeauna că ar fi fost de preferat ca ea să fi fost una dintre frumuseţile neasemuite ale lumii bune. Însă, de când devenise victima *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly,* descoperise că prefera anonimatul. Cât de diferiţi erau ea şi Christopher în privinţa asta!

Ochii lui de culoarea alunei rătăciră prin cameră, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Inima ei începu să bată cu putere. Nebunie! N-avea cum s-o caute pe ea!

Apoi privirile li se întâlniră. El zâmbi larg şi făcu un semn discret din cap spre unul dintre colţurile sălii de bal.

Ea îşi înclină capul.

Christopher îi aruncă o ultimă privire plină de hotărâre şi-şi continuă periplul prin sala de bal.

De data asta, inima lui Sophie o luă de-a dreptul la goană. Intenţia lui, care le scăpase tuturor, fusese foarte limpede pentru ea. Christopher o invitase să-l urmeze.

Dacă o făcea, ar fi însemnat să rişte compromiterea. Cu siguranţă că absenţa ei avea să fie observată. La fel şi a lui. Dar nimeni n-ar fi presupus vreodată că se retrăseseră împreună. Vai, era mai probabil ca Sophie să se fi dus la toaleta doamnelor decât să se întâlnească, nu-i aşa, cu vreunul dintre tinerii lorzi pe care îi adora înalta societate!

Se uită spre mama ei, care stătea de vorbă cu gazda lor, Lady Brackenridge. Având grijă să nu atragă o atenţie excesivă asupra ei, Sophie se ridică şi o luă cu paşi înceţi spre marginea sălii de bal, aruncând între timp priviri prin încăpere. Din păcate, după ore întregi în care aşteptase să se întâmple ceva – poate că o dispută între Christopher şi duce – lumea bună se cam săturase s-o studieze.

Îşi croi drum prin impresionanta reşedinţă a gazdei lor, întrebându-se în tot acel timp dacă nu cumva doar îşi închipuise că Christopher îi făcuse un semn. La urma urmei, ce să vrea să-i spună şi să n-o poată face de faţă cu toată lumea? Sau chiar mai rău… dacă el voise să atragă atenţia altei femei?

Gândul acela perfid îi năvăli în minte ca o otravă ce i se împrăştie în tot corpul. În timp ce şi-l închipui pe Christopher împreună cu o altă femeie, degetele i se strânseră în pumni încleştaţi pe lângă corp. Într-o vreme nu i-ar fi păsat nici dacă el s-ar fi dus la naiba, darămite că-şi făcea de cap cu vreo văduvă imorală! Dar acum, gândul de a-l şti cu altcineva o mistui pe dinlăuntru, în timp ce

înfrunta adevărul cutremurător al faptului că era geloasă.

Zgomotul uşor al pantofilor ei de mătase răsună de-a lungul coridoarelor pustii de marmură. Sophie coti chiar în clipa în care Christopher intra într-o încăpere.

Ea se grăbi să ajungă la uşă şi o deschise.

Aruncă o privire şi păşi înăuntru, închizând uşa în urma ei.

— Christopher!

— Te aşteptai să dai de altcineva, Phi? o tachina el.

Un mic oftat îi alunecă printre buze şi ea se rezemă de uşă, bucurându-se de liniştea binecuvântată care plutea în cameră.

Rândurile de cărţi legate în piele îi atraseră atenţia.

Biblioteca.

Închise ochii, amintindu-şi de o altă bibliotecă. De un domn mascat. Şi de nişte afurisite de băuturi spirtoase. Cât de mult se schimbaseră lucrurile în atât de puţin timp! Ulise fusese o fantezie… un vis. Însă Christopher era real.

— La ce te gândeşti, Phi?

Sophie deschise ochii şi se îndreptă spre locul în care se oprise el, lângă bufetul gazdei lor.

— Mă gândeam la cineva.

Ochii lui se îngustară, devenind două fante subţiri şi impenetrabile. Sophie îşi spuse că nici el nu părea să agreeze mai mult decât ea ideea de a şti că se gândea la altcineva. Sentimentul că putea trezi gelozia lui îi stârni lui Sophie o senzaţie ameţitoare.

— Cine e acest cineva?

Cuvintele lui sunară mai lin decât tăietura mătăsoasă a unei lame de cuţit.

Sophie ridică dintr-un umăr.

— Emmaline, minţi ea.

— Nu-i deloc măgulitor pentru orgoliul unui bărbat.

Ea chicoti.

El îşi ridică paharul de coniac.

Sophie îşi apăsă degetele pe tâmple; momentul prezent se contopi cu noaptea aceea pe care o trăise cu atât de puţin timp în urmă.

El îşi înclină capul.

— Ce-i?

Nebunie!

Sophie clătină din cap, iar acea mişcare făcu să se clatine uşor panoul de lemn din spatele ei.

— Nimic, răspunse ea în cele din urmă.

Christopher îi oferi paharul lui.

— Nu, mulţumesc, murmură ea.

După întâlnirea cu misteriosul Ulise la balul mascat, Sophie renunţase definitiv la tărie.

— Să nu-mi spui că ţi-e frică să încerci o gură de coniac?

Lui Sophie nu îi era frică să încerce. Îi era frică să încerce *din nou.*

— Am mai băut coniac, Christopher.

Ochii lui se făcură mari. Foarte bine, ei îi plăcea să ştie că-l şocase.

— Şi?

Şi compensase cu o migrenă cumplită a doua zi.

— Nu-mi place.

— Pun pariu că în spatele frunţii tale încruntate se ascunde o poveste.

Ea zâmbi.

— Şi ai câştiga pariul.

Sophie ar fi trebuit să facă stânga-mprejur şi să plece. Dacă îi descoperea cineva, ea era compromisă. Iar ei doi aveau să fie obligaţi să se căsătorească. Dar Sophie înaintă şi mai mult în cameră.

El îi făcu un semn din bărbie spre locul de lângă el. Sophie şovăi, iar apoi se aşeză. Parfumul lui… o combinaţie minunată de lemn de santal şi de coniac… îi învălui simţurile, mai îmbătătoare decât orice altă băutură fină.

Braţul lui Christopher se odihnea pe spătarul canapelei. Vârfurile degetelor lui îi dezmierdară în treacăt pielea sensibilă de pe umeri. Ea înghiţi în sec şi-şi ridică privirea spre el ca să-şi dea seama dacă apropierea de ea îl afecta la fel de tare.

Privirea lui era fixată pe ridicarea şi coborârea rapidă

a pieptului ei. Înainte de acel moment, Sophie se ruşinase mereu de decolteul ei generos. Cu licărul aprins din ochii căprui ai lui Christopher, era greu să mai simtă altceva decât senzaţia ameţitoare pe care o încerca orice femeie care fermecase un bărbat.

El îi prinse o buclă aurie între degete şi studie şuviţa de păr.

— Chiar se poate să ne cunoaştem de atâta vreme şi să nu fi simţit niciodată atracţia asta?

Ea încercă să-şi înghită nodul din gât. Cu degetele tremurânde, îşi întinse mâna ca să mângâie linia fermă a maxilarului lui proeminent. Vârful degetului zăbovi pe des picătura discretă din bărbia lui.

— Ne-am purtat groaznic unul cu celălalt pe vremea când eram copii.

Christopher eliberă şuviţa dintre degete. Aceasta se strânse la loc şi alunecă, rămânând în dreptul buzei lui Sophie.

— Da, spuse el.

Ea suflă ca să-şi îndepărteze bucla de pe faţă, dar şuviţa cea rebelă alunecă într-o clipită la loc.

— M-ai tachinat foarte mult, îi aminti ea.

El îşi trecu degetul peste conturul buzei ei de jos.

— Nu erai cea mai drăgălaşă fată din lume, Phi.

Sophie îi dădu mâna la o parte.

— Doar pentru că ai fost atât de lipsit de scrupule!

— Aşa eram?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Erai îngrozitor!

— Phi?

— Da!

— Chiar vrei să ne petrecem clipele astea vorbind despre cum ne-am tot dondănit în anii copilăriei?

Sophie simţi cum i se usca gura.

— N-ar trebui să fiu aici, şopti ea.

*

Cuvinte mai adevărate nu se rostiseră vreodată în toată istoria omenirii.

Atunci când acceptase invitaţia la serata organizată de Lord şi Lady Brackenridge, Christopher o făcuse cu cele mai neonorabile intenţii. Venise cu gândul de a urma porunca lui taică-său şi de a o compromite pe Sophie. Onoarea şi cinstea lui Christopher fuseseră anulate de frica înfiorătoare a perspectivei de a fi închis la Bedlam pentru tot restul vieţii.

El intrase în sala de bal, o căutase şi o ademenise pe Sophie în biblioteca lordului Brackenridge, ştiind foarte bine că erau şanse mari ca plecarea lor în acelaşi timp să fie observată şi dată în vileag.

Numai că Christopher ajunsese să-i aprecieze umorul, inteligenţa şi… acum, când lumina lumânărilor îi scălda chipul într-o strălucire graţioasă… profunzimea frumuseţii ei.

Ea merita mai mult decât asta… mai mult decât un bărbat ca el.

Christopher fu surprins să-şi dea seama că îi păsa mai mult de fericirea ei decât de planurile pe care le avea taică-său pentru el.

Nu putea să-i distrugă reputaţia.

Nici măcar pentru propria lui salvare.

— Trebuie să pleci, Phi, spuse el în şoaptă.

Cu un aer adorabil, ea îşi înclină capul.

— Dar dacă nu vreau să plec?

Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă, în timp ce se luptă cu dorinţa pur egoistă de a o ţine aproape.

— Du-te, spuse el pe un ton mai aspru decât avusese de gând.

Totuşi, se jucau cu focul. Christopher avea nevoie ca ea să plece.

Avea nevoie ca ea să se salveze de ameninţarea scandalului.

Durerea se aprinse în ochii lui Sophie. Ea îşi împinse bărbia în afară.

— Spune-mi că vrei să plec, şi plec. Spune-mi că nu-ţi

doreşti să fiu aici.

Splendidă în rochia trandafirie presărată cu diamante, cu sânii ei generoşi, care se dezvăluiau în corsajul cu motive florale al decolteului scânteietor, Sophie îi dădea lui Christopher sentimentul că lui i-ar fi plăcut mai degrabă să-şi taie braţul stâng decât s-o lase să plece. Acum nu-i mai păsa de ameninţarea scandalului, de minciunile dintre ei... ci doar de faptul că o vedea şi o simţea.

— Nu vreau să pleci, Sophie!

Era prima lui afirmaţie sinceră pe seara aceea.

Sophie zâmbi şi veni mai aproape.

— Ştiu, şopti ea.

Din nou, bucla aurie pe care el o desprinsese din cocul ei complicat îi alunecă pe frunte lui Sophie. El întinse mâna şi o aranjă sub diadema subţire de diamante care se odihnea ca o aură strălucitoare pe buclele ei de un auriu scăpărător.

Christopher îi cuprinse gâtul catifelat şi-i mângâie pielea cu delicateţe.

Ea scoase un geamăt slab.

— Sunt sigură că n-ar trebui să spun asta, dar atingerea ta se simte divin.

El îşi coborî fruntea spre a ei.

— Îmi place că eşti sinceră cu mine, Phi.

„Tânjeşti să fie sinceră cu tine, dar tu ai fost ipocrit în intenţiile tale faţă de ea!”

El reduse la tăcere vocea batjocoritoare care-i răsuna în minte şi-şi coborî capul.

— Credeam că nu mă placi, spuse ea fără să stea pe gânduri.

Gura lui încremeni la un milimetru distanţă de buzele ei arcuite.

El se trase înapoi. La un moment dat, acela fusese adevărul. Însă totul se schimbase de atunci.

— Christopher...

— Bineînţeles că te plac, Phi.

El se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul pe spătarul canapelei tapisate cu o stofă în dungi de culoarea fildeşului.

— N-ai mai vorbit cu mine de ani de zile.

— Nu-i adevărat.

Ea îl ciupi de braţ.

— Am spus deja că „Bună ziua!” şi „La revedere!” nu contează, Christopher.

El îşi puse o mână peste ochi în timp ce se gândi la cât anume putea să-i dezvăluie lui Sophie. În ciuda prieteniei relaxate pe care o legaseră în ultimele săptămâni, perspectiva de a se umili la picioarele ei, de a-şi recunoaşte cele mai cumplite defecte, îl rodea pe dinlăuntru. Ce femeie, mai ales o femeie cu inteligenţa lui Sophie, putea să respecte un bărbat care se chinuia să citească?

Agitat, el începu să înghită în sec.

Pe fruntea ei se ivi umbra unei încruntări.

— Te simţi bine?

— Da, răspunse el, cuvântul răsunând distorsionat până şi în urechile lui. Sophie, ne-am purtat groaznic unul cu altul de-a lungul anilor! Fiecare dintre noi cunoştea cea mai mare slăbiciune a celuilalt şi ne foloseam de asta ca să ne rănim unul pe altul.

El nu putea să dezvăluie mai mult de-atât fără să fie nevoit apoi să recunoască tot adevărul.

— Am fost absolut groaznici! spuse ea.

Christopher simţi primii fiori reali de amuzament din noaptea aceea. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet.

— Da. Am fost.

— Totuşi nu mai suntem copii, spuse Sophie, iar vocea ei răguşită, potrivită mai degrabă pentru săruturi şi şoapte interzise, îi aminti lui Christopher de toate lucrurile necurate pe care voia să le facă împreună cu ea.

El îşi lăsă capul în jos. Simţi pe buze adierea răsuflării ei…

— I-ai făcut curte lui Emmaline.

Numai Sophie putea să-i taie avântul la fel de repede pe cât îi înflăcărase simţurile. El ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar vrei să discutăm iarăşi despre cum am curtat-o eu Emmaline?

Ochii ei albaştri şi mari, care nu clipiră nici măcar o dată, îi dădură de înţeles că ea voia asta. Christopher n-avea să înţeleagă niciodată pe deplin cum funcţiona mintea unei femei. Nu era lucru pe care el să şi-l dorească mai puţin pe lume decât să se gândească la Sophie aflată în compania altui bărbat. Totuşi, în acel moment, în loc să-l lase s-o sărute până când n-ar mai fi ştiut de ea, Sophie prefera să discute despre cum o curtase el pe cea mai bună prietena a ei.

El oftă.

— Ţi-am spus deja, Phi. Îl cunosc pe Mallen de când eram copii.

— Şi pe Geoffrey îl cunoşti de când eraţi copii.

— Şi?

— De asta ai început să-mi faci curte?

Christopher îşi dădu seama că, în ciuda timpului petrecut împreună în ultimele săptămâni, Sophie încă n-avea încredere în motivele lui. Sophie a lui cea dulce şi prudentă avea înţelepciunea de a fi precaută faţă de el.

I se părea că era la un pas de a spune exact ceea ce nu trebuia. Aşa că îşi alese cu grijă cuvintele.

— Sophie, îmi place să fiu cu tine. Ăsta-i motivul pentru care îţi fac curte.

Minciunile dintre ei se furişară spre suprafaţă, dar Christopher le îndesă la locul lor. La început, poate că interesul lui pentru Sophie se născuse din ultimatumul dat de tatăl lui, dar undeva, pe parcurs, totul se schimbase.

— Christopher!

El răsuflă prelung.

— Da, Phi?

— Fac rău dacă vreau să mă săruţi?

Christopher gemu.

— Trebuie să pleci, o rugă el.

Focul pasiunii se aprinse în ochii ei.

— Nu!

Gura lui se apăsă peste a ei…

Un suspin speriat străpunse tăcerea care plutea în încăpere.

— O, Doamne! Domnişoară Winters!

Christopher aruncă o privire spre uşă şi simţi că i se căsca un gol în stomac.

„Fir-ar!”

Capitolul 16

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Chiar dacă nu e deosebit de important, domnişoara S.W. a fost văzută la Bâlciul de Sfântul Bartolomeu. Ceea ce trebuie menţionat e modul în care domnişoara a salvat câinele folosit la dansul ursului. De remarcat ar fi şi faptul că domnişoara S.W. a fugit de la bâlci cu câinele în braţe.

Sophie se prăbuşi de pe culmile mulţumirii senzuale spre care se avântase şi reveni cu picioarele pe pământ.

Privirea i se opri la pragul uşii, unde se înghesuiau o mulţime de spectatori, martori la decăderea ei socială. Iar acolo, în inima sinistrei scene, se aflau mama şi fratele ei.

Pe vremea când Sophie era o fetiţă în vârstă de cinci ani, fratele ei, Geoffrey, o aruncase în lacul de pe moşia familiei. Ea se scufundase în apele întunecate şi îngheţate. Apa îi luase cu asalt gâtul şi plămânii până când se simţise copleşită de o neputinţă istovitoare.

Momentul de acum nu era chiar atât de diferit de ziua aceea cumplită de demult.

Sophie simţi că i se căsca un gol în stomac şi, într-o lamentabilă încercare de a se feri de ruşinea şi de furia care scăpărau în ochii mamei şi ai fratelui ei, îşi îngropă faţa în scobitura gâtului lui Christopher. Eforturile ei fură zadarnice. Până în clipa în care avea să-şi dea duhul avea să retrăiască sentimentul tăios al dezamăgirii pe care o provocase, momentul acela având o încărcătură mai puternică decât toate celelalte momente din trecutul ei.

— Waxham! strigă Geoffrey pe un ton în care furia era aproape palpabilă. Ia-ţi mâna de pe sora mea în clipa asta!

Privirea lui Sophie se abătu spre covorul Aubusson. Şi-ar fi dorit să dea la o parte marginea roşie a ţesăturii şi să se vâre acolo pentru totdeauna. Numărase nu mai puţin de cinci alţi oameni lângă mama şi fratele ei.

De parcă ar fi fost un războinic de odinioară care îşi apăra doamna, Christopher se ridică şi se aşeză între Sophie şi oaspeţii lui Lady Brackenridge.

Totuşi, nu fu de niciun folos s-o apere pe Sophie de Lady Brackenridge. Bătrâna uscăţivă şi zbârcită făcu vreo câţiva paşi în încăpere şi bătu din palme.

— Gata, gata! Am văzut de ajuns aici!

Licărirea victorioasă din ochii ei oglindea satisfacţia trăită de o femeie care ştia că dăduse peste cea mai picantă bârfă de ultimă oră.

— Sophie, să mergem acum! se răsti mama ei.

Sophie sări în picioare, dar Christopher o apucă de mână şi se aplecă să-i şoptească:

— O să mă revanşez, Phi.

Ea reuşi să dea maşinal din cap în semn de încuviinţare, ştiind că vorbele lui se refereau la o cerere în căsătorie.

Chiar dacă el nu-şi dorea asta, avea să se însoare cu ea. Sophie simţea că parcă inima îi era strânsă într-o menghină. *Avea să se revanşeze faţă de ea…* dar nu pentru că îşi dorea s-o ia de soţie.

— Sophie, să mergem! repetă mama ei.

Vicontesa îşi încleştă degetele în jurul braţelor lui Sophie, aproape că o târî afară din cameră şi apoi îşi conduse fiica prin aceleaşi coridoare pe care aceasta din urmă se aventurase… cu zece, douăzeci, treizeci de minute în urmă? La un moment dat, aflându-se în compania lui Christopher, timpul şi realitatea dispăruseră cu totul pentru Sophie.

O frântură de suspin şi una de râset i se împotmoliră în gâtlej.

Mama ei îi aruncă o privire menită s-o reducă la tăcere.

Nu îşi mai spuseră nimic până când ajunseră la

adăpostul trăsurii.

Sophie se aşează pe o banchetă, iar vicontesa, pe cealaltă. Sophie dădu la o parte perdeluţa de catifea roşie care acoperea fereastra trăsurii şi aruncă o privire furişă spre reşedinţa lui Lady Brackenridge, luminată de strălucirea candelabrelor. Sclipirea acestora se reflecta în geamul trăsurii. Sophie îşi lipi capul de sticlă, aşteptându-se ca aceasta să se simtă caldă pe pielea ei. În schimb, sticla rece aproape că-i îngheţă trupul cuprins de tremur.

— Lasă perdeaua aia jos, Sophie! se răsti maică-sa.

Sophie se supuse. Îşi ridică palmele în aer.

— Mamă…

— Să nu aud niciun cuvânt! Nici măcar un cuvânt!

Furia se revărsa în valuri din ochii albaştri ai vicontesei.

Sophie încercă din nou:

— Îmi pare rău…

Râsul amar al mamei îi curmă încercarea jalnică de a-şi cere scuze.

— Crezi că scuzele pot să repare ceea ce ai făcut în seara asta, Sophie?

— Christopher o să mă ceară de soţie, spuse Sophie.

Cu siguranţă că acea certitudine putea să mai potolească furia mamei şi a fratelui ei. Nu că şi-ar fi dorit un soţ căruia să i se fi forţat mâna într-un mod atât de public. Dar existau anumite scandaluri la care reputaţia unei domnişoare n-avea cum să reziste. Precum acela de a fi descoperită singură, surprinsă într-o îmbrăţişare intimă cu un domn… lacrimile inundară ochii lui Sophie. Clipi ca să şi le înăbuşe.

— Nu înţelegi dimensiunea răului pe care l-ai făcut, Sophie! Eu şi fratele tău am fost foarte toleranţi cu scandalurile pe care le-ai tot provocat de-a lungul anilor. Dar asta… şuieră mama ei printre dinţi, gesticulând de zor, asta întrece orice limită! Pentru că, dacă Waxham nu te cere în căsătorie…

— O să mă ceară!

El îi spusese, de faţă cu o grămadă de martori, că

avea s-o facă. Ea nu-şi putea imagina că bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască ar fi putut s-o lase, fără pic de milă, să înfrunte de una singură acel scandal.

— Pentru că, dacă nu te cere, continuă mama ei de parcă Sophie n-ar fi zis nimic, o să fii compromisă şi n-o să te mai vrea nimeni.

Nu era momentul să-i reamintească maică-sii că ea nu fusese prea căutată nici înainte de acel scandal.

Portiera trăsurii se deschise şi Geoffrey urcă înăuntru. Sophie îşi încleştă pumnii până când unghiile începură să muşte dureros din carnea moale a palmei. Portiera se închise în urma lui cu o bufnitură care nu anunţa nimic bun.

El se aşeză lângă mama lor, permiţându-şi astfel să stea cu faţa spre Sophie. Totuşi, privirea lui rămase aţintită spre perdeluţa de catifea care îi ferea de priviri indiscrete.

Trăsura îşi porni mersul clătinat, iar Sophie simţi că i se întorcea stomacul pe dos. Îşi înăbuşi greaţa care păru să-i urce până în gât.

— Sper că eşti mulţumită de ceea ce-ai făcut, spuse el în cele din urmă.

Sophie clătină din cap până când îşi dădu seama că privirea aspră a lui Geoffrey rămăsese pironită la catifeaua de un roşu ţipător a perdeluţei.

— Îmi pare rău, Geoffrey!

Tăcerea lui pluti în aer până când Sophie îşi dori să-şi dea capul pe spate şi să urle. Putea să suporte dezamăgirea care se citea în ochii lui albaştri. Şi-o merita pe bună dreptate. Ar fi acceptat şi s-o certe până când vocea lui ar fi zguduit geamurile trăsurii.

Ceea ce nu putea să îndure era acea tăcere ameninţătoare şi neîndurătoare.

Trăsura se opri brusc.

Sophie îşi încrucişă mâinile în poală şi rămase cu privirea aţintită spre propriile degete împletite, până când un valet deschise portiera.

Vicontesa se lăsă ajutată de valet. Geoffrey o urmă, iar apoi ridică o mână spre Sophie.

— Aşteaptă-mă în birou, spuse el pe un ton grav.

Ea dădu din cap în semn de supunere şi urcă treptele casei lor, apoi intră pe uşile principale.

Bătrânul majordom o privi în ochi şi clătină din cap lent şi compătimitor. Ea îşi înghiţi nodul din gât. Se părea că vestea compromiterii ei ajunsese deja acasă. Sophie aproape că fugi până în biroul lui Geoffrey. Închise uşa în urma ei.

Fără îndoială că mama şi Geoffrey discutau acum despre acel ultim scandal provocat de ea. Cei doi îi dăduseră limpede de înţeles că trebuia să prezinte mai mult decât scuze. În afară de asta, Sophie nu ştia cum altfel să îndrepte situaţia.

Îşi apăsă degetele pe tâmple şi se chinui să revadă în minte momentul în care ea şi Christopher fuseseră descoperiţi.

Numai că, să-i fie cu iertare, ea încă mai simţea gustul lui Christopher pe buze, încă mai simţea atingerea care îi înfierbântase pielea.

Nu voia ca el să se însoare cu ea din obligaţie. Din păcate, la asta avea să se reducă cererea pe care el avea să i-o facă în dimineaţa zilei următoare. Totuşi, ea înţelesese prea târziu că voia ca el s-o curteze şi, mai mult decât atât, voia ca el s-o dorească… aşa cum o dorise pe Emmaline.

Îşi simţi inima răscolită la amintirea afecţiunii pe care i-o purtase Christopher lui Emmaline. O, îi vorbise despre respectul lui pentru ducele de Mallen atunci când discutaseră despre cum o curtase pe Emmaline, dar Sophie ştia, cu intuiţia unei femei, că vorbele lui ascundeau mult mai mult. Poate că nu din partea lui Emmaline, ci din partea lui… iar gândul acela îi devasta inima îndurerată.

— Ia loc, Sophie!

Ea îşi apăsă o mână pe piept şi se întoarse spre fratele ei.

— Geoffrey…

Cuvintele ei se pierdură în tăcere. Sophie se aşeză degrabă în fotoliul de piele din faţa biroului de lemn de stejar.

Era mai bine să-l asculte pe Geoffrey, măcar de astă dată.

El se apropie de bufet. Îşi turnă un pahar de coniac, îl bău pe nerăsuflate şi-şi umplu din nou paharul. De data aceasta, traversă încăperea şi-şi sprijini şoldul de birou până când Sophie fu nevoită să lase uşor capul pe spate ca să-l privească.

— Ai spus cu insistenţă că nu voiai să te măriţi cu Waxham.

Sophie întinse mâinile cu palmele în sus, într-un gest menit să dea de înţeles că voia intervină, dar Geoffrey continuă:

— Chiar te-ai folosit de titlul lui Mallen ca să mă împiedici în intenţiile pe care le aveam în legătură cu tine şi cu Waxham, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Chiar n-ai crezut că-mi dădusem seama de planul tău? Închipuie-ţi surprinderea mea în momentul în care Mallen chiar a început să te curteze.

Un val de fierbinţeală provocată de ruşine îi arse obrajii lui Sophie. Fratele ei nu avusese niciodată vreo mare consideraţie pentru ea.

— Îl urai pe Waxham, spuse el.

Ea tresări.

— Nu-l uram.

Nu-i plăcuse deloc felul în care Christopher se purtase cu ea de-a lungul vremii, dar ură? Nu, nu-l *urase* niciodată.

El continuă, netulburat de cuvintele ei.

— Apoi, în câteva săptămâni, te-ai îndrăgostit atât de tare de conte încât să renunţi la tot şi la toate… o posibilă căsătorie cu ducele de Mallen, reputaţia ta, orice fărâmă de mândrie pe care s-o mai fi avut.

Sophie încercă să înghită, chiar dacă îşi simţea gâtlejul blocat.

— Waxham, care te-a ignorat ani de zile, se apucă din senin să te curteze şi te ademeneşte în plasa lui, îi spuse el lui Sophie, care îşi abătu privirea ca să nu i-o întâlnească pe a lui. Desigur că te-ai întrebat de unde venea interesul ăsta atât de brusc al lui Waxham faţă de tine, nu?

Un fior de nelinişte îi străbătu dintr-odată spinarea lui Sophie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea cu gura uscată de teamă.

Geoffrey clătină din cap, plin de tristeţe.

— Nu cred că poţi să înţelegi dimensiunile greşelii tale, Sophie. O să înţelegi la momentul potrivit. Şi sper doar să poţi trăi cu deciziile pe care le-ai luat în seara asta.

Ea simţi cum încremenea la auzul cuvintelor lui.

Geoffrey îşi bău restul de coniac din pahar.

— Iar acum ar fi bine să te retragi în apartamentul tău. Mă aştept să primesc o vizită matinală de la Waxham.

Sophie înghiţi în sec şi fugi de parcă însuşi Necuratul o luase pe urmele ei. Afirmaţia sumbră a lui Geoffrey continua să-i răsune neîncetat în minte. Fratele ei făcuse aluzie la existenţa unor motive nesincere, funeste, în spatele interesului pe care Christopher i-l arătase în ultimele săptămâni. La un moment dat, şi ea fusese sceptică faţă de sinceritatea lui, dar în scurtă vreme ajunsese să-l vadă nu ca pe figura distantă pe care o venera lumea bună, ci ca pe un bărbat în carne şi oase, unul care râdea şi care o făcea să râdă. Sophie strânse din dinţi. Geoffrey se înşela.

Bărbatul pe care îl lăsase în casa lui Lady Brackenridge fusese hotărât s-o protejeze cu orice preţ. Se întrebă cum se descurcase el după plecarea ei. Sophie scoase un suspin slab. Bănuia că, în noaptea aceea, somnul avea să-i fie un prieten capricios.

*

După mai mult de o oră, Christopher privea lung prin ferestrele duble din biroul tatălui său, cu ochii aţintiţi la cerul negru şi fără stele al Londrei. Reuşise să scape din casa lui Lady Brackenridge la scurt timp după ce Redbrooke plecase împreună cu Sophie.

Christopher îşi trecu o mână prin păr. Ştiuse că dezonoarea o aşteptase pe Sophie de cealaltă parte a uşii

bibliotecii lui Brackenridge. Ar fi trebuit să insiste ca ea să plece înainte ca stâlpii înaltei societăţi

— Te mai întreb o dată. Ai… sărutat-o?

Christopher îi înfruntă privirea severă.

— Se pare că eşti foarte îngrijorat pentru domnişoara Winters.

Prietenul lui îl strânse mai bine în prinsoare şi încruntătura sumbră i se adânci pe faţă.

— Aici nu vorbim despre orice tânără domnişoară, Waxham. Ci despre Sophie Winters. E cea mai bună prietenă a surorii mele.

Christopher îşi înclină uşor capul, pe măsură ce reacţia prietenului său începea să capete mai mult sens.

— Deci vizita asta târzie se datorează relaţiei pe care o are sora ta cu domnişoara Winters? întrebă el, dar nu-l lăsă pe duce să răspundă. Stai liniştit, Mallen, o să îndrept lucrurile în privinţa domnişoarei. Am de gând să-i fac o vizită lui Redbrooke la prima oră mâine-dimineaţă şi s-o cer de soţie.

Mallen îl eliberă cu o asemenea viteză fulgerătoare, încât Christopher aproape că se împiedică de birou. Tânărul duce îi întoarse spatele.

— De ce m-ai pus să iau parte la planul tău? De ce, dacă oricum voiai s-o ceri de soţie? De ce, Waxham?

În tonul lui Mallen vibră o notă de sfârşeală… pe care Christopher n-o mai auzise niciodată de la el.

Christopher îşi drese glasul. Restul lumii bune n-avea decât să se ducă la naiba… dar părerea lui Mallen conta foarte mult pentru el.

— N-a fost ceva intenţionat. A fost… îngăimă el, iar apoi vorbele i se stinseră într-un oftat. O, Doamne!

Prietenul lui se întoarse spre el, strângând din buze.

— Ce vrei să spui?

Revelaţia îl izbi pe Christopher, năucindu-l. Frământarea lăuntrică îi spori până la punctul în care el crezu că avea să i se facă rău. Era de neînţeles! De neconceput!

— Ai ajuns să ţii la ea, spuse Christopher.

El îşi dori pe dată ca Mallen să nege; îşi dori să-l audă luând în zeflemea absurditatea întregii poveşti. Potrivit relatărilor lui Lady Ackerly despre Sophie, aceasta se bucurase de câteva dansuri, de două plimbări prin Hyde Park şi de mai multe vizite din partea distinsului nobil.

Dar cu Sophie nici nu era nevoie de mai mult.

Mallen îşi abătu privirea.

Iar Christopher îşi primi răspunsul. Îşi trecu o mână prin păr.

— Mallen…

— Taci naibii din gură! se răsti Mallen.

— N-am vrut să se întâmple asta.

Buza de sus a lui Mallen se arcui într-un surâs batjocoritor.

— Ei, ia mai scuteşte-mă! Nu te-ai gândit niciodată la asta…! Te-am avertizat că faci un joc periculos cu domnişoara Winters.

Numai că niciunul dintre ei nu se gândise că inima lui Sophie nu era singurul organ pus în pericol de uneltirile lui Christopher.

— Nu trebuia să accepţi să mă ajuţi, spuse acesta din urmă.

Lovitura pe care Mallen i-o dădu cu mâna stângă îl făcu pe Christopher să se răsucească în loc şi să se prăbuşească pe podea. O ceaţă neagră îi întunecă vederea timp de câteva clipe. Gentleman Jackson ar fi fost mândru de un asemenea pumn! Christopher îşi duse o mână la nasul care-i sângera şi-şi ridică privirea către Mallen.

— Mi-am meritat-o, spuse el din spatele degetelor pline de sânge.

Mallen se aplecă asupra lui cu răsuflarea întretăiată.

— Domnişoara Winters e mult prea bună pentru tine. E mult prea bună pentru oricare dintre noi.

— Ai dreptate, spuse Christopher, care se gândise la acelaşi lucru de mai multe ori decât putea să numere pe degetele de la ambele mâini. Oricum ar fi, am ajuns să ţin la ea!

Prietenul lui îi aruncă o privire aspră şi scrutătoare.

— O iubeşti?

Christopher tresări. Oare o iubea pe Sophie? Începuse să ţină la ea în ultimele săptămâni. O dorea. Se bucura de compania ei. Dar s-o iubească?

— Nu-i nevoie de dragoste.

Buza de sus a lui Mallen zvâcni într-un surâs batjocoritor.

— De ce nu-i spui asta domnişoarei Winters?

— Îmi pare rău că ai fost rănit, Mallen. Nu mi-am dorit niciodată asta. O să-mi fii alături atunci când mă însor cu ea?

Prietenul lui făcu un gest grosolan cu mâna.

— Du-te naibii, Waxham!

Aruncându-i o ultimă privire sumbră lui Christopher, făcu un pas peste corpul lui contorsionat şi îl lăsă să înfrunte de unul singur realitatea relelor pe care le făcuse.

Ducele nici nu ştia cât de bine ţintise atunci când îl ocărâse. Exista un loc în iad care era special rezervat pentru Christopher şi tatăl lui.

— Sunt mândru de tine, Christopher!

De parcă însuşi Necuratul l-ar fi chemat la apel, marchizul de Milford apăruse în prag. Un zâmbet neobişnuit se contură pe buzele aspre şi neînduplecate ale bătrânului ticălos.

Christopher se ridică în picioare.

— De cât timp stai acolo?

Tatăl lui ridică dintr-o sprânceană albă.

— De suficient timp încât să văd cum te-a trântit Mallen la pământ, răspunse marchizul fluturând din mână. Nu contează, continuă el dând drumul unui hohot de râs răguşit. Îmi închipui că ducele nu-i obişnuit ca lucrurile să nu iasă după cum pofteşte el. Până la urmă, domnişoara Winters te-a ales pe tine. Ai avut-o?

Christopher îşi încleştă pumnii. Se chinui din răsputeri să nu traverseze camera în doi timp şi trei mişcări şi să-l bată măr pe taică-său. Dar apoi se uită dincolo de umărul marchizului şi simţi cum îi pieri orice dorinţă de luptă. La urma urmei, n-avea pe cine să urască în afară de propria

persoană. Nu marchizul o compromisese pe Sophie... acţiunile îi aparţineau numai demnului său fiu.

Îşi lăsă bărbia să se cufunde în piept.

— Nu că ar mai conta, continuă tatăl lui, fără să ştie sau fără să-i pese de luptele care se dădeau înlăuntrul lui Christopher. E compromisă şi n-are de ales, trebuie să te accepte. Totuşi, ar fi mai bine să fie pângărită, pentru ca nimeni să nu se mai atingă de ea. În felul ăsta, n-ar mai trebui să ne facem griji că Redbrooke ar putea încerca s-o paseze unui individ mai bun decât tine.

Ar fi fost înţelept ca vicontele să facă tocmai asta. Nenumăraţi lorzi s-ar fi dovedit mai demni de mâna lui Sophie. Chipul lui Mallen îi trecu lui Christopher prin faţa ochilor. El strânse din dinţi. Chiar era un nemernic fiindcă şi acum, chiar dacă o căsătorie cu un alt bărbat ar fi făcut-o fericită pe Sophie, el nu-şi dorea s-o vadă măritată decât cu el.

— Să fii la Redbrooke mâine-dimineaţă la prima oră! Ultimul lucru pe care trebuie să i-l oferim vicontelui e timp ca să-şi dea seama că nu eşti gentlemanul care pari în societate.

Christopher îşi luă capul în mâini, în timp ce tatăl lui plecă... Iar el rămase singur, zguduit de un râset nebunesc, fiindcă era obligat să se confrunte cu dezastrul pe care-l provocase.

Capitolul 17

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Umblă vorba că domnişoara S.W, ar fi fost văzută la prelegerea lui Mary Somerville despre studierea cerului nopţii, la Societatea Regală de Astronomie. Cum acea persoană care semăna remarcabil cu domnişoara S.W. purta pantaloni şi pălărie, identitatea nu i se poate confirma pe deplin. Astfel, povestea rămâne în zona speculaţiilor.

Christopher îi întinse pălăria majordomului vicontelui de Redbrooke.

Servitorul strâmbă din nas de parcă prezenţa lui Christopher i-ar fi fost dezagreabilă. Părea să fie un bun judecător de caractere.

— Am rugămintea să mă urmaţi, milord.

Nu mai aşteptă să vadă dacă Christopher venea în urma lui şi se apucă să urce scara în spirală care ducea la etajul principal al casei.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Christopher simţea cum vinovăţia ce-l măcina sporea înlăuntrul lui, până când deveni o forţă vie, de sine stătătoare, care ameninţa să-l lase fără aer.

Nu putea să intre cu conştiinţa împăcată într-o uniune cu Sophie, dacă nu mărturisea totul… dacă nu vorbea deschis despre ultimatumul pe care i-l dăduse tatăl său, despre propriile eforturi de a zădărnici planurile malefice ale marchizului şi despre cum anume îl ajutase Mallen în toată povestea asta.

Totuşi, intuiţia care îl protejase de oprobriul public în toţi acei ani îi spunea că, în clipa în care Sophie afla adevărul, tandreţea plină de seninătate care se născuse între ei avea să dispară fără urmă. Ea n-ar mai fi putut să-l privească niciodată cu aceiaşi ochi. Iar el n-ar fi putut s-o acuze pentru o asemenea reacţie. Majordomul se opri în faţa biroului lui Redbrooke. Se uită peste umăr, iar apoi deschise uşa ca să anunţe sosirea lui Christopher. Acesta făcu o pauză la intrare şi trase prelung şi încet aer în piept.

— Intră! strigă Redbrooke.

Poate că, la urma urmei, Sophie nu trebuia să ştie adevărul. Poate că era mai bine pentru amândoi ca ea să n-aibă habar de păcatele lui Christopher.

Redbrooke nu-şi înălţă privirea de la documentele pe care le avea în faţă.

— Waxham!

Majordomul plecă, iar Christopher intră în încăpere. Se opri lângă biroul lui Redbrooke şi aşteptă ca acesta să termine de citit hârtiile care îi ocupau toată atenţia.

Câtă vreme Christopher rămase acolo, începură să iasă la lumină toate vechile nesiguranţe care îl bântuiseră,

în timp ce fu nevoit să privească realitatea în faţă: Redbrooke avea să-i ceară să citească şi să semneze documente juridice. Închise ochii şi se apucă să-şi numere respiraţiile până când se linişti.

Atunci când deschise ochii, văzu că Redbrooke îl privea ţintă.

— Ia loc!

Acea poruncă nu sunase câtuşi de puţin a invitaţie politicoasă.

Christopher se aşeză pe scaunul din faţa lui Redbrooke. Îşi drese glasul.

— Voiam să încep prin a-mi cere scuze pentru…

— Pentru? îl întrerupse Redbrooke, ridicând dintr-o sprânceană.

Se părea că vicontele avea de gând să-l facă pe Christopher să se simtă cât mai puţin în largul lui. Şi pe bună dreptate. Christopher n-avea fraţi, dar încercă să se pună în locul lui Redbrooke şi să-şi închipuie cum ar fi fost dacă vreun neavenit i-ar fi compromis sora. Era ferm convins că n-ar fi fost atât de politicos încât să-l invite pe individ să se aşeze lângă el ca să discute despre un contract de căsătorie, ci l-ar fi întâmpinat pe nemernic pe un câmp, în zorii zilei, direct la duel.

— Îmi pare rău pentru ruşinea pe care i-am adus-o lui Sophie.

Redbrooke îşi aruncă pana deoparte. Cerneala neagră împroşcă documentele de pe biroul lui, altfel foarte ordonat.

— Sophie s-a făcut singură de ruşine. E o pacoste pe capul meu de doi… nu, deja s-au împlinit trei ani.

Christopher apucă braţele scaunului şi le strânse cât putu de tare. Se strădui din răsputeri să nu-l tragă peste birou pe fratele cel înfumurat ai lui Sophie şi să-l pocnească în faţă.

— N-a fost vina ei, Redbrooke!

— Nu, n-a fost. Şi aş putea să pariez că totul a fost făcut cu deplină intenţie din partea ta, spuse el, iar Christopher tresări. Ei, haide, mă iei de prost? Tatăl tău îi

datora tatălui meu o sumă importantă de bani.

— N-am ştiut, spuse Christopher cu glas răguşit de ruşine. Adică n-am ştiut până de curând.

Erau deja destule minciuni între el şi Redbrooke.

Vicontele se lăsă pe spate în scaun.

— Spune-mi ce altceva ai mai aflat de curând.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi îl studie pe Christopher de parcă ar fi fost o urmă de noroi pe talpa cizmelor lui.

Zestrea.

Cuvântul rămase suspendat în tăcerea dintre ei. Nu-l rostiră, dar asta nu-l făcu mai puţin real.

Atunci când deveni limpede că Christopher n-avea de gând să vorbească, buzele lui Redbrooke se arcuiră într-un zâmbet dispreţuitor.

— Îmi închipui că ştii că Sophie valorează o avere.

Privirea lui Christopher alunecă spre podea. Nu conta că hotărâse să nu se supună cererii tatălui său şi s-o compromită intenţionat pe Sophie… pentru că, în cele din urmă, oricum îi distrusese reputaţia. Bănuia că ar fi fost inutil să se contrazică pe tema asta cu Redbrooke. Nimic din acţiunile întreprinse de Christopher în ultimele douăzeci şi patru de ore nu părea să fi fost onest.

— Nu mă însor cu sora ta pentru zestrea ei.

— Nu, te însori cu ea pentru că ai compromis-o.

El tresări.

Se părea că Redbrooke se săturase să-l încolţească pe Christopher. Îşi întoarse atenţia spre dosarul cu coperţi de piele din faţa lui, îl deschise şi parcurse în grabă prima pagină.

— Poftim, spuse el şi-i arătă pana de scris cu o mişcare a bărbiei.

Christopher şovăi.

— Haide. Ia. Citeşte.

Cu palmele asudate, Christopher întinse mâna spre document, chinuindu-se să-şi oprească tremurătura degetelor. De astă dată, poate că, printr-o minune, cuvintele aveau să aibă un sens. De astă dată, poate că n-

aveau să mai danseze pe pagină.

Se uită la hârtie.

Din păcate, aceea nu era ziua minunilor înfăptuite. O presiune dureroasă îi apăru în spatele ochilor, în timp ce reuşi să cerceteze frazele lent şi pe sărite.

— Te scutesc de efortul de a le citi, spuse Redbrooke, părând să nu-şi dea seama de bătălia mută care se purta înlăuntrul lui Christopher. Desigur, o să primeşti cele o sută de mii de lire care îi revin lui Sophie. Îţi cer ca ea să primească anual nu mai puţin de o mie de lire ca bani de buzunar.

— Desigur, spuse Christopher, încuviinţând din cap.

La naiba, ea putea să rămână cu toţi banii! Nu însemnau nimic pentru el.

Redbrooke continuă:

— În cazul morţii tale, vreau ca jumătate din sumă să-i revină lui Sophie.

Christopher dădu iarăşi din cap.

— Prea bine.

Colţurile buzelor lui Redbrooke se lăsară în jos, iar Christopher îşi imagină că vicontele se aşteptase la mai multe discuţii pe tema contractului de căsătorie.

Christopher semnă repede documentele.

După o jumătate de oră, toate hârtiile fuseseră semnate.

Redbrooke suflă peste prima pagină, apoi o îndesă în dosarul de pe birou.

— Am rezolvat.

La auzul acelor cuvinte de rău augur, Christopher fu străbătut de un fior.

— Ea ştie? se căzni el să întrebe.

Fratele lui Sophie se lăsă pe spate în scaun şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Să ştie ce? Că i-ai distrus reputaţia ca să pui mâna pe zestrea ei?

Redbrooke îşi făcuse o părere clară despre intenţiile lui Christopher şi, la drept vorbind, privite din afară, acţiunile acestuia nu arătau deloc bine. În sufletul lui

Christopher, ura de sine se luă la trântă cu ura faţă de tatăl lui, care îl obligase să joace rolul vânătorului de zestre.

Nu, el era singurul vinovat în acea poveste. Ar fi putut să-i spună marchizului să se ducă naiba şi să spere că ameninţarea cu internarea la Bedlam fusese doar atât, o ameninţare.

— Mama o să insiste ca nunta să fie fastuoasă.

— Nu. Vin de la Colegiul Civil, spuse Christopher căutând într-un buzunar din faţă al hainei. Am obţinut licenţa specială de la arhiepiscop, spuse el fluturând documentul. Ne căsătorim într-o săptămână.

Vicontele îi aruncă din nou un zâmbet dispreţuitor.

— Ţi-e teamă că o să-ţi scape zestrea printre ghearele lacome dacă se citeşte anunţul căsătoriei trei duminici la rând?

Christopher nu voia să aştepte mai mult decât era nevoie pentru ca Sophie să devină soţia lui. Din nou, graba lui n-avea nimic a face cu zestrea, ci doar cu dorinţa de a o proteja pe ea şi numele ei deja întinat.

Disputa îl făcu pe Redbrooke să ofteze prelung:

— Prea bine!

Oboseala din tonul lui trăda faptul că ştia că nu prea mai avea ce face.

— Te rog să nu spui nimic despre zestrea ei, zise Christopher.

Când avea să sosească momentul adevărului, îşi dorea să discute cu Sophie fără ca vicontele să se fi amestecat în vreun fel.

— Chiar nu-mi pasă ce naiba vrei, mărturisi Redbrooke, scârbit, trăgându-se de reverele hainei. Dispari din ochii mei, Waxham! Prezenţa ta mă dezgustă.

Christopher îi înţelese reacţia. Nici lui nu-i plăcea prea mult de propria persoană în acel moment. Se ridică.

Însă încremeni locului în clipa în care Redbrooke strigă:

— Multă vreme, în ciuda împotrivirilor lui Sophie, eu am îndemnat-o să se lase curtată de tine! Ce amară ironie a sorţii a făcut ca Sophie să fie mai isteaţă decât mine şi

mama!

Christopher îşi încleştă maxilarul.

— La revedere, Redbrooke! spuse el şi făcu o reverenţă, fără să-i ofere lui Redbrooke cearta pe care se vedea limpede că acesta o căuta.

În timp ce străbătu casa vicontelui, Christopher se gândi la spusele lui Redbrooke. Vreme de mulţi ani, el se străduise din răsputeri s-o evite pe Sophie, aşa că, pentru numele Domnului, cum să se gândească fratele ei că în intenţiile lui s-ar fi putut ascunde ceva onorabil?

Îşi trecu dosul palmei peste ochi. Nu pentru prima oară se întrebă dacă era nevoie ca Sophie să afle vreodată adevărul. Îi era teamă că ea n-avea să poată să-i ierte niciodată nişte vini atât de mari.

Ajunse în vestibul, iar majordomul îi întinse pălăria.

— Pleci, Christopher?

El se întoarse.

Sophie stătea pe treapta cea mai de jos a scării, cu capul plecat într-o parte. Lumina strălucea în adâncurile insondabile ale ochilor ei albaştri, trezindu-i în minte lui Christopher imaginea unui cer de vară senin, undeva la ţară.

— Hmmm, eu… bâigui el, simţindu-se cuprins de un nou val de vinovăţie, fiindcă venise fără să-i fi adus măcar un buchet de flori, deşi ea, cu siguranţă, avusese aşteptări mai mari de la bărbatul care avea s-o ceară de soţie. Iartă-mă!

— Pentru ce?

Ea se apropie şi se opri în faţa lui.

El îşi ridică palmele în sus.

— Nu ţi-am adus nimic.

„Ce bădăran!”

Ea flutură din mână.

— N-am nevoie de nimic.

Poate că n-avea nevoie de nimic, dar un buchet de flori ar fi fost un gest obligatoriu de curtoazie faţă de femeia care urma să-i devină soţie. Christopher îi luă mâna şi-şi trecu buzele peste degetele ei.

— Nu te merit.

Sophie pufni şi-şi dădu ochii peste cap.

— N-ai mai fost niciodată atât de melodramatic, Christopher!

El reuşi să schiţeze primul zâmbet sincer de când lumea lui se năruise.

— Majoritatea doamnelor ar spune că am o atitudine romantică.

— Bănuiesc. Cu toate astea, eu nu semăn cu majoritatea doamnelor.

Nu, nu semăna.

— Îmi permiţi să te însoţesc la o plimbare? întrebă el.

Ea făcu o grimasă şi Christopher îşi dădu seama că, după scandalul pe care-l provocaseră ei doi în casa lui Lady Brackenridge, ultimul lucru de care avea chef Sophie era să fie văzută în public.

— Ai vrea să dai o tură prin grădina mamei? întrebă ea.

El dădu din cap în semn că da şi-i făcu semn majordomului, care venise să-i aducă pelerina. Christopher îi înapoie servitorului pălăria.

— Lord Waxham nu pleacă încă, spuse Sophie.

Apoi, fără să-i pese câtuşi de puţin de buna-cuviinţă, îl luă de mână şi îl conduse către grădini. Îl privi peste umăr şi-i zise:

— În calitatea mea de femeie decăzută, acum mi se permit anumite luxuri.

— N-aş prea putea să te numesc „o femeie decăzută”, spuse el cu glas tărăgănat.

— Nu contează. Oricum mi-ai spune, *chiar* mi se permit anumite luxuri.

— Cum ar fi să te ţii de mână cu logodnicul tău?

Ea se împiedică, iar el se ciocni uşor de spatele ei. Apoi îşi ridică braţele spre ea.

— Sophie?

— Asta suntem? Logodnici?

Christopher dădu din cap în semn că da.

— Am vorbit cu fratele tău. Ne-am ocupat de

aranjamentele oficiale.

Pe buzele ei apăru o umbră de surâs melancolic.

— Cine ar fi zis? Am ajuns de la „niciodată curtată” la „brusc, logodită”

Apoi, Sophie păru să-şi reamintească că era şi el acolo. Clătină uşor din cap, iar apoi continuă să-l tragă după ea.

Intrară în impresionantele grădini, trecând iute pe lângă tufele frumos tunse de buxus, întreţesute cu straturi de trandafiri de un roz pal. El se opri lângă una dintre tufele de trandafiri şi Sophie fu nevoită să se oprească, la rândul ei.

Ea ridică spre el o privire nedumerită.

Christopher îi eliberă mâna şi se întinse spre una dintre crenguţe. Un spin îl înţepă într-un deget, care începu să sângereze. Christopher se şterse de pantaloni şi mai apucă o dată bobocul încăpăţânat. Îl rupse şi i-l întinse lui Sophie.

— Trebuia să-ţi fi adus flori, spuse el cu părere de rău.

În ochii lui Sophie apăru licărul lacrimilor. Floarea îi alunecă printre degete şi aterizã, într-un dans tremurător, la picioarele lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Sophie clătină din cap. Se aplecă şi luă floarea, studiind-o cu atenţie vreme îndelungată.

— E absolut perfect, spuse ea.

Christopher se întinse, luă mâna care ţinea trandafirul roz şi degetele lui le strânseră uşor pe ale ei.

— E perfect fiindcă mi l-ai dat tu! adăugă Sophie.

O, Doamne, ce intensă era strânsoarea ca de menghină care-i chinuia inima! Majoritatea domnişoarelor visau la sonete şi flori de seră. Şi totuşi, gestul lui modest o făcuse pe femeia mândră din faţa lui să izbucnească în lacrimi. Acea reacţie trezi în el dorinţa de a fi fost un bărbat mult mai bun pentru ea înainte de toată povestea asta, dorinţa de a fi venit la ea mânat doar de intenţii onorabile. Îşi trecu degetele peste obrazul ei.

— Meriţi mult mai mult, Phi.

Cel puţin, merita mai mult decât să-l fi avut pe el.

— Nu-mi doresc mai mult decât atât, Christopher.

El îşi coborî buzele şi le revendică pe ale ei într-un sărut tandru. Buzele lui Sophie se întredeschiseră cu un suspin, iar el nu mai avu nevoie de altă încurajare ca să-şi lase limba să se aventureze înăuntru şi să redescopere adâncurile fierbinţi şi umede ale gurii ei.

Sophie întinse mâna, îi eliberă coada prinsă la ceafă şi-şi împleti degetele în şuviţele lui.

El gemu din pricina seducţiei dulci a gestului ei inocent şi-şi adânci sărutul. Gura lui o revendică pe a ei iar şi iar, până când Sophie gemu de dorinţă.

— Christopher, şopti ea pe buzele lui.

Mâinile lui se lansară într-o explorare a pielii catifelate de pe umerii şi braţele ei şi se odihniră, în cele din urmă, pe linia generoasă a şoldurilor. O trase mai aproape, membrul lui tare lipindu-se în chip firesc de moliciunea pântecului ei.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi scoase un strigăt.

Dorinţa din acel strigăt gutural străpunse ceaţa pasiunii care îi întunecase raţiunea lui Christopher. El o sărută pe tâmplă.

Sophie clipi ca să-şi alunge dorinţa care îi întuneca până şi vederea.

— De ce te-ai oprit? întrebă ea pe un ton impulsiv, iar apoi obrajii i se îmbujorară.

O, Doamne, ar fi trebuit să fie canonizat ca sfânt pentru că rezista în faţa a ceea ce ea îi oferea atât de clar.

— După ce ne căsătorim, o să-ţi arăt pe îndelete toate felurile în care un bărbat poate să iubească o femeie. Dar nu accept să nu te tratez cu respectul care ţi se cuvine şi n-o să îndrăznesc mai mult decât am făcut-o deja, Phi.

Sophie oftă.

— Şi dacă eu îmi doresc…?

— Nu.

— Dar…

— Nu, Sophie, spuse el pe un ton morocănos.

Trebuia să se folosească până şi de ultimul dram de putere – pe care până în clipa aceea nici nu ştia că o avea –

ca să reziste invitaţiei ei ademenitoare.

— Nici măcar dacă ţi-aş reaminti că acum sunt o femeie decăzută?

El făcu o grimasă.

— Nu eşti deloc o femeie decăzută.

— Prea bine.

Ea îşi sprijini obrazul pe pieptul lui.

Christopher îşi lipi bărbia de învolburarea aurie a părului ei. Inspiră parfumul de lămâie pe care îl emana şi nu fu pentru prima dată când se întrebă dacă nu cumva Sophie, atunci când se scălda, se impregna cu acel parfum dulce.

— Fratele meu a sugerat că… există un motiv pentru care eşti interesat de mine, Christopher. De ce a spus asta?

Magia momentului n-ar fi putut să se stingă mai repede decât dacă Sophie şi-ar fi ridicat genunchiul şi i l-ar fi înfipt în vintre.

— Christopher? întrebă ea, văzând că nu primea răspuns.

El clătină din cap, întorcând pe toate părţile în minte posibile răspunsuri. În cele din urmă, decise să-i mărturisească adevărul.

— Mă însor cu tine pentru că îmi doresc asta, spuse el în cele din urmă.

— Vorbeşti serios?

— Da, răspunse el plin de seriozitate, dorindu-şi ca ea să-şi dea seama că îi vorbea cât se putea de sincer.

Trase aer în piept ca să se liniştească. Sophie merita să ştie adevărul. Tot adevărul. Căsătoria lor nu se putea clădi pe minciunile care planau între ei. Deschise gura ca să-i mărturisească ce anume îl determinase s-o curteze la început.

— Ştiam eu că se înşală, mormăi Sophie.

El se trase înapoi. Adevărul îi muri pe buze. Aruncă o privire la chipul ei în formă de inimă; gropiţa delicată din bărbie, pe care i-o ştia atât de bine, albul delicat al pielii ei fine ca mătasea. Poate că minciunile îi alimentaseră motivele iniţiale în privinţa lui Sophie… dar totul se

schimbase.

El se lăsă într-un genunchi.

— Christopher!

— Meritai să fii curtată, Phi. Şi meritai o cerere în căsătorie aşa cum se cuvine, spuse el gândindu-se că ea nu meritase în niciun caz scandalul în care o atrăsese şi care o supusese dezaprobării membrilor înaltei societăţi, care se bucuraseră cu lăcomie de compromiterea ei. Vrei să fii soţia mea?

Un zâmbet sfios apăru pe buzele ei arcuite.

— Ştii că oricum trebuie, răspunse ea pe un ton blând.

El îi strânse mâinile.

— Căsătoreşte-te cu mine nu pentru că trebuie. Căsătoreşte-te cu mine pentru că vrei. Uită de fratele şi de mama ta. De tatăl meu. De scandal. De tot. Vrei să fii soţia mea?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ea se întinse şi-i cuprinse faţa în palme.

— Nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta, Christopher. Da, vreau să fiu soţia ta!

Christopher o luă din nou în braţe, dar nu putu să ignore o întrebare batjocoritoare ce-i tot revenea în minte şi nu-i mai dădea pace: oare Sophie avea să mai simtă astfel după ce afla că el o minţise?

Capitolul 18

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

O scenă pe cinste a fost provocată în Hyde Park atunci când mopsul lipsit de maniere al domnişoarei S.W. a atacat trăsura vicontesei de C., făcându-i pe preaiubiţii dogi ai distinsei amfitrioane mondene s-o pornească într-o goană nebună printre multele trăsuri aflate acolo.

O săptămână mai târziu, în prezenţa ambelor familii şi a ducelui de Mallen, Christopher şi Sophie se căsătoriră în biroul fratelui ei.

Din locul pe care îl ocupa acum la masa festivă dată de Geoffrey, Sophie studie expresia posomorâtă din ochii albaştri ai mamei ei, licărirea neîndurătoare din ochii lui Geoffrey şi plictiseala din privirea marchizului de Milford. Până şi ducele de Mallen, care îi fusese alături lui Christopher la ceremonie şi jucase rolul de martor, avea buzele strânse într-o grimasă sumbră.

Încercă să se convingă că pedanteria stranie din conversaţia alor ei era doar un fruct al propriei imaginaţii, dar ştia că minţea.

Obişnuită să fie sinceră cu sine, putea recunoaşte acum că nu acela era visul pe care şi-l făcuse despre ziua nunţii ei.

Sophie îşi imaginase dintotdeauna că mama ei s-ar fi purtat exasperant şi ar fi acordat o atenţie minuţioasă fiecărui detaliu al nunţii, de la micul dejun până la trusoul de mireasă. Iar buna ei prietenă, Emmaline, ar fi fost prezentă cu zâmbete şi încurajări şi chiar i-ar fi permis miresei să-i pună toate întrebările scandaloase pe care le avea, ca tânără neexperimentată, despre noaptea nunţii.

De parcă ar fi simţit panta deprimantă pe care alunecaseră gândurile lui Sophie, Christopher întinse mâna pe sub masă şi i-o luă pe a ei. Îi cuprinse degetele într-o strânsoare blândă, dar hotărâtă. Vitalitatea brută a strângerii lui o lăsă fără suflu.

Toate regretele pe care le nutrea în adâncul inimii se risipiră. Christopher era acum soţul ei.

El se aplecă. Răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul.

— N-ai mâncat nimic.

Sophie îţi retrase mâna ţi folosi vârful lingurii ca să amestece în bolul cu fulgi de ovăz şi smântână dulce.

— Nu mi-e foame.

Christopher îşi înclină bărbia spre tarta cu zmeură din farfuria ei.

— Nici măcar nu vrei să guşti din dulciuri? În mod sigur, ceva se întâmplă cu tine!

Ea chicoti, apoi luă tarta şi ronţăi puţin dintr-un colţ.

— Bine, dulciuri. Dar nimic altceva.

— Waxham!

El îi făcu repede cu ochiul, iar apoi se uită la ducele de Mallen, care îl întrebase ceva.

Sophie îşi studie soţul. *Soţul.* Repetă cuvântul în gând, ca să vadă cum se simţea rostindu-l. Ea, Sophie Winters, avea un soţ. Nu orice soţ. Se măritase cu nespus de doritul conte de Waxham. Ea, incorigibila Sophie Winters, sursa de bârfă a *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly,* îşi găsise perechea.

Un zâmbet i se înfiripă pe buze. Încă din frageda ei copilărie, ea şi Christopher îşi petrecuseră viaţa chinuindu-se unul pe celălalt.

Ce lucru ciudat, ursitul îi fusese mereu la o aruncătură de băţ, iar ea nu avusese nici cea mai mică idee despre asta!

Nu fu prima dată când se gândi la cumplita posibilitate… dacă el s-ar fi însurat cu Emmaline? Dacă Lord Drake nu s-ar fi luptat pentru mâna prietenei ei?

Un fior o străbătu din cap până-n picioare în clipa în care se gândi că, dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat, vieţile lor ar fi fost schimbate pentru totdeauna.

Christopher se opri dintr-odată în mijlocul conversaţiei, părând să simtă reacţiile corpului ei. Se aplecă şi o întrebă în şoaptă:

— Eşti bine?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Eşti sigură?

— Foarte, îl asigură ea.

Şi chiar aşa era. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simţea mai mult decât bine. Era extrem de împăcată… îşi simţea viaţa împlinită, chiar dacă până acum nu-şi dăduse seama că-i lipsise ceva.

Restul mesei trecu de parcă totul ar fi fost un vis. Apoi Sophie se trezi că se îndreptau spre trăsură.

Se aşteptă să audă râsete… ori… vreo urare venită de la ai ei. Din păcate, chiar dacă Christopher o luase de nevastă, mama şi fratele ei păreau incapabili să-i ierte marea greşeală pe care o săvârşise în casa lui Lady Brackenridge. Sophie se chinui să-şi domolească amărăciunea.

Christopher dădu s-o ajute să urce în trăsură.

— Stai!

Sophie se întoarse. Mama ei cobora în fugă treptele reşedinţei. Deşi, în mod normal, acea matroană respectabilă se străduia să aibă purtările rigide cerute de înalta societate, acum, din cauza efortului făcut, pieptul i se ridica şi-i cobora sacadat.

— Mamă…! se miră Sophie.

Ea obişnuia s-o tachineze pe vicontesă spunându-i că, în cazul în care le lua casa foc, ea ar fi ieşit din mijlocul flăcărilor cu paşi lenţi şi măsuraţi, ca o adevărată reprezentantă a înaltei societăţi. Sophie aruncă o privire în jur şi văzu că doamnele şi domnii care treceau pe stradă o priveau pe mama ei cu o uşoară curiozitate.

— Lady Ackerly…

— O, ducă-se pe pustii Lady Ackerly! strigă maică-sa, cuprinzând-o în braţe. Vreau doar să fii fericită, îi şopti ea la ureche.

— Sunt fericită, se grăbi Sophie s-o asigure.

Vicontesa se trase înapoi şi-şi privi fiica prin pânza lacrimilor care îi izvorau din ochi.

— Îl iubeşti? o întrebă ea pe Sophie dintr-o suflare.

Sophie îi aruncă o privire soţului ei, care discuta cu ducele de Mallen. Îl iubea? Ştia că până şi gândul la el o umplea de o bucurie euforică, pe care n-o mai cunoscuse niciodată până atunci. Ştia că, atunci când el nu era prin preajmă, absenţa lui o durea.

Nesigură pe picioare, ea făcu un pas în spate, simţind că era gata să se prăbuşească.

Zâmbind cu acele buze care cel mai adesea erau strânse într-o grimasă severă, mama ei o prinse de braţ.

— Cred că mi-am primit răspunsul, spuse ea

sărutându-şi fiica pe frunte. Să ştii că tot ce am făcut în legătură cu tine, am făcut din dorinţa de a te proteja.

— Ştiu, mamă.

— Totul, adăugă mama ei, iar apoi îi aruncă, peste umăr, o privire lui Christopher. Soţul tău te aşteaptă!

Sophie se chinui să vadă prin pâcla lacrimilor care îi înceţoşau privirea.

Geoffrey trecu pe lângă ducele de Mallen şi marchizul de Milford, purtând în braţe o povară care arăta extrem de familiar.

— N-ai uitat ceva?

Duke aproape că îi sări din braţe vicontelui. Apoi îi linse faţa lui Sophie cu limbuţa lui aspră şi rozie.

— Nu te-aş putea uita niciodată, îi spuse ea câinelui, cu buzele îngropate în blana lui.

Duke scoase un lătrat scurt.

Christopher gemu şi îl privi pe Duke de parcă ar fi fost însuşi Cerber cel cu o coadă de şarpe şi capete reptiliene, nu o scumpete dolofană.

Geoffrey reuşi să-şi schiţeze primul zâmbet real din acea zi. Îi întinse o mână lui Christopher.

— Ai grijă de ea, spuse el.

Christopher îl privi lung pe Geoffrey, iar apoi acceptă nerostita propunere de armistiţiu.

— Ai cuvântul meu.

Cum marchizul se îndepărta, Christopher, nevoind să-i dea tatălui său timp să spună ceva, o ridică pe Sophie în braţe şi aproape că o aruncă în trăsură.

— Să mergem, spuse el apăsat.

Fără să-l mai aştepte pe valet, el închise portiera. Apoi ciocăni în tavanul trăsurii şi o luară din loc.

Trăsura porni legănându-se.

Sophie trase perdeluţa şi văzu chipurile celor dragi pierzându-se în zare. Îl strânse în braţe pe Duke; mopsul era o mică amintire legată de căminul ei. Ciudat, îşi petrecuse mulţi ani din viaţă dorindu-şi să scape de Geoffrey şi de toanele maică-sii. Chiar îşi imaginase o viaţă

lipsită de mustrările lor neîncetate.

Numai că acum, în trăsura care o despărţea de tinereţea ei, Sophie fu cuprinsă de o melancolie dulce-amăruie.

*

Christopher se sprijini cu spatele de pernele de catifea ale trăsurii. În cea mai mare parte a acelei săptămâni stătuse cu sufletul la gură, aşteptându-se ca minciunile atent elaborate pe care îşi construise relaţia cu Sophie să fie dezvăluite, iar el să fie expus în ochii tuturor drept un intrigant. În schimb, ultimele zile fuseseră surprinzător de lipsite de evenimente neaşteptate.

Până şi recenta lui întâlnire cu Mallen se desfăşurase nesperat de bine. Îl căutase pe duce şi-i ceruse iertare, rugându-l să-i fie alături în ziua nunţii. Mallen fusese amabil şi acceptase invitaţia. Totuşi, prietenia relaxată care existase mereu între ei se risipise. Schimburile lor de replici fuseseră încordate şi precaute… dar făcuseră paşi importanţi ca să treacă peste povestea cu planul în care Christopher îşi implicase prietenul.

Acum, el îşi studia soţia. O licărire melancolică umplea ochii aceia care de obicei scânteiau de veselie.

Golul din stomacul lui Christopher continuă să crească.

— Eşti nefericită, Phi?

Sophie îşi întoarse capul spre el, tresărind de parcă ar fi durut-o ceva.

— Deloc, răspunse ea puţin prea repede.

Sophie îşi mângâie ceafa, în vreme ce cu cealaltă mână strângea la piept potaia aceea jalnică.

Christopher oftă. Cum să-şi fi închipuit că avea să fie gelos pe un câine a cărui înălţime nici măcar nu depăşea treizeci de centimetri?

Nu-i scăpă nici faptul că Sophie nu mai spuse nimic altceva. Privirea ei se aţinti din nou pe fereastră, la peisajul care se desfăşura afară.

Christopher profită de neatenţia ei ca s-o studieze. Superbă într-o rochie de satin de un albastru glacial, îi amintea de un fel de Crăiasă a Zăpezii. Broderia de cristale a corsetului ei atrăgea atenţia asupra decolteului splendid.

Sophie se uită la el, iar fruntea i se încruntă.

— Unde mergem?

El zâmbi. Era şi timpul să-l întrebe!

— Mergem în Kent.

Ochii lui Sophie se luminară, luându-se la întrecere cu strălucirea diamantului uriaş, în formă de lacrimă, pe care ea îl purta la gât.

Christopher continuă:

— M-am gândit că ne-ar prinde bine un mic voiaj de nuntă. Ţi-a plăcut mereu Milford House.

Moşia de la ţară a familiei lui se învecina cu domeniul fratelui ei şi era locul în care marchizul îşi făcea adeseori veacul. Din pricina asta, Christopher avusese grijă să evite pe cât posibil vizitele în Kent. Cum marchizul rămăsese la Londra, iar Sophie iubea nespus de mult dealurile verzi şi luxuriante şi lacul cristalin, Christopher se gândise că era momentul ideal ca ei doi să facă o vizită la ţară.

— O, Christopher! Nici nu m-aş fi putut gândi la un cadou mai inspirat din partea ta!

Golul din stomacul lui se transformă într-un hău. Îşi vârî mâna în partea din faţă a hainei şi scoase de acolo o cutiuţă lungă şi subţire. Sophie îl privi cu interes.

— Vezi ce-i înăuntru, o îndemnă el.

Ea îl lăsă din braţe pe Duke, iar câinele îl onoră pe Christopher cu o privire supărată foc. Apoi Sophie scoase capacul cutiuţei şi i se tăie răsuflarea. Cu degete tremurătoare, ea luă medalionul de porţelan pictat, în formă de inimă.

— Christopher, e minunat!

El şi-ar fi dorit să-i poată oferi mai mult. Dar cum tatăl lui îl pusese la curent cu situaţia lor financiară grea, socotise că era mai bine să nu cheltuiască niciun ban.

— I-a aparţinut mamei mele, spuse el în cele din urmă. Îmi pare rău că nu-ţi ofer diamante sau smaralde.

Sophie clătină din cap.

— Nu fi prostuţ! E minunat! Vorbesc serios, spuse ea luându-şi, în cele din urmă, privirea de la medalion. Nici măcar nu-mi plac diamantele şi smaraldele.

Christopher ştia prea bine că de acum încolo se bucura de o avere care îi permitea să-i cumpere lui Sophie cele mai frumoase bijuterii. Dar gândul acela nu-i plăcu deloc, ci îl făcu să se gândească, înfiorat, la faptul că, într-un fel, el îi furase averea lui Sophie.

— Orice femeie iubeşte diamantele şi smaraldele.

Ea dădu din cap, contrazicându-l:

— Nu-i cazul meu. Eu le urăsc. Sunt atât de bătătoare la ochi!

Ce tragedie fusese faptul că o femeie care îşi iubea atât de mult intimitatea şi solitudinea atrăsese adeseori atenţia lui lady Ackerly şi a lumii bune!

Sophie puse cutiuţa în poală.

— Cât o să stăm în ţară?

— M-am gândit şi rămânem două săptămâni.

Uşor încruntată, ea îşi lăsă în jos colţurile buzelor. Christopher îşi spuse că orice nu era „pentru totdeauna” reprezenta un timp prea scurt în ochii lui Sophie.

Se întinse şi o trase pe locul de lângă el. O luă pe după umeri, ţinând-o aproape.

Ea se ghemui, lipită de el.

— Uneori îmi închipui cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă te-ai fi însurat cu Emmaline.

El scoase un strigăt de împotrivire.

— Phi…!

— Nu. Nu-i nimic. Vorbesc serios, încercă ea să-l liniştească, iar, ori de câte ori o spunea în felul acela pragmatic, el era tentat s-o creadă. Dar îmi închipui, continuă ea, privindu-l în ochi, că poate ţi-aş fi purtat pică pentru necazurile pe care mi le-ai făcut în copilărie şi n-aş fi aflat niciodată ce fel de om ai devenit.

Din nou, tentaculele vinovăţiei se desfăşurări şi se furişară precum nişte liane înlăuntrul lui. El nu era omul din închipuirile ei. Christopher îşi drese glasul, stânjenit de

direcţia în care se îndreptase conversaţia lor.

— Ce-ar fi să te odihneşti, Sophie? Ne aşteaptă o călătorie lungă.

Ea zâmbi.

— Deci acum sunt Sophie? Cât de serios din partea ta, dragul meu soţ!

El reuşi să surâdă şi închise ochii.

— Încerci să mă faci să tac? Hmmm… oftă ea, părând să-i interpreteze tăcerea ca pe o confirmare la întrebarea ei. Foarte bine. Dar mă odihnesc doar pentru că sunt epuizată, nu pentru că mi-ai cerut tu asta.

— Desigur, spuse el cu o seriozitate prefăcută. Dar nu ţi-am cerut s-o faci, ţi-am sugerat s-o faci.

— Da, da, spuse ea fluturând din mână.

Se cuibări mai aproape de el, căscă şi apoi adormi pe dată. După ce respiraţia ei căpătă un ritm uniform şi liniştit, Christopher deschise ochii. Profită de nemişcarea lui Sophie ca să se gândească la ea ca la proaspăta lui soţie.

— Soţie, rosti el cuvântul cu voce tare, dându-i viaţă.

Cu câteva luni în urmă, îşi închipuise că nu-şi dorea nimic mai puţin pe lume decât o alianţă cu Sophie Winters.

Planul pe care îl gândise ca să evite căsătoria cu ea se născuse din resentimentul faţă de ordinele impuse de tatăl lui, dar şi din dorinţa de a scăpa cu orice preţ de Sophie Winters. Ea fusese singura persoană, în afară de tatăl lui şi de Mallen, care ajunsese să afle adevărul despre chinurile pe care el le avea în privinţa cititului. Şi, timp de aproape zece ani, dăduse vina pe ea pentru incendiul de la grajduri.

Abia acum îşi accepta vinovăţia pentru acţiunile lui nesăbuite din ziua aceea.

Îşi apăsă buzele pe tâmpla lui Sophie. Ea se mişcă uşor, dar continuă să doarmă.

Nu-i scăpă ironia situaţiei. În cele din urmă făcuse pace cu trecutul lor, dar minciunile din prezent îl împiedicau să se simtă cu adevărat fericit.

Christopher închise ochii.

Parcă doar peste câteva clipe mai târziu, îi deschise din nou. Se uită în jur şi-şi dădu seama că acum el şi Sophie

erau învăluiţi în întuneric.

— Ai adormit, spuse ea.

Christopher îşi roti umerii încordaţi, ca să şi-i dezmorţească.

— De cât timp eşti trează? o întrebă pe Sophie.

Ea îşi puse mâna pe gură ca să-şi înăbuşe un căscat şi ridică uşor dintr-un umăr.

— De ceva vreme.

— De ce nu m-ai trezit?

— Dormeai prea liniştit ca să te trezesc.

Christopher putea să numească o mulţime de lucruri pe care ar fi preferat să le facă în trăsură cu soţia lui, în loc ca el să doarmă, iar ea să se uite la el. Şi toate acele lucruri pe care şi le dorea presupuneau ca Sophie să aibă fustele ridicate în jurul şoldurilor şi corsajul coborât astfel încât să-i fie dezgoliţi sânii generoşi.

Ea trase perdeluţa într-o parte.

— Am ajuns.

El privi pe fereastră şi văzu Milford House, reşedinţa familiei tatălui său. Cerul amurgului, care era de un albastru cobalt brăzdat de dâre purpurii şi violacee, încadra reşedinţa de ţară în stil palladian, cu vedere la parcul creat de regretatul Capability Brown, cel mai mare grădinar din Anglia.

Un servitor bătu în portiera neagră, lăcuită, iar apoi o deschise.

Christopher coborî din trăsură şi se întinse ca s-o ajute pe Sophie să coboare.

Sophie ieşi din trăsură, cu privirea aţintită la uşa roşie, încadrată de şase stâlpi monumentali, a impresionantei reşedinţe.

— Mereu mi-a plăcut la nebunie Milford House, spuse ea.

Christopher se uită, încruntat, la uriaşa clădire de piatră, încercând să vadă monstruozitatea aceea prin ochii lui Sophie. Atunci când venise vorba de Milford House, tatăl lui nu se abţinuse de la nicio cheltuială. Zvonurile spuneau că mobilierul şi lemnăria fuseseră cea mai mare comandă

pe care o primise vreodată Chippendale. Mai mult decât atât, în colecţia de artă a reşedinţei se regăseau lucrări extraordinare ale Renaşterii italiene.

Totuşi, pentru Christopher, acel loc reprezenta iadul la care fusese condamnat în copilărie. Fusese luat în derâdere şi persecutat pentru nereuşitele lui. Aşa că îşi dorise să părăsească Milford House şi să nu se mai întoarcă niciodată… şi, dacă n-ar fi fost Sophie, n-ar mai fi revenit acolo în viaţa lui.

Ei îi plăcea acel loc blestemat. Iar el începea să-şi dea seama că nu voia să-i refuze nimic.

O luă de braţ şi murmură:

— Vino…!

Sophie îşi potrivi pasul după el. Uşa monumentală se deschise.

— Lord Waxham!

Un majordom bătrân şi gârbovit îi salută pe Christopher şi Sophie.

— Barker! exclamă Christopher zâmbind.

Majordomul era în serviciul familiei lui Christopher încă de pe vremea când acesta din urmă avea doar zece ani. Calculând acum în minte, Christopher îşi dădu seama că Barker trebuia să fi avut în jur de şaptezeci de ani. Umerii îi erau mai încovoiaţi, iar corpul mai pipernicit faţă de ultima oară când îl văzuse stăpânul lui. Cu toate acestea, se părea că majordomul nu prea avea de gând să-şi lase postul vacant.

Barker îi privi pe rând pe Sophie şi pe Christopher.

— Am primit vestea că v-aţi căsătorit. Îmi permiteţi să vă felicit, milord?

Christopher dădu din cap în semn de aprobare.

— Desigur!

Bătrânul fusese întotdeauna foarte strict în privinţa manierelor. Nu conta că o cunoscuse pe Sophie încă de când ea mergea în ham, sau pe Christopher de când el era doar un băiat care alerga pe coridoarele de la Milford House, terorizându-şi profesorii.

— Mi-am permis să pregătesc dormitorul de gală.

Camerele rezervate de obicei celor mai de seamă oaspeţi străluceau în nuanţe de albastru glacial şi de argintiu, iar mobilierul şi lemnăria făceau parte din cea mai luxoasă gamă pe care o fabricase vreodată Chippendale.

— Fireşte, te-ai ocupat de toate.

Majordomul se umflă în pene ca un păun, iar apoi îşi reveni la obişnuita-i rezervă şi-şi reluă atitudinea formală.

— Lord Waxham! Aşadar, e adevărat că v-aţi însurat?

Doamna Marsh, intendenta plinuţă, cu păr argintiu, venea în fugă spre ei. Era angajată de aproape la fel de mult timp ca Barker, dar reuşise să-şi păstreze un aer mai tineresc. Doamna Marsh bătu din palme. Cu vorbăria ei înduioşătoare, cu obrajii trandafirii, cu gropiţe, şi mereu cu un zâmbet pe buze, ea încarna contrastul perfect cu majordomul cel plin de seriozitate.

Doamna Marsh o luă de mâini pe Sophie.

— V-am pregătit dormitorul de gală. Bătrânul Barker s-a opus, şopti ea atât de sonor, încât vorbele i se auziră ca şi când ar fi strigat. Dar nici n-am vrut să aud de aşa ceva. Camerele acelea n-au mai fost folosite de ani de zile, povesti ea în timp ce o conducea pe Sophie la etaj. Haideţi cu mine! Îmi imaginez că sunteţi obosită după nuntă şi călătorie. O, Doamne, nu-mi vine să cred, conaşul Christopher s-a însurat, în sfârşit! Nu m-am gândit că o să mai apuc ziua asta. Nu vreau să spun că el n-o să fie un soţ minunat, ci doar…

Celelalte cuvinte ale doamnei Marsh nu se mai auziră la parter, fiindcă ea şi Sophie ajunseseră la etaj şi se făcuseră nevăzute.

Majordomul oftă şi spuse:

— Bun venit acasă, Lord Waxham!

Christopher privi lung în urma soţiei lui. Acasă.

Pentru prima dată în viaţă, chiar simţea că revenise acasă.

Capitolul 19

Cronica de societate a lui Lady Ackerly în timp ce vizita expoziţia lui Mary Linwood de la Panteonul din Hanover Square, domnişoara S.W. s-a apropiat prea tare şi a doborât câteva dintre cele mai frumoase tapiserii. Încercând să împiedice căderea celorlalte piese, ea a reuşit să doboare restul de cincizeci şi nouă de exponate.

Sophie şedea pe marginea patului din dormitorul de gală. Lucy, camerista ei, dăduse la o parte cuvertura albastră cu argintiu, iar Sophie se juca acum cu ciucurii aurii prinşi de tiv.

Ea privi pe rând la ceasul antic de pe măsuţa de scris în stil franţuzesc şi la ferestrele înalte.

Amurgul lăsase loc pe cer întunecimii nopţii, în cuprinsul căreia licăreau puzderie de stele. Dar Christopher întârzia să apară.

Sophie îşi privi sobra cămaşă de noapte lucrată din muselină albă. În visurile despre ziua nunţii ei, din trusou făcea parte şi un scandalos neglijeu franţuzesc de satin, la care domnişoarele nici măcar n-ar fi trebuit să se gândească. Sophie şi-l imaginase chiar garnisit cu perle micuţe sau cu un corset brodat cu pietre preţioase.

Doar că, aşa cum ceremonia de nuntă, oaspeţii şi trusoul se deosebiseră total de plăsmuirile imaginaţiei ei de tânără naivă, la fel se întâmplase şi cu neglijeul franţuzesc de satin.

Uşa se deschise, iar Sophie îl văzu pe Christopher ivindu-se în prag, cu un braţ îndoit peste pieptul lui lat. Îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii albe. Sophie tresări.

— Christopher! exclamă ea.

El îşi înclină capul.

— Phi!

Ea îşi umezi buzele, care parcă i se uscaseră dintr-odată, şi-şi plecă privirea.

— Să nu-mi spui că dintr-odată ai devenit timidă în prezenţa mea!

Sophie clătină din cap.

— Nu. Da.

Ea tăcu, neştiind cum să-i spună că n-avea emoţii din pricina lui, ci din pricina a ceea ce urma să se întâmple.

Mama ei nu-i dezvăluise niciun detaliu legat de noaptea nunţii. Asta, poate pentru că vicontesa îşi şi pierduse speranţa ca Sophie să-şi mai găsească vreodată perechea.

Christopher închise uşa şi continuă s-o studieze pe sub pleoapele brusc îngreunate.

— Arăţi minunat, Phi!

Sophie pufni şi-şi trecu mâna peste poalele cămăşii de noapte.

— Iar tu eşti doar politicos!

Şi, astfel, toate emoţiile ei se risipiră în cele patru zări.

Paşii lui mari aproape că înghiţiră spaţiul care îi despărţea. Se opri în faţa ei. Luând-o de mâini, o îndemnă să se ridice.

— Nu sunt, Phi. Tu chiar eşti frumoasă.

Auzind acele vorbe rostite cu glasul lui profund şi răguşit, ea îl crezu cu adevărat. El îşi trecu degetele peste linia maxilarului ei, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare.

— Vreau să te sărut.

Numai bine, pentru că şi ea îşi dorea ca el s-o sărute, drept care îşi lăsă uşor capul pe spate şi închise ochii.

Câteva clipe mai târziu, îşi ridică privirea spre el şi văzu că-i mijea un zâmbet în colţul gurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită, simţindu-se dintr-odată foarte ridicol.

Nu era prima oară când regreta absenţa de la nuntă a lui Emmaline. Prietena ei era singura care ar fi putut să-i răspundă la toate întrebările indecente pe care le avea despre noaptea nunţii.

Buzele lui Christopher le găsiră pe ale ei, iar ea încremeni sub înflăcărarea pe care i-o produse acea atingere. Gustul lui, cu note de cafea şi de masculinitate în stare pură, îi luă cu asalt simţurile şi toată reţinerea pe care

o mai avea se nărui. Ea se ridică pe vârfuri ca să-i deguste gura mai bine şi-i răspunse la sărut uitând cu desăvârşire de sine.

Un geamăt răsună din adâncul pieptului lui. O încurajă, o înflăcără şi, ca răspuns, Sophie îşi vârî degetele în şuviţele bogate şi mătăsoase ale pletelor lui negre.

Christopher îi întredeschise buzele. Limba lui o găsi pe a ei, îndeplinind ritualul vechi de când lumea.

Sophie îşi lăsă capul pe spate şi scoase un geamăt plin de dorinţă, care poate că altă dată ar fi stingherit-o, dar acum ea nu mai era în stare decât să se lase pradă simţurilor. Pântecul i se înfierbânta încetul cu încetul. Acea căldură începu să se transforme într-o fierbinţeală incandescentă şi sfârşi prin a-i cuprinde tot trupul.

Un suspin plin de teamă îi zbură de pe buze atunci când Christopher o ridică în braţe şi o purtă spre pat. Cu o blândeţe fără margini, el o întinse în mijloc şi se culcă peste ea.

Sophie gemu după ce gura lui se despărţi de a ei, dar buzele lui începură să exploreze alte mistere, trasându-i o cărare de săruturi de-a lungul claviculei, al umărului, până când ajunseră la pulsul care se zbătea nebuneşte. Sophie îşi cufundă capul în pernă.

— Te rog, şopti ea, fără să ştie exact ce-şi dorea, dar ştiind că numai Christopher îi putea împlini acea dorinţă nelămurită.

El îi descheie cămaşa de noapte, i-o scoase şi i-o azvârli pe podea. Aerul rece al nopţii îi învălui pielea… într-un contrast năucitor cu căldura pe care o emana trupul soţului ei.

Dădu să se ascundă, simţindu-se dintr-odată stânjenită să stea dezgolită sub privirea lui Christopher. Niciodată înainte nu-şi mai dorise cu atâta ardoare să fi avut o siluetă zveltă în locul trupului ei împlinit, cu şolduri proeminente.

— Uită-te la mine!

Ordinul lui răsună aspru şi plin de forţă.

Sophie îi întâlni privirea.

— Eşti frumoasă.

— Sunt mare, spuse ea şi încercă să-şi încrucişeze braţele peste sâni, ca să şi-i ferească de privirea lui.

Christopher îi zădărnici mişcările.

— Nu-mi pot închipui o tragedie mai mare decât ca frumuseţea din faţa mea să fie acoperită!

Ea şovăi o clipă, iar apoi îşi lăsă braţele să coboare de-o parte şi de alta a corpului.

Christopher o învălui într-o privire pătrunzătoare, zăbovind îndelung asupra sânilor ei.

Sophie se foi, simţind cum o bântuiau toate nesiguranţele pe care le avusese vreodată.

Apoi soţul ei întinse cu atâta veneraţie mâna spre unul dintre sâni, încât toate îndoielile ei fură date uitării.

El îşi coborî capul şi-i prinse sfârcul între buze.

— Ce faci?! şuieră ea.

Christopher continuă să-i exploreze sfârcul cu limba. Cu o delicateţe surprinzătoare, el îl prinse între dinţi şi-i dezmierdă uşurel vârful roziu până când capul ei se împinse frenetic în perna de satin.

O înnebunea. Avea s-o înnebunească de-a binelea. Iar ceea ce-i făcea el în acele clipe merita pe deplin acea incursiune la Bedlam.

*

Christopher cuprinse în palme sânii albi ai lui Sophie. Îşi coborî capul şi apucă între buze un sfârc trandafiriu, apoi pe celălalt.

Un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate suspin se strecură printre buzele lui Sophie. Încurajat de reacţia ei, Christopher îşi lăsă mâna să alunece între corpurile lor şi mângâie cârlionţii aurii care ascundeau feminitatea ei.

Sophie scoase un ţipăt şi se încordă sub acea atingere. Pe fruntea lui apărură broboane de sudoare, care apoi alunecară într-o dâră ce-i intră în ochi. Christopher şi-o şterse cu dosul palmei. Făcuse dragoste cu unele dintre cele mai experimentate curtezane, precum şi cu unele

dintre cele mai versate văduve. Însă toată sexualitatea lor netăinuită pălea acum în comparaţie cu lubricitatea inocentei lui soţii.

El depărtă pliurile umede ale sexului ei şi-şi lăsă un deget să alunece înăuntru.

Sophie se ridică în coate.

— Christopher! şuieră ea, răsuflând sacadat.

Mâna lui Christopher se opri, iar el îşi înălţă capul.

— Te doare?

Drept răspuns, Sophie îşi strânse coapsele de un alb lăptos peste degetele lui, îndemnându-l să continue.

Christopher continuă să-i tachineze mugurele excitat, dezmierdând-o până când ea se zbătu, înnebunită, sub el.

— Te rog! strigă ea.

Apoi, cu o forţă pe care nu ştia s-o fi avut, Sophie îl apucă de umeri şi încercă să-l tragă mai aproape.

— Vreau să te simt, îi şopti ea.

O îmbujorare din ce în ce mai intensă îi năpădi obrajii.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Christopher cu o voce care sună răguşit chiar şi în propriile urechi.

Privirea lui n-o părăsi nici măcar o secundă pe a ei în timp ce îşi trăgea cămaşa peste cap şi o arunca pe podea. Se descotorosi într-o clipită şi de pantaloni, pe care îi trimise lângă cămaşă.

Sophie întinse mâna şi desenă cu degetul un cerc delicat peste sfârcul lui plat.

— Atât de diferit, spuse ea de parcă ar fi descoperit vreo nouă specie de animale.

— Slavă cerului! chicoti el.

Ea clătină din cap şi-şi văzu mai departe de explorare.

— Nu, eşti frumos!

Buzele lui zvâcniră.

— Bărbaţii n-ar trebui să fie frumoşi.

Sophie îl trase uşurel de un cârlionţ negru de pe piept.

— E absurd! Şi chiar eşti. Frumos, vreau să zic. Nu absurd. Chiar dacă sunt unele momente când cu siguranţă că eşti…

— Phi?

Ea îşi înălţă capul.

— Nu mai vorbi! îi ceru el.

Şi pentru că ochii ei înflăcăraţi de pasiune se făcură mari de indignare, Christopher îi revendică din nou buzele şi o reduse, practic, la tăcere.

— Ai făcut-o intenţionat, murmură ea cu buzele lipite de ale lui.

— Absolut.

— Lumea spune despre mine că sunt incorigibilă, dar tu eşti cel care e... se porni ea, dar apoi se întrerupse şi scoase un şuierat printre buzele întredeschise. O, la naiba, ce faci?

Christopher zâmbi larg şi-şi apăsă coapsa tare pe feminitatea ei fierbinte şi umedă. Îşi roti piciorul într-un ritm lent şi îmbietor.

— Îţi ofer plăcere.

— Fără îndoială, spuse ea pe nerăsuflate.

Mâna lui alunecă între ei şi-i găsi din nou mugurul umed.

Sophie îi cuprinse capul între palme.

— O să înnebunesc!

Corpul lui se încordă la reacţia lipsită de orice inhibiţii a lui Sophie. Se mută deasupra ei şi-i depărtă coapsele cu genunchiul.

Ea se ridică în coate.

— Ce faci?

— Te înnebunesc de-a binelea, răspunse el.

O broboană de sudoare i se prelinse de pe frunte şi căzu pe umezeala de pe fruntea ei. Christopher avu nevoie de ultima lui frântură de voinţă ca să nu-şi lase mădularul să se avânte, necruţător şi iute, în misterele feminităţii ei fierbinţi şi primitoare.

El trase aer în piept şi numără în gând până la zece.

— Christopher!

— Da, Phi! reuşi el să spună printre buzele strânse.

— Numeri în gând?

— Aşa crezi?

Ea dădu din cap.

— Da, chiar numeri.

— Phi!

— Da, Christopher!

— Mereu vorbeşti atât de mult când faci dragoste?

Ea îşi prinse între dinţi carnea senzuală a buzei de jos.

— Ei bine, n-am mai făcut niciodată dragoste. Până acum, vreau să zic. Deci s-ar părea că da, vorbesc destul de mult. Poate că are de-a face cu emoţiile sau... murmură ea.

Ochii i se făcură mari ca două sfere perfecte în clipa în care el începu să-şi frece vârful membrului de cârlionţii aurii care îi tăinuiau feminitatea de privirile lui.

— O, ce senzaţie minunată!

El îşi lăsă vârful mădularului să alunece între pliurile ei; centimetru cu centimetru de înfrânate chinuitoare, străduindu-se din răsputeri să nu-şi încordeze şoldurile, să nu se avânte înainte şi să nu-i fure fecioria. Simţind cât era de strâmtă, fu gata să cedeze acelui impuls, aşa că încremeni brusc.

— Christopher!

El îşi lipi fruntea de a ei şi o privi în ochi.

— Da, Phi!

— Numeri iar.

— Da.

— Cu toate astea, aş prefera să faci ceea ce făceai adineauri. De fiecare dată când numeri, te opreşti şi...

— Phi!

— Da, Christopher!

— Iartă-mă!

Şi, cu o mişcare hotărâtă, se împinse înainte şi o penetră.

Sophie scoase un ţipăt puternic, iar corpul îi deveni rigid sub al lui. Ochii ei înflăcăraţi de pasiune îl priviră cu un aer de mustrare.

— Asta n-a fost deloc minunat!

Ei bine, cu siguranţă că soţia lui era sinceră... chiar dacă asta nu-i flata deloc mândria de bărbat. El începu să se mişte încet, timid, înăuntrul ei.

Ea făcu din nou ochii mari.

— Cum se simte acum? şopti el cu buzele lipite de tâmpla ei.

— P… păi… s… se simte bine…

Şoldurile lui iuţiră treptat ritmul mişcărilor. Înăuntru şi în afară, înăuntru şi în afară.

— Doar bine?

Ochii lui Sophie se închiseră, iar geamătul ei şoptit îi înfioră pielea.

— Foarte, foarte bine, spuse ea.

Acum, că durerea dispăruse, Sophie îl primi mai adânc înăuntrul ei, iar Christopher începu s-o penetreze cu o intensitate tot mai mare, până când ea strigă:

— Te rog, Christopher!

— Cu cea mai mare plăcere, milady!

Christopher scoase un geamăt gutural şi-şi înteţi mişcările. În câteva clipe, Sophie începu să ţipe, zvârcolindu-se sub el şi lăsându-şi mâinile să rătăcească de-a lungul spinării lui.

Sophie încremeni şi ochii i se făcură mari atunci când se apropie de prăpastia năucitoare a dorinţei şi făcu saltul spre genunile plăcerii, iar el îşi înteţi mişcările până când corpul îi explodă şi sămânţa i se împrăştie adânc în ea.

Christopher se prăbuşi peste Sophie, chinuindu-se să respire, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i într-un ritm sacadat. La naiba, nu mai experimentase niciodată aşa ceva! Fiecare experienţă de dinaintea acelui moment fusese o simplă întâlnire dintre dorinţa lui şi o altă dorinţă, o întâmplare golită de orice semnificaţie. Alături de soţia lui, ajunsese să cunoască, în cele din urmă, o pasiune mistuitoare. El…

— Christopher!

El zâmbi, aşteptându-se să audă laude.

— Da, Phi!

— Nu pot să respir.

— Da, a fost de-a dreptul magic, nu-i aşa?

— Da. Cu siguranţă. Dar ai putea să te dai jos de pe mine? Nu pot să respir.

Christopher izbucni în râs. Se trase într-o parte, lipind-o pe Sophie de el.

Nu-şi închipuise niciodată că ar fi putut să simtă o asemenea fericire. Nu ştiuse niciodată că lipsea ceva din viaţa lui. Până acum.

Imediat după aceea, se gândi că trebuia să discute cu Sophie despre minciuna lui. Îşi spuse că Sophie era o femeie raţională şi inteligentă. După ce i-ar fi mărturisit adevărul, cu siguranţă că ea avea să înţeleagă motivele care îl călăuziseră în acţiunile lui de până atunci.

Sophie se depărtă uşor de el. Se ridică într-un cot şi îl privi ţintă.

Ochii ei îl contemplată îndelung.

— Ce-i? întrebă el, nereuşind să descifreze expresia impenetrabilă de pe chipul ei.

— Te iubesc, rosti ea, ca şi cum ar fi testat felul în care acele cuvinte i se simţeau pe limbă.

Mărturisirea ei îl umplu de o nespusă fericire.

A doua zi. Da, a doua zi avea să-i spună totul lui Sophie.

Capitolul 20

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnişoara S.W. a fost auzită discutând cu distinsa amfitrioană mondenă, contesa de L., în momentul în care respectiva domnişoară se declara de acord cu părerea ţarului Alexandru, conform căreia contesa ar fi putut să facă o carieră excelentă în diplomaţie. Deşi contesa a afişat cuvenita indignare, unii observatori au remarcat că nu părea chiar nemulţumită de cuvintele domnişoarei S.W.

Christopher căscă şi întinse mâna ca s-o tragă pe Sophie lângă el. Degetele lui fură întâmpinate de un loc gol şi rece, semn că soţia lui se ridicase din pat de ceva vreme.

Se întoarse cu faţa în sus şi privi pictura de pe tavan.

Heruvimi cu ochi mari dansau pe norişori pufoşi şi albi care pluteau pe un cer de culoare turcoaz. Pe buze îi apăru un zâmbet larg. Ar fi putut paria că, dacă s-ar fi văzut în oglindă, expresia lui de fericire ar fi semănat leit cu cea a bufonului care fugise cu coroana regelui.

Îşi petrecuse mare parte din noapte făcând dragoste cu soţia lui. După poziţia soarelui care se vedea pe fereastră, ar fi băgat mâna în foc că era trecut de ora prânzului. Şi se părea că soţia lui nu fusese atât de epuizată pe cât se aşteptase el.

Christopher se dădu jos din pat, îşi adună hainele mototolite, se îmbrăcă şi o porni în căutarea soţiei lui.

Tocmai trecea prin vestibul, când Barker îi ieşi în cale.

— O, Doamne! strigă Christopher, ducându-şi mâna la inimă.

Barker înclină uşor din cap.

— Scuzele mele, milord!

Christopher dădu să treacă pe lângă el, dar bătrânul servitor îşi drese glasul.

— Da, Barker?

— Daţi-mi voie să vă spun, milord, că Lady Waxham se află în Salonul Galben.

Christopher zâmbi larg.

— O să mă asigur că tata îţi dublează salariul.

— Mă bucur mult, milord.

Cu o reverenţă, Barker se făcu nevăzut.

Fluierând, Christopher o porni spre Salonul Galben. În timp ce se apropia, acordurile pianului plutiră pe coridor. Ritmul rapid şi sacadat răsuna între zidurile impunătoare ale casei. Christopher intră în salon şi o găsi pe Sophie cu capul plecat deasupra clapelor. Degetele îi dansau febril pe pian, iar el continuă s-o privească, minunându-se de iscusinţa cu care ea cânta.

Capul lui Sophie se legăna odată cu muzica ce avansa într-un crescendo netulburat, până când Christopher simţi că prindea aripi odată cu melodia.

Iar atunci ea îşi ridică privirea.

De sub degetele ei ieşi o notă disonantă. Sophie

împinse bancheta înapoi şi sări în picioare.

— Christopher!

Obrajii i se îmbujorară puternic.

El intră în salon.

— Phi!

— Eu doar…

Cuvintele îi îngheţată pe buze, iar privirea îi coborî în podea.

— Ce cântai?

Capul ei se înălţă brusc.

— O piesă de Beethoven. Mama şi fratele meu spun că e doar zgomot. Mama îmi cere mereu să cânt Händel sau Mozart, dar în muzica lui Beethoven există ceva atât de puternic, atât de diferit! Îmi plac compoziţiile lui fiindcă n-au nimic a face cu aranjamentele ordonate la care se aşteaptă înalta societate.

Christopher o privi lung, fascinat de gesturile ei pline de pasiune şi de scânteile din ochi. În clipa aceea, era aproape gelos pe muzica ce trezise un răspuns atât de înflăcărat înlăuntrul soţiei lui. Muzica pe care ea o iubea se asemăna cu personalitatea ei: îndrăzneaţă şi plină de culoare, pe când înalta societate era o paletă monotonă de alb şi de pasteluri.

— Cânţi sublim, Phi!

Un zâmbet înflori pe chipul ei drag, în formă de inimă.

— Nu mai sunt jalnică?

El îşi lăsă capul uşor într-o parte.

— Da, jalnică, repetă ea. Pe când eram copil, ai susţinut că interpretam jalnic.

Christopher se legănă pe picioare.

— Aşa am zis?

El îşi trecu palmele peste reverele hainei, nefiind prima dată când se ruşina de felul în care se purtase cu Sophie.

Ea dădu din cap. Iuţeala mişcării desprinse o buclă aurie din pieptenele de păr în formă de fluture care îi susţinea şuviţele mătăsoase.

— Am fost un prost, Phi, recunoscu el, iar zâmbetul ei

se lărgi. Ai vrea să continui să cânţi?

Ea şovăi, apoi se aşează din nou la pian.

— Ai vrea să cânt o anumită piesă?

— Orice vrei tu.

Pe buzele ei înflori un surâs timid.

— Orice?

Christopher îşi închipui că tocmai *acela* era zâmbetul care o făcuse să intre în conflict cu mama şi cu fratele ei de-a lungul anilor. El se aşează pe canapeaua de catifea galbenă şi-şi întinse braţele pe spătar.

Sophie se bătu peste buză cu vârful degetului, iar apoi se opri. Mâinile îi încremeniră deasupra clapelor şi, după ce îi făcu soţului ei cu ochiul, se apucă să cânte:

Am întâlnit o tânără domniţă
Trufaşă ca o păuniţă.
Cam rea de gură şi cu priviri scăpărătoare.
Ce m-a şi pus la punct nevoie mare!
Şi chiar de am certat-o de îndat'.
Domniţa, cu paharul ridicat.
Mi-a strigat fără înconjur
S-o pup direct în...

Râsul însufleţit al lui Christopher acoperi cântecul lui Sophie.

— Restul ţi-l închipui tu! exclamă Sophie printre hohote de râs.

— De unde ai învăţat un asemenea cântec?

Sophie ridică din umeri.

— În copilărie, îmi petreceam o grămadă de timp la grajduri. M-am împrietenit cu unul dintre rândaşi. El m-a învăţat o mulţime de cântece deocheate.

O gelozie mistuitoare îl cuprinse pe Christopher în clipa în care se gândi la Sophie şi la acel rândaş necunoscut. Ideea îl sâcâi peste măsură. Sophie continuă să vorbească, părând să nu-şi dea seama de sentimentul puternic căruia el îi căzuse pradă.

— Îl chema Robert. El m-a învăţat cum să arunc

pietrele ca să sară pe apă.

— Da?

Întrebarea răsună încordat şi aspru.

Sophie adeveri dând din cap. Îi şopti, complice:

— Mama mi-a interzis să mă mai văd cu Robert după ce el…

Christopher scoase un mormăit gutural.

— …m-a lăsat să călăresc bărbăteşte pe calul lui Geoffrey, încheie Sophie.

El clipi.

— Să călăreşti bărbăteşte?!

— Absolut scandalos! Mi-a spus că fetele de doisprezece ani n-aveau voie să stea în şa decât într-o parte.

Doar atât. Simţindu-se dintr-odată ridicol pentru direcţia iraţională în care se aventurase mintea lui geloasă, Christopher îşi drese glasul.

— Mi se pare că Lady Ackerly a spus cândva că ai fost văzută călărind ca un bărbat prin Regent Park.

— Ei bine, mama n-a intrat niciodată în amănunte despre domnişoarele de optsprezece ani.

El chicoti şi se ridică în picioare.

— O, Sophie! Dulce, dulce Sophie!

*

Ea se întoarse pe bancheta din faţa pianului şi se sprijini cu coatele pe clapele de fildeş. Un zdrăngănit strident vui prin încăpere. Sophie îl privi din nou pe Christopher. El se opri în faţa ei, iar ea îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească.

I se tăie răsuflarea. Soţul ei avea genul de frumuseţe care era surprinsă în picturi şi sculptată în piatră. Şi era al ei.

Christopher îi luă mâinile într-ale lui şi o îndemnă să se ridice în picioare.

— Ar trebui să am încredere în zâmbetul tău maliţios,

Phi?

Ea îi zâmbi cu toată gura.

— Absolut deloc.

— Am fost dezamăgit de dimineaţă, scumpa mea.

Fruntea ei se încruntă.

— Din cauza cântatului meu? Sau… pentru azi-noapte? întrebă ea simţind cum obrajii îi luau foc din pricina cutezanţei întrebării. Hmmm, vreau să spun…

Christopher îşi apropie buzele la doar câţiva milimetri distanţă de ale ei.

— Dimpotrivă. Am fost dezamăgit să văd că nu mai erai în pat.

— M-am gândit că trebuia să dormi.

— Somnul nu e niciodată mai important decât să fac dragoste cu tine.

— Dar…

— Niciodată.

Cuvântul vibră ca o şoaptă mătăsoasă ce o învălui în îmbrăţişarea ei.

Gura lui se apăsă peste a ei şi sărutul nu mai fu o întâlnire gingaşă a buzelor, ci revendicarea unui bărbat faţă de femeia care îi aparţinea. Posesivitatea atingerii lui o înfierbântă pe Sophie. Ea se lipi de el, plecându-şi uşor gâtul pentru ca el să se înfrupte din pielea ei sensibilă.

Christopher n-o dezamăgi. Buzele lui îi dezmierdară pulsul care i se agita nebuneşte.

Sophie se purta cu un soi de indecenţă care condamnase nenumărate fete inocente la o viaţă trăită în mănăstire, dar ea nu voia să mai aştepte ca să-i simtă atingerea.

Christopher îi strânse fustele în pumni şi începu să i le ridice încet. Aerul îi biciui pielea, iar ea îşi dădu seama că soţul ei n-avea de gând să aştepte. El se aşeză pe bancheta din faţa pianului şi, ridicându-i fustele, o aşeză deasupra lui, cu picioarele desfăcute.

— Ce faci? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

El îi răspunse întinzând o mână între corpurile lor şi eliberându-şi membrul din pantaloni.

Sophie îşi coborî privirea la lungimea impresionantă a bărbăţiei lui şi o copleşi dorinţa de a-i oferi plăcere aşa cum făcuse el cu o seară înainte. Ea cuprinse cu degetele mădularul gros şi tare. Bărbăţia lui îi vibra în mână.

— O, Sophie! şuieră el.

Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii strâns, de parcă l-ar fi durut.

Încântată de noua putere pe care simţea că o avea asupra lui, Sophie îngenunche şi-i dezmierdă mădularul… încet, la început. Apoi, în timp ce el îşi împinse şoldurile în sus, ea deveni tot mai îndrăzneaţă, sporindu-şi strânsoarea până când broboane de umezeală se desenară în vârful mădularului. Fermecată de ceea ce vedea, ea privi lung şi se aplecă să guste picătura transparentă.

Soţul ei aproape că se ridică de pe banchetă. Îşi împinse şoldurile şi mai tare.

— O, Sophie! gemu el.

Ea îşi înălţă capul ca să-şi dea seama dacă îi provoca durere. Chipul lui erau încordat, cu ochii strâns închişi. Corpul ei se încinse în faţa reacţiei pe care i-o trezeau mângâierile ei lui Christopher. Simţi cum se umezea încetul cu încetul între coapse şi gemu.

Apoi ea se întoarse la mădularul lui, lăsându-şi limba să rătăcească peste vârful proeminent.

— Sophie!

Numele ei păru să se piardă între o rugăminte şi o poruncă.

Christopher îşi puse mâinile pe creştetul ei, încurajând-o să continue. Sophie şovăi o clipă, iar apoi îi cuprinse mădularul cu buzele.

— Nu pot, spuse el pe nerăsuflate şi se trase înapoi.

O ridică în braţe.

— Christopher!

Însă el o duse la canapea şi o întinse astfel încât coapsele ei dezgolite să fie expuse privirii lui înfierbântate. O aşeză lin între pernele canapelei şi-i pecetlui corpul cu săruturi dulci, atingând fiecare fâşie de piele până când răsuflarea lui ajunse să plutească peste partea care îşi

dorea atenţia lui mai mult decât orice altceva.

Ea îl studie cu ochi plini de dorinţă. Răsuflarea lui îi gâdilă feminitatea. El îşi apăsă gura pe centrul ei fierbinte şi şoldurile lui Sophie se ridicară brusc de pe canapea. Limba lui îi dezmierdă feminitatea înfierbântată, tachinând, degustând, explorând. Sophie îşi înfipse degetele în părul lui negru şi asudat şi îi ţinu capul nemişcat, încurajându-l să nu se oprească. Şoldurile ei se împinseră înainte, în timp ce ea se apropia de culmile plăcerii. Ţipă atunci când el se opri, neîndurător, şi-i sărută coapsa prelung.

Apoi veni deasupra ei şi corpul lui îl acoperi pe al ei în timp ce se proptea în coate. Îi depărtă coapsele cu genunchiul. Strânse din dinţi şi-şi lipi mădularul de intrarea feminităţii ei.

Sophie şuieră în clipa în care el împinse şi-şi vârî mădularul în ea, lăsându-l să se piardă în acea căldură primitoare. O pătrunse adânc.

Ea se legănă încet, în timp ce el se mişcă între picioarele ei şi o umplu. Sophie nici nu visase vreodată… nici nu se gândise vreodată… şoldurile ei se înălţată ca să le întâlnească pe ale lui.

— Te iubesc, te iubesc! ţipă ea ascuţit, strângându-şi coapsele în jurul taliei lui.

El îşi înfipse mâinile în carnea şoldurilor ei şi o îndemnă să continue.

Sophie îi primi fiecare dintre penetrările pătimaşe. Corpul ei părea să se avânte din ce în ce mai sus pe aripile dorinţei, până când i se făcu teamă că avea să înnebunească din pricina senzaţiilor pe care mădularul lui le trezea înăuntrul ei.

Apoi înmărmuri… şi fu inundată de val după val de plăcere.

Orgasmul ei îl împinse şi pe el dincolo de culmile plăcerii şi corpul lui încremeni brusc. Cu un geamăt gutural, Christopher îşi lăsă capul pe spate şi sămânţa lui se eliberă înăuntrul ei.

Apoi se lăsă pe spate şi alunecă de pe canapea, trăgând-o şi pe Sophie după el.

Clipi, încercând să se trezească din ceaţa în care se scufundase.

— Of, am uitat că suntem în… spuse el privind în jur. În Salonul Galben, nu-i aşa?

Sophie se alintă.

— Dacă ai uitat unde suntem, asta înseamnă că m-am descurcat foarte bine.

Christopher zâmbi larg.

— Crezi că te poţi descurca şi mai bine?

Ea dădu din cap cu falsă seriozitate.

— O, fără doar şi poate!

Şi se apucă să-i arate întocmai.

Capitolul 21

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Membrii de vază ai societăţii au fost îngroziţi, şi pe bună dreptate, s-o vadă pe domnişoara S.W. dormind buştean în timpul reprezentaţiei de rămas-bun a lui Sarah Siddon la Covent Garden. Cert e că, atunci când domnişoara Siddon a ieşit pe scenă ca să susţină un discurs plin de însufleţire în faţa publicului ei entuziast, ea nu i s-a adresat şi domnişoarei S.W.

— Haide!

Sophie îl trase de mână pe Christopher, îndemnându-l stăruitor să urce dealul.

— Phi, o să plouă!

Ea îşi împinse boneta pe spate şi aruncă o privire la cerul care se întuneca ameninţător. Nori groşi şi cenuşii împânzeau orizontul.

— N-o să plouă.

Afirmaţia îi fu întâmpinată de vuietul îndepărtat al unui tunet. El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Ai încredere în mine, spuse ea.

Cuvintele îi fură subliniate de un alt bubuit puternic.

Ea zâmbi.

— Vezi? Nu plouă!

Christopher oftă.

Sophie zâmbi din nou şi-şi văzu de drum. Îşi petrecuseră cea mai mare parte din săptămână la Milford House, făcând dragoste şi explorând împrejurimile. Iar uneori le făcuseră pe amândouă în acelaşi timp. Zâmbetul ei se lărgi. Zilele treceau aproape pe nesimţite şi în curând aveau să se întoarcă la Londra.

Urcară un deluşor şi casa de la ţară a familiei ei se ivi în zare… Uriaşa construcţie în stil georgian era încadrată în rama alburiu-cenuşie a norilor de furtună.

Fruntea lui Christopher se încruntă.

— Mergem să-l vizităm pe fratele tău?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi prostuţ! Haide!

O luară la pas prin iarba înaltă. Ea se opri în dreptul porumbarului înalt şi arătă cu degetul la leagănul din lemn care atârna de o ramură groasă, cafenie.

Îi eliberă mâna lui Christopher şi sări în leagăn. Adierea lină a primăverii îi ridică fustele albe, sobre, făcându-i-le să fluture.

Soţului ei se încruntă şi mai mult.

— Am înfruntat furtuna pentru leagănul ăsta?

— Mi-a fost dor de el. Şi nu ne strica ziua… n-o să fie nicio furtună!

Ca la un semnal, o picătură mare de ploaie îi ateriză pe vârful nasului. Ea o şterse de grabă.

— Iar acum, fă-mi vânt!

Christopher făcu o reverenţă.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă.

Sophie închise ochii în timp ce soţul ei îşi puse palmele pe spatele leagănului şi-i făcu vânt în faţă. Ea îşi legănă picioarele ca pe vremea când era mică. Pe măsură ce se înălţa tot mai sus, privirea i se opri la lacul care despărţea moşiile familiilor lor.

— Ştii că în copilărie săream din leagăn direct în apă.

Christopher îşi luă mâinile de pe spatele leagănului,

de parcă i-ar fi fost teamă ca ea să nu facă asta din nou.

— O, nu fi prostuţ! N-aş mai sări dintr-un leagăn, îl asigură ea privindu-l peste umăr şi ridicând din sprâncene. Ei bine, nu intenţionat!

— E lacul în care te-a aruncat fratele tău atunci când erai mică.

Ea tresări.

— Îţi aminteşti asta?

Înainte ca soţul ei să pomenească de această amintire, ea uitase că el fusese de faţă. Gândul îi călători înapoi în timp, la ziua cu pricina.

— Erai atât de mică!

— Aveam cinci ani, preciză ea.

Ceea ce însemna că atunci Christopher avea aproape paisprezece, în ziua aceea, Sophie se luase după fratele ei şi după Christopher, fiind o pacoste pe capul lor, ca întotdeauna.

— El te-a aruncat în lac.

Toată frica pe care Sophie îşi închipuise că o dăduse uitării de multă vreme, ieşi acum la suprafaţă, forţând-o să retrăiască groaza acelei zile. Apa o înghiţise în adâncul ei. Chiar dacă nu era decât o fetiţă, simţise ghearele morţii, care ameninţaseră s-o înăbuşe în strânsoarea lor. Ochii i se făcură mari.

— Tu ai fost!

El nu spuse nimic.

— Tu m-ai salvat!

Odată cu trecerea timpului, Sophie dăduse uitării amintirile din ce în ce mai îndepărtate şi spaimele înfiorătoare ale copilei. Abia acum îşi amintea. Îl privi din nou pe Christopher.

— Tu m-ai scos din apă! exclamă ea, amintindu-şi că el, după acea întâmplare, încetase să mai vină pe la Geoffrey. Eraţi prieteni!

— După aceea, n-am mai fost, spuse el, iar maxilarul pătrat i se încleştă. Fratele tău s-a purtat ca un dobitoc înfumurat ce era!

Sophie se aruncă din leagăn, pluti şi apoi ateriză, cu

un pleoscăit răsunător, în apa rece ca gheaţa.

— Phi! strigă el.

Sophie ieşi la suprafaţă. Boneta de paie cu fundiţă roz îi căzuse peste ochi. Şi-o dădu la o parte şi se avântă spre Christopher. Picioarele i se împleticeau în fustele ude.

— S... sunt bine, îi spuse ea.

Cuvintele lui îi amintiseră de un alt bărbat la care nu se gândise în săptămânile de când ajunsese să-l cunoască pe Christopher cu adevărat. Misteriosul ei Ulise îi spusese exact acelaşi lucru despre Geoffrey.

— Am învăţat să înot, să ştii, adăugă ea.

În ciuda protestelor mamei, tatăl ei insistase ca Sophie să înveţe să înoate după ce fusese la un pas să se înece.

— N-am ştiut asta! strigă Christopher.

El tăie apa cu mişcări ample şi sigure până când ajunse la ea. Sophie îşi închipui că ar fi trebuit să simtă lipsa atracţiei enigmatice care o încercase în prezenţa străinului. Cu toate astea, atunci când el o prinse în braţe, ea îşi dădu seama că Christopher era singurul bărbat pe care avea să-l dorească vreodată.

— C... chiar s... sunt bine, spuse ea, deşi dinţii îi clănţăneau din cauza apei reci ca gheaţa. Cumva, zidul de muşchi puternici ai pieptului lui reuşi să-i încălzească trupul aproape îngheţat. M... mă a... aşteptam s... să fie m... mult mai c... caldă.

— O, spuse el după ce ajunseră la mal, oare de ce ai crezut aşa ceva?

El continui s-o ţină în braţe.

— Am crezut că a încălzit-o s... soarele, răspunse ea.

Scânteierea incandescentă a unui fulger se arătă pe fundalul întunecat al văzduhului.

— Soarele acela?

Nota discretă a unei tachinări sublinie cele două cuvinte.

— Nu... nu de azi. Soarele de... zilele trecute.

Christopher îi smulse boneta şi i-o azvârli la pământ. Vântul o lui pe sus şi o purtă iute spre lac, unde începu şi

plutească pe oglinda apei. El îi luă faţa în palme şi o contemplă cu intensitate ameţitoare.

— Eşti bine?

— Am… alunecat.

Colţurile buzelor lui se ridicară.

— M-am gândit eu!

Sophie scoase un strigăt uşor, iar Christopher o scoase din apă pe braţe şi o purtă apoi spre casă. Atitudinea lui stoică şi plină de forţă nu lăsă să se vadă în niciun fel că ar fi fost afectat de răceala apei în care înotaseră sau de greutatea corpului ei plinuţ.

— La… lasă-mă… jos. Chiar pot să… merg… singură.

El nu-i dădu drumul, iar ea se împinse în pieptul lui.

— Nu te las jos, Phi, aşa că ai putea să te linişteşti şi să te odihneşti în braţele mele.

— Sunt… prea grea, spuse ea, simţind cum un val de căldură îi urca în obraji.

— Nu fi ridicolă! pufni el. Eşti perfectă!

Adevărul din cuvintele lui era susţinut de paşii pe care îi făcea fără nici cel mai mic efort şi de strânsoarea lui fermă.

Lui Sophie începu să-i bată inima atât de tare, încât ea crezu că avea să-i sară din piept. Pur şi simplu, se îndrăgosti din nou de el. Îşi lipi capul de pieptul lui. Sub urechea ei, bătăile iuţi ale inimii soţului ei răsunau într-un ritm sigur şi constant.

— Te iubesc, şopti ea.

Huruitul ameninţător al unui tunet se auzi din nou, iar Sophie încercă să-şi înăbuşe dezamăgirea trezită de faptul că Christopher încă nu-i răspunsese că şi el o iubea.

Ea îl trase de mâneca umedă, apoi îl zgâlţâi zdravăn, dar el tot nu-i răspunse. Christopher încetini paşii şi o privi.

— Lasă-mă jos, îi ceru ea.

El şovăi… apoi, cu o grijă neabătută, o lăsă din braţe şi o puse pe picioare.

Sophie îşi puse mâinile în şold.

— Am spus că te iubesc.

Privirea lui pluti spre un punct aflat dincolo de umărul

ei, dar el continuă să tacă.

— M-ai auzit? Am spus-o de mai multe ori.

El oftă.

— Eu… îţi mulţumesc.

Ochii ei se îngustară.

„Îmi mulţumeşte? O, bădăranul!”

Sophie ştia că se purta copilăreşte, fiind disperată şi jalnică în dorinţa ei de a-l auzi spunându-i că o iubea, dar se îndepărtă de el cu paşi apăsaţi. Iată, Christopher se însurase cu ea nu pentru că i-ar fi mânat vreo dragoste copleşitoare, ci dintr-un simţ de obligaţie cavalerească. După ce fuseseră descoperiţi în biblioteca lordului Brackenridge, reputaţia lui Sophie se făcuse ţăndări. El doar încercase să lipească la loc bucăţile sfărâmate ale poziţiei ei în societate.

Să-i fie cu iertare, dar ea nu-l implorase să-i facă o declaraţie de dragoste! Îşi dorea ca el să simtă ceea ce simţea şi ea, iar faptul că asta nu se întâmpla îi frânsese inima, de parcă el i-ar fi zdrobit-o sub cizmele lui înalte şi mustind de apă.

— Phi! o strigă Christopher.

Ea îşi văzu neabătută de drum, îndreptându-se cât putea de repede spre Milford House.

— Phi! Opreşte-te! răcni el. Te rog!

Acea ultimă rugăminte rostită pe un ton blând o făcu să se oprească brusc. Rămase locului până când el o prinse din urmă.

Christopher o apucă de umeri şi o întoarse spre el.

Ea strânse din dinţi.

— Nu vreau mila ta.

Îşi dorea doar iubirea lui.

— Nu sunt în stare de iubire, Phi, spuse Christopher, ridicându-şi mâinile cu palmele în sus. Eu… începu el, dar privirea îi rătăci în gol preţ de o clipă, iar apoi se întoarse spre a ei. Copilăria mea n-a fost una plăcută, însă asta s-a întâmplat din pricina defectelor mele. Nu sunt nici măcar sigur că aş fi un om pe care să-l iubească cineva.

— Vorbeşti prostii! Eu te iubesc.

Ea încercă să imprime cuvintelor ei cât mai multă emoţie. În acelaşi timp, se lupta cu valurile de tristeţe care îi copleşiseră inima, încercă să şi-l închipuie pe Christopher copil... orfan de mamă la o vârstă foarte fragedă, fără fraţi care să-i fie prieteni sau tovarăşi, cu afurisitul acela de marchiz ca tată. Nu era de mirare că se îndoia de un sentiment precum dragostea.

— Îmi pare rău!

El tresări.

— Pentru ce?

— M-am purtat îngrozitor cu tine.

El închise ochii.

— Nu, Phi. Nu spune asta. Nu... Erai doar un copil! Amândoi eram copii. Iar eu am meritat-o.

Ea scoase un sunet de împotrivire.

— Ba nu. N-ai meritat-o, spuse Sophie, amintindu-şi că ea nu voise niciodată să vadă tot binele dinlăuntrul lui, bunătatea pe care el i-o arătase, ci ţinuse seama doar de tachinările lui şi de chinurile la care o supusese pe când erau mici. Abia acum mi-am dat seama ce fel de om eşti! conchise ea.

El tresări.

— Phi, nu mă cunoşti cu adevărat. Sunt... continuă el, şovăind. Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine. Lucruri care l-au făcut pe tatăl meu să se ruşineze de mine.

— *Tatăl* tău e un dobitoc înfumurat! exclamă ea, împrumutându-i cuvintele.

Se aşteptă ca el să surâdă sau poate chiar să chicotească, dar ochii lui căprui rămaseră serioşi şi sumbri, făcând-o să se înfioare aşa cum nu se înfiorase în mijlocul apelor îngheţate.

— Iar asta nu-i totul, Phi! Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Dâra unui fulger lumină văzduhul, urmată de bubuitul tunetului. Apoi cerurile se dezlănţuiră într-un potop care se năpusti asupra lor. Sophie simţi înţepătura picăturilor de ploaie care i se loveau de piele cu o intensitate arzătoare.

— Ce voiai să-mi spui?! strigă ea în urgia dezlănţuită a

furtunii.

Apa i se prelingea şiroaie peste ochi. Privirea i se înceţoşă până când îi fu aproape imposibil să mai vadă liniile dure şi sculpturale ale feţei lui.

Christopher o luă din nou în braţe şi străbătu aproape în fugă distanţa rămasă până acasă. Când ajunseră pe drumul principal, ploaia se domoli într-un răpăit constant, dar ceva mai lent. Majordomul deschise uşa, iar Christopher intră valvârtej.

— Lord Waxham! exclamă Barker.

— Cere să se pregătească o baie fierbinte pentru Lady Waxham.

Barker dădu din cap.

— Foarte bine, milord. Dar…

— Şi roagă-l pe bucătar să pregătească o tavă cu produse de patiserie şi cu ceai fierbinte.

— Da, milord. Dacă îmi permiteţi să…

— Ce avem noi aici? îl întrerupse o voce tărăgănată şi condescendentă pe majordom.

Christopher o lăsă pe Sophie din braţe atât de brusc, încât ea aproape că se ciocni de el.

Inima ei se opri în loc în clipa în care se întoarse şi îl văzu pe marchizul de Milford. Nobilul cu păr argintiu stătea la baza scării late, în spirală. Marchizul aruncă în treacăt o privire scrutătoare la corpul ei ud până la piele. Buza i se arcui într-un zâmbet zeflemitor.

— Tată! îl salută Christopher.

Şi astfel, magia începutului lor de lună de miere se duse pe apa sâmbetei.

Christopher se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

— N-ar fi mai bine să te duci sus, Phi?

Sophie dădu din cap în semn de aprobare, recunoscătoare pentru răgazul acordat. Făcu o reverenţă rigidă.

— Milord!

Socrul ei îşi plecă uşor capul. Fără să mai privească înapoi, Sophie trecu în grabă pe lângă el şi o zbughi spre apartamentul ei. Nu era prima dată când simţea că i se

frângea inima la gândul că Christopher crescuse alături de un bărbat atât de groaznic şi de rece la suflet. Cum de tatăl ei îl considerase vreodată prieten pe acel om? Marchizul era atât de diferit de tatăl ei! Regretatul viconte fusese un om cumsecade şi binevoitor, care o legănase pe genunchi şi-i vizitase camera de copil pentru sindrofii cu personaje imaginare şi cu păpuşi. Sophie era tentată să creadă că tatălui lui Christopher îi plăcea mai degrabă să-i sperie pe copiii mici.

Sophie intră în apartamentul ei şi închise uşa. Se lipi cu spatele de panoul de lemn, simţindu-se o adevărată laşă pentru că-şi abandonase soţul în ghearele marchizului.

*

Christopher privi lung în urma soţiei lui. De îndată ce ea se făcu nevăzută la etaj, se întoarse spre taică-său.

— N-ai putut să stai departe, nu? Chiar a trebuit să vii aici, acum?

Tatăl lui se înfurie.

— Îmi petrec mereu timpul la Milford House!

— Două săptămâni, tată. Atât voiam să rămân, iar apoi n-aveai decât să revii în reşedinţa asta blestemată şi uitată de lume.

Ochii marchizului se făcură mici.

— Am nevoie să vorbesc cu tine. Unde te duci?

Christopher se opri pe a treia treaptă.

— Sunt ud leoarcă şi mi-e frig. Trebuie neapărat să mă schimb de haine. Oricare ar fi motivul pentru care ai venit să-mi vorbeşti, trebuie să aştepţi.

Înjurăturile de nerăbdare ale lui taică-său răsunară câtă vreme Christopher urcă spre apartamentul său.

Se părea că valetul lui fusese anunţat în privinţa problemelor vestimentare ale stăpânului. Îi pregătise o pereche impecabilă de pantaloni cafenii şi o vestă de un verde-safir.

Christopher se schimbă în doi timpi şi trei mişcări în hainele uscate. Nu-şi mai făcu griji pentru părul ud. Nu-l

mai uscă în niciun fel. Vârfurile şuviţelor îi umeziră în voie gulerul cămăşii.

Îşi strecură braţele în mânecile hainei şi o încheie, strângând din dinţi. Trebuia să se fi aşteptat ca tatăl lui să facă ceva absolut condamnabil şi să-i întrerupă astfel luna de miere. Omul acela n-avea să-l lase niciodată să trăiască măcar o fărâmă de fericire. Mereu încercase să-şi controleze fiul într-un fel sau altul.

În săptămâna care trecuse, Christopher fusese mai fericit decât în toată viaţa lui. De multe ori fusese pe punctul de a-i mărturisi totul lui Sophie. Dar niciunul dintre momente nu i se păruse potrivit. El şi Phi îşi petrecuseră zilele descoperind tainele propriilor corpuri, dar, mai mult decât atât, se cunoscuseră din ce în ce mai bine unul pe celălalt. El aflase că desertul ei preferat erau, de fapt, fructele de pădure trase în ciocolată. La rândul lui, îi făcuse confidenţa că-i plăcea foarte mult teatrul. Ea îl distrase cântându-i la pian cântece deşucheate.

Îşi tot spunea că trebuia să-i povestească despre planul lui taică-său şi despre încercarea lui de a dejuca toate uneltirile bătrânului. Avea de gând să-i povestească. Dar ceva îl împiedicase de fiecare dată s-o facă. La drept vorbind, chiar înainte de a fi prinşi de furtuna aceea violentă, voise să-i mărturisească totul.

Acum putea recunoaşte că doar îşi căutase scuze. Fusese atât de al naibii de fericit şi nu voise să piardă fericirea aceea în vreun fel sau altul! Motiv pentru care nu-i oferise lui Sophie ceea ce merita… adevărul.

Ei bine, gata! După ce se vedea cu tatăl lui, avea să-şi caute soţia şi să-i spună totul. Până la ultima fărâmă din ruşinosul adevăr.

Palmele i se umeziră, iar el şi le şterse de-o parte şi de alta a pantalonilor. Sophie avea să înţeleagă. Trebuia să înţeleagă. Alternativa era un lucru la care el nici nu voia să se gândească.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Christopher.

— Milord, marchizul de Milford vă cere să veniţi în

biroul lui.

Christopher strânse din dinţi. Nemernic afurisit şi autoritar!

Făcu un semn scurt din cap. Oricât de mult şi-ar fi dorit să sfideze ordinele tatălui său, era mai degrabă tentat să se vadă cu el şi să termine odată. Cu cât se întâlnea mai repede cu bătrânul, cu atât mai repede se putea întoarce la soţia lui.

Îşi închipui trupul ei catifelat şi dezgolit, scufundat în apa fierbinte şi parfumată din cadă. O greutate i se aşează, necruţătoare, în vintre. O, Doamne, ce n-ar fi dat ca să i se alăture în cada aceea!

Christopher aruncă o privire mâhnită la uşa dintre camerele lor, iar apoi plecă spre tatăl lui.

Ajuns în faţa biroului, nu mai ciocăni, ci deschise pur şi simplu uşa.

Tatăl lui stătea în spatele biroului de lemn de mahon, cu capul plecat deasupra unui registru.

— Te aşteptam, Christopher!

O puternică undă de iritare i se ghicea în ton.

— Ce vrei? întrebă fiul lui, cu pumnii încleştaţi de-o parte şi de alta a corpului.

Marchizul se întinse ca să ia pana de scris, o înmuie în cerneală şi mâzgăli ceva pe o pagină. Studie cuvintele, puse pana deoparte şi apoi se lăsă pe spate în fotoliul de piele.

— Aşază-te, Christopher!

— Treci la subiect, tată!

Fruntea marchizului se încruntă şi mai tare. El îşi încrucişă braţele pe piept.

— Am vrut să-ţi spun că sunt mândru de tine.

Christopher clipi, nedumerit. N-ar fi fost mai uluit nici dacă un alai de îngeri s-ar fi pogorât din ceruri şi ar fi pricopsit cu o aură capul bătrânului ticălos. Îşi privi tatăl cu o căutătură răutăcioasă, demnă de bătrânul marchiz.

— N-ai vrut, dar până la urmă tot ai compromis fata, spuse acesta înclinându-şi capul. Ştiu că nu ne-am prea înţeles de-a lungul anilor, dar acum ţi-ai sacrificat fericirea

de dragul moşiilor noastre.

Christopher simţi cum îi năvălea în gâtlej un val de greaţă.

— Pentru asta ai venit? întrebă el cu voce spartă. Să-mi *mulţumeşti* pentru că m-am însurat cu Sophie?

El dădu să plece, dar tatăl lui ridică o mână ca să-l oprească.

— Ascultă ce am de spus, Christopher! Poţi pleca după aceea.

Făcu din nou semn spre fotoliul din faţa biroului.

Mai întâi, Christopher şovăi, apoi se aşeză ca să audă ce avea de spus bătrânul ticălos.

Capitolul 22

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Prezentă la Jocurile de la Cotswold Olimpik, domnişoara S.W. a fost deranjată de luptele de cocoşi şi le-a dat creaturilor drumul din cuşti. Eforturile ei n-au fost apreciate de păsări, care au alungat-o din cort.

Sophie îşi muşcă uşor buza de jos şi-şi aţinti privirea la uşă. Se îmbăiase şi se schimbase într-o ţinută potrivită. Oricât de mult şi-ar fi dorit să rămână la adăpostul apartamentului ei, Sophie nu era o laşă. Ca soţie de conte, avea obligaţia să-şi întâmpine socrul aşa cum se cuvenea… chiar dacă el era un mojic odios.

Lucy intră în cameră, întrerupându-i firul gândurilor.

— Milady, m-aţi chemat?

Duke sări de pe pat, alergă spre cameristă şi-i adulmecă fustele. După ce se asigură că Lucy n-avea ce bunătăţi să-i dea, se întoarse la marginea patului.

Sophie îl ridică şi îl puse la loc pe pat. Cu cele două lăbuţe din faţă, Duke îşi făcu un culcuş în cuvertură, apoi se ghemui în noul lui cuibuşor.

— Ştii unde-i soţul meu?

— Cred că e în biroul marchizului de Milford. Mai aveţi nevoie de ceva?

Sophie clătină din cap în semn că nu.

— Nu, asta-i tot pentru moment.

Lucy făcu o reverenţă şi închise uşa în urma ei.

Cu un oftat, Sophie mângâie dunga neagră de pe spatele lui Duke. Drept răspuns, el se întoarse cu faţa în sus, expunându-şi burtica dezmierdărilor stăpânei sale.

— Ştii că nu pot să rămân aici toată după-amiaza, nu?

Limbuţă lui atârna într-o parte.

— Aş vrea, continuă ea.

Ochii mari şi ciocolatii ai lui Duke se închiseră încetul cu încetul.

— E nepoliticos să adormi când cineva îţi vorbeşte!

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit puternic.

Sophie îl mângâie uşor pe cap şi-şi părăsi apartamentul. Străbătu coridoarele, mergând spre biroul marchizului de Milford. Încetini pasul şi se opri în faţa uşii. Îşi prinse interiorul obrajilor între dinţi.

Poate că nu trebuia să-i întrerupă. Putea să se ocupe mai degrabă de băuturi. Nu părea potrivit să deranjeze întâlnirea lui Christopher cu tatăl lui. Reţinerea ei n-avea nimic de-a face cu laşitatea de care se simţea dominată.

Sophie se răsuci pe călcâie şi…

— Am vrut să-ţi spun că sunt mândru de tine.

Auzind prin uşa biroului afirmaţia categorică a marchizului, Sophie se opri locului. Simţi cum inima îi creştea în piept de bucurie pentru Christopher. Copilăria lui alături de marchiz fusese una turbulentă. Sophie descoperi că putea chiar să-i ierte bătrânului nenumăratele lui păcate, inclusiv faptul că le întrerupsese luna de miere la Milford House, fiindcă venise acolo ca să-l laude pe Christopher.

Ea zâmbi şi se pregăti din nou să plece, nedorindu-şi să tragă cu urechea la întrevederea privată dintre tată şi fiu, când următoarele cuvinte ale marchizului răsunară dincolo de panoul gros al uşii:

— N-ai vrut, dar, până la urmă, tot ai compromis fata. Ştiu că nu ne-am prea înţeles de-a lungul anilor, dar acum ţi-ai sacrificat fericirea de dragul moşiilor noastre.

Fără să clipească, Sophie rămase cu privirea pironită la uşă. Inima îi încremeni, suspendată în piept. Ea se întinse, mâinile ei căutând un punct de sprijin pe care îl găsiră în perete. Un vâjâit monoton îi bubuia în urechi. Îl auzise greşit pe marchiz. Nu exista vreo altă explicaţie logică.

— Ştiu că ţi-ai închipuit că eşti îndrăgostit de femeia aceea, dar ţi-ai lăsat deoparte dorinţele ca să pui mâna pe zestrea fetei ăsteia.

Răspunsul lui Christopher se pierdu între pereţii groşi care îi despărţeau şi printre răsuflările ei întretăiate.

Se sprijini de perete. Christopher era îndrăgostit de altă femeie… dintr-odată, răspunsul lui laconic la declaraţia ei de dragoste căpătă un sens. Un râset mâhnit şi îndurerat răbufni din adâncul fiinţei ei şi-i rămase blocat în gâtlej precum o piatră ce ameninţa s-o sufoce. Cât de nătângă fusese! Ea îl privise cu adoraţie, aproape implorându-l să-i împărtăşească sentimentele, când, în tot acel timp, existase o altă femeie!

„Pleacă, Sophie! Aleargă cât de repede şi de departe te poartă picioarele, ca să nu mai fii nevoită să auzi şi alte lucruri respingătoare de pe buzele soţului şi ale socrului tău!”

În schimb, ea rămase ţintuită locului, chinuindu-se de bunăvoie să asculte următoarele lor cuvinte, care răsunară de cealaltă parte a uşii:

— Ştiu că i-ai cerut ajutorul lui Mallen ca să eviţi căsătoria cu fata… Ştiu că singurul motiv pentru care a curtat-o a fost…

Sophie îşi lipi urechea de tapetul cu motive chinezeşti şi se strădui să desluşească restul frazei.

Lacrimile o podidiră în spatele genelor, dar ea clipi frenetic ca să şi le înăbuşe. Cât de nătângă fusese! Interesul apărut din senin al lui Mallen avea acum un sens. O curtase doar pentru că i-o ceruse Christopher. Dar

înjosirea pe care o simţea la auzul tuturor acelor revelaţii era nimic în comparaţie cu adevărul zdrobitor al faptului că iubitul ei Christopher făcuse mari eforturi ca să evite o căsătorie cu ea.

În cele din urmă, el tânjise mai mult după zestrea ei decât după propria libertate! O lacrimă i se prelinse pe obraz. Şi-o şterse, dar urmă o alta.

Fiecare cuvânt amabil din partea lui Christopher, fiecare zâmbet seducător însemnaseră doar o minciună elaborată cu mare grijă. Ea nu contase niciodată pentru el… nu ca tânără fată şi nu ca femeia cu care se însurase.

Marchizul continuă să vorbească, cuvintele pierzându-i-se în pâcla de disperare care o cuprinsese pe Sophie.

— Aşa cum am spus, acum, după ce ai compromis-o, n-ai decât să-ţi vezi de treabă cu cine vrei. Societatea nici nu s-ar aştepta la altceva.

Parcă se scurse toată forţa dinlăuntrul ei. Sophie alunecă fără nicio vlagă pe lângă peretele exterior al biroului marchizului. De când îşi făcuse debutul în societate, cu trei ani în urmă, Christopher o onorase doar cu câte un salut politicos… şi chiar şi atunci, cu unul spus într-o doară. N-o invitase nici măcar la un dans.

Auzi în minte ecoul cuvintelor rostite de fratele ei în noaptea balului din casa lui Lady Brackenridge:

„Waxham, care te-a ignorat ani de zile, se apucă din senin să te curteze şi te ademeneşte în plasa lui. Desigur că te-ai întrebat de unde venea interesul ăsta atât de brusc al lui Waxham faţă de tine, nu?”

Sophie se strădui să se confrunte cu înşelătoria îngrozitoare de care fusese capabil Christopher.

Simţi cum i se întorcea stomacul pe dos şi se gândi că mai avea puţin şi vărsa chiar acolo, în mijlocul coridorului.

Geoffrey ştiuse. La fel şi mama ei.

Iar ea… Sărmana şi jalnica Sophie, prea orbită de dragostea ei pentru Christopher ca să mai vadă tristul adevăr, chiar dacă adevărul o privise direct în ochi. De dragul lui renunţase la reputaţia ei, la tot ceea ce avea mai de preţ o domnişoară, iar în cele din urmă pentru

Christopher nu contase decât zestrea ei.

Se lovi uşor cu capul de perete.

— Proastă, proastă, proastă! şopti ea ca într-o litanie fără sfârşit.

— Ai de gând s-o laşi aici?

Întrebarea marchizului o smulse din deznădejdea în care se cufundase.

Sophie se înfioră. Soţul ei avea de gând s-o părăsească. Un zâmbet dur şi încordat îi apăru pe buze. O, îşi putea închipui ce avea să titreze *Cronica de societate a lui Lady Ackerly.*

Lordul W

. s-a săturat repejor de plinuţa şi incorigibila Lady W. şi, cu desăvârşită *înţelepciune, a abandonat-o pe femeie la ţară...*

Un suspin răsună din adâncul fiinţei ei şi explodă în liniştea de pe coridor.

Christopher îi furase reputaţia, zestrea şi, cel mai rău, inima.

Dar ea nu accepta nici în ruptul capului să-şi lase mândria în mâinile lui lacome şi nemiloase.

Sophie se răsuci pe călcâie şi fugi.

*

Christopher îşi îndreptă dintr-odată capul spre uşă.

— Ce-a fost asta?

Tatăl lui flutură din mână.

— Probabil că a fost vreun servitor băgăcios. Nu contează!

Christopher îşi încleştă pumnii, chinuindu-se să nu-i dea una lui taică-său. Îi aruncă o privire piezişă, nevenindu-i să creadă că avea acelaşi sânge cu bărbatul din faţa lui.

Timp de treizeci de ani, el înfruntase ruşinea, abuzul şi batjocura marchizului. Toate astea îl făcuseră să încerce să fie din ce în ce mai bun şi să câştige aprobarea tatălui său.

De-a lungul anilor, dezaprobarea marchizului îl

duruse. Christopher tânjise după orice afirmaţie pe care s-o fi făcut marchizul în legătură cu faptul că era mândru de fiul lui.

Abia acum, uitându-se la acel părinte rece şi calculat, Christopher privi în faţă realitatea cutremurătoare... nimic din ceea ce făcea n-avea să fie vreodată de ajuns. Tatăl lui avea să se ruşineze întotdeauna cu el.

Acum, lui Christopher nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de taică-său ori de părerile acestuia.

Însă îi păsa de Sophie. Ea adusese în viaţa lui mai multă bucurie şi mai multe râsete decât îşi închipuise el vreodată că ar fi fost cu putinţă.

Christopher trase aer în piept. O, Doamne, o iubea!

Marchizul încruntă din sprâncene.

— Ce-i?

Lui Christopher îi plăcea la nebunie că Sophie îl distra cu cântecele deocheate. Îi plăcea la nebunie talentul ei de a intra mereu de bucluc. La naiba, îi plăcea la nebunie până şi faptul că îşi *iubea* mopsul prostănac şi poznaş. O iubea cu o pasiune arzătoare, care ameninţa să-l mistuie în intensitatea ei. La un moment dat, fericirea ei ajunsese să însemne mai mult pentru el decât propria fericire.

— Ai auzit ce am spus, Christopher?

Lui Christopher îi păsase toată viaţa doar de imaginea pe care o proiecta în înalta societate şi de obţinerea unei aprobări din partea tatălui său. Ei bine, acum totul putea să se ducă la naiba!

Întinse mâna peste birou şi-şi apucă tatăl de reverele hainei, până când ajunseră să se privească ochi în ochi.

— Dacă vreodată, şi crede-mă că vorbesc foarte serios, o să îndrăzneşti să scuipi un singur cuvânt urât despre soţia mea, îţi jur, te distrug cu mâna mea!

Tot sângele păru să se scurgă din obrajii zbârciţi ai marchizului.

— Dă-mi... drumul!

Christopher îl scuturâ uşor.

— Numai după ce-mi juri că n-o să te apropii de soţia mea.

— Dar asta e casa mea!

Christopher îl scutură din nou.

— B… bine! Bine! strigă tatăl lui.

Christopher îi dădu drumul.

— Unde te duci?! răcni taică-său. Voiam să discutăm despre cum o să folosim fondurile soţiei tale!

Christopher ieşi valvârtej din încăpere. Pierduse destulă vreme cu marchizul. Voia să-şi vadă soţia. Era timpul ca ea să audă adevărul pe care el i-l ascunsese prea multă vreme.

Urcă la etaj, sperând s-o surprindă pe Sophie dezbrăcată şi cufundată într-o baie fierbinte, cu parfum de lămâie. Voia să i se alăture, să facă dragoste pe îndelete cu ea, iar apoi să-i spună adevărul pe care merita să-l audă.

Christopher zâmbi larg, iar inima îi bătu nebuneşte în piept sub povara nerăbdării de a o revedea pe Sophie. Nu mai conta nimic în afară de ea. Nici tatăl lui. Nici chinul lui de a citi. Nici părerea înaltei societăţii. Nimic. El răsuci mânerul uşii şi intră în apartamentul ei.

Aruncă o privire în jur. O linişte de mormânt domnea în încăpere. Zâmbetul i se stinse pe buze.

— Phi?

Strigătul îi fu întâmpinat de tăcere.

Christopher dădu să plece, dar o zări în colţ, lângă fereastră. Trăsese un pic perdeaua şi privea la spaţiul de dedesubt.

— Aici erai, Phi!

Se duse la ea şi-şi aşeză mâinile pe umerii ei.

Sophie încremeni. Continuă să privească afară.

Christopher îşi lăsă mâinile să alunece pe lângă corp. Primele semnale de alarmă i se aprinseră în minte. Îşi drese glasul.

— Eşti bine, Phi?

Sophie lăsă draperia, care acoperi din nou fereastra, iar ea se întoarse spre el. În ciuda corpului ei minion, Sophie reuşi cumva să-l privească de sus.

— Spune-mi un lucru, Christopher. A meritat?

— Ce să merite? repetă el fără să se gândească.

— Păi, nu doar că ţi-ai sacrificat renumele în lumea bună atunci când te-ai însurat cu incorigibila domnişoară Winters, dar ai renunţat şi la femeia pe care o iubeşti.

El clipi, nedumerit. Despre ce naiba vorbea?

— Femeia pe care o iubesc?

Din ochii ei păreau să izvorască valuri nesfârşite de durere covârşitoare şi de indignare.

— V-am auzit pe tine şi pe tatăl tău.

O, Doamne, ea ştia! Sunetul pe care îl auzise din afara biroului nu fusese făcut de un servitor indiscret, ci de soţia lui! Închise ochii, iar inima parcă i se frânse în piept.

„Nu!”

— Ba da, v-am auzit, şuieră ea.

Christopher vorbise cu voce tare fără să-şi dea seama.

— Nu înţelegi, Phi!

Sophie n-avea cum să înţeleagă, fiindcă el nu fusese niciodată pe deplin sincer. Astfel, ea credea tot ce era mai rău despre el şi despre intenţiile lui. Putea s-o învinovăţească? Gândurile începură să i se învolbureze în minte şi încercă să-şi amintească fiecare cuvânt josnic şi demn de dispreţ pe care îl rostise tatăl lui.

— Nu-i ceea ce pare!

Sophie ridică dintr-o sprânceană blondă.

— O, deci nu te-ai însurat cu mine pentru zestrea mea?

— Nu! strigă el, iar acel cuvânt îi ieşi de pe buze aproape cu forţa unei explozii, iar apoi inspiră încet, ca să se liniştească. Pot să înţeleg că aşa pare!

— Haide, Christopher, spuse ea, vrei să cred că te-ai însurat cu mine din dragoste?

Declaraţia pentru care venise în apartamentul ei i se stinse pe buze. Rostite acum, cuvintele, chiar dacă erau adevărate, puteau să pară încă o minciună şi nimic mai mult. Totuşi avea nevoie ca ea să ştie.

— Te iubesc!

Râsetul lui Sophie răsună ca un chicotit aproape isteric, trădând mult prea puţinul control pe care îl mai

avea asupra emoţiilor ei.

— O, Doamne, chiar mă iei de proastă dacă ai impresia că aş putea să cred vreodată *asta.* Ştii ce cred eu că iubeşti?

— Ce? întrebă el cu buzele uscate.

— Zestrea mea. Spune-mi, cum se simte femeia pe care o iubeşti ştiind că ai renunţat la ea pentru averea mea? Cât a fost? Douăzeci şi mii de lire? Treizeci? Patruzeci? *Mai mult?* întrebă ea, iar vorbele acelea sunară ascuţit, dovadă de netăgăduit a şocului căruia ea îi căzuse pradă.

Christopher se căzni să se uite la ea.

— Doamne, Sophie, eu…

— Cât?! ţipă ea.

— O sută de mii de lire.

Ochii ei se făcură mari cât cepele. Apoi, un zâmbet amar îi arcui buzele.

— O sută de mii de lire? Iată o sumă frumuşică! Acum înţeleg cum de ai fost dispus să înduri o viaţă alături de mine. Pentru o asemenea sumă…

Îi întoarse lui Christopher un spate ţeapăn, iar privirea ei rătăci din nou dincolo de fereastră.

El îşi trecu o mână prin păr. Simţea cum Sophie se îndepărta de el. Phi a lui… însufleţită, maliţioasă şi mereu zâmbitoare… dispăruse. Locul ei fusese luat de o prinţesă cinică şi rece, care îl privea cu ochi aspri. Christopher fu cuprins de un val de greaţă, fiindcă îşi dădu seama că el fusese cel care provocase o asemenea transformare tragică a lui Phi cea dulce şi iubitoare.

Cu o intuiţie bolnăvicioasă, Christopher înţelese că, dacă nu găsea cuvintele potrivite, dacă n-o făcea să înţeleagă, avea s-o piardă pe Sophie pentru totdeauna.

— Vrei să asculţi ce am de spus? întrebă el cu voce stinsă.

Sophie îi aruncă o privire plictisită peste umăr.

Dar ea nu spuse „nu”, iar el fu nevoit să se mulţumească doar cu acea slabă încurajare.

— Tata mi-a poruncit să-ţi fac curte.

Mâinile ei strânseră în pumni ţesătura azurie că marea a rochiei de după-amiază, iar acela fu singurul semn că o afectaseră cuvintele pe care le auzise.

— Ce deştept ai fost! şopti ea mai mult ca pentru sine. Ai părut atât de onorabil! Chiar ai venit în vizită şi mi-ai mărturisit că tatăl tău *voia* ca tu să-mi faci curte, continuă ea râzând fără pic de veselie. Chiar te-am compătimit! O, cât trebuie să fi râs voi amândoi pe seama mea!

— Niciodată! strigă el, acel cuvânt ţâşnindu-i din adâncul sufletului, iar faptul că Sophie îl asemuise cu marchizul îl făcu să i se întoarcă stomacul pe dos, exasperat de gândul că ea îl credea asemănător cu tatăl lui. Adevărul e că tata a vrut ca eu să te compromit!

Christopher se cutremură în faţa cruntului adevăr… în cele din urmă, el tocmai asta făcuse!

Ea dădu la o parte draperiile de damasc auriu şi se uită pe fereastră.

Christopher se grăbi să-i destăinuie fiecare detaliu murdar:

— Tata avea o datorie mare la tatăl tău. Mai mult decât atât, se lansase într-o serie de afaceri dezastruoase. Suntem… eram în pragul falimentului. A insistat să mă însor cu tine, Phi. Am refuzat… până când m-a ameninţat să mă închidă la Bedlam dacă nu eram de acord cu planurile lui. Aveam de gând să fac ce-mi ceruse el, Phi. Dar m-am răzgândit în biblioteca lordului Brackenridge.

Sophie se lipi cu fruntea de geam. Faţa ei, reflectată în panoul de sticlă, se crispă ca de o durere fizică, iar el aproape că se încovoie, mâhnit de suferinţa pe care i-o provocase.

— Căsătoria cu mine ţi se părea atât de respingătoare încât a fost nevoie să fii ameninţat cu detenţia la Bedlam ca să-ţi schimbi părerea? şopti ea.

Christopher înjură. Se afunda tot mai mult. Întinse mâna spre Sophie, dar apoi îşi aminti că ea nu-l vedea.

— Am refuzat pentru că n-am vrut ca tata să mă transforme într-un vânător de zestre.

— Nu asta eşti, Christopher? murmură ea, iar întrebarea aceea plictisită aparţinea unei femei mai în vârstă şi mai înverşunate decât Phi a lui. Nu mai ai altceva de spus?

— Exista o femeie… continuă el.

Ea se trase brusc în spate, de parcă ar fi lovit-o. Christopher îşi trecu mâna peste ochi. Dacă ar fi putut să-şi implânte un pumnal în inimă ca s-o scutească de toată acea durere, ar fi făcut-o fără să clipească.

— N-am cunoscut-o cu adevărat, Phi, reluă el. Ne-am întâlnit o singură dată. Era ca o femeie din vis. Visul eliberării de sub controlul strict al tatălui meu. M-a făcut să uit de toate defectele mele.

— Pare un adevărat model de perfecţiune.

Vocea ei avusese un ton neutru, lipsit de orice urmă de emoţie.

— Ea nu-mi cunoştea defectele. Nu aşa cum le cunoşti tu, Phi. În ziua cu incendiul de la grajduri, mi-ai descoperit secretul ruşinos şi te-am urât pentru asta, spuse el, în sfârşit sincer şi cu sine, şi cu ea.

Sophie se răsuci pe călcâie.

Lui Christopher i se umeziră palmele. Deschise gura ca să-şi recunoască defectele umilitoare, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

— Eu… mă chinui să citesc.

Ea îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— Poftim?

El îşi întoarse privirea şi şi-o lăsă apoi să rătăcească prin încăpere.

— Ceva nu e în regulă cu mine. Eu… am avut mereu cei mai buni profesori, dar cuvintele de pe pagină… nu reuşesc să capete niciun sens pentru mine. Încă de timpuriu am fost convins că eram nebun. Tatăl meu a crezut că nu mă dedicam suficient studiilor mele, povesti el aducându-şi aminte cum odată, în timp ce el citea din *Regele Lear* al lui Shakespeare, tatăl lui îl lovise pe spate cu un băţ de mesteacăn. A fost inutil! În noaptea incendiului de la grajduri, tu m-ai descoperit citind cu voce tare. Ai râs.

În frustrarea mea, am răsturnat din greşeală felinarul pe care l-ai lăsat în urmă. Am crezut că ai înţeles tot adevărul despre mine. După aceea... a fost prea greu ca să fiu în preajma ta, Phi. Îmi aminteai de tot ce era în neregulă cu mine.

Ochii ei albaştri precum cicoarea erau acum plini de emoţie.

— Nu-mi doresc mila ta, Phi. Vreau doar să ştii de ce nu mi-am dorit să te iau de nevastă. Însă totul s-a schimbat din momentul în care am început să-mi petrec timpul alături de tine.

— Dar Mallen?

Întrebarea ei, o şoaptă aproape imperceptibilă, îi întrerupse necruţător şirul vorbelor.

O clipă, Christopher îşi acoperi faţa cu mâinile şi-şi apăsă vârful degetelor în colţurile ochilor.

— Ştiam că Redbrooke şi mama ta erau fascinaţi de titlul lui. Cine s-ar fi mulţumit cu un conte când ar fi putut avea un duce? întrebă el strângând din buze.

Ea îi scrută faţa cu ochi încărcaţi de tristeţe.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

Bărbatul făcu un pas spre ea.

— Credeam că da, Phi. Nu m-am gândit că aveam să mă îndrăgostesc iremediabil de tine.

— Nu, îl rugă ea. Te rog, nu.

— Dar te iubesc, spuse el şi mai făcu un pas spre ea.

Cu ochi scăpărători, Sophie traversă încet camera. Părul îi pluti în jurul capului de parcă ar fi fost o prinţesă războinică.

— Eşti doar un mincinos, Christopher! Nu te poţi aştepta să mai cred vreodată ceva din ce spui, conchise ea, iar un râset rece, aproape isteric, îi ieşi de pe buze. Ce proastă am fost!

El clătină din cap.

— Nu, Phi...

— M-am îndrăgostit de tine împotriva oricărei raţiuni. Chiar în timp ce-mi făceai curte, aveam bănuielile mele. Doar eu sunt de vină. Ar fi trebuit să te resping atunci când

ai venit în vizită. Şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să plec din sala de bal a lui Lady Brackenridge şi să te urmez. Mi-ar fi fost mai bine cu o reputaţie distrusă, decât cu tine ca soţ.

Christopher înghiţi în sec şi aproape că se sufocă de la nodul pe care nelinişstea i-l pusese în gâtlej. Îşi duse mâna la piept ca să se asigure că încă îi mai bătea inima.

— Pleacă, Christopher, spuse ea pe un ton ostenit.

— Nu.

— Pleacă!

Porunca răsună mai apăsat.

El nu dădu înapoi. Îşi dădea seama că, dacă o lăsa rănită şi furioasă, aşa cum era în acel moment, n-avea să mai poată obţine niciodată iertarea ei.

Pieptul generos al lui Sophie se ridica şi cobora în acord cu intensitatea emoţiilor ei.

— Prea bine, plec eu! strigă ea şi se repezi spre uşă.

Simţind supărarea stăpânei lui, Duke o luă la fugă spre Sophie şi-i tăie calea.

Ea ţipă şi se împiedică de câine.

Din câţiva paşi mari, Christopher străbătu spaţiul dintre ei.

— Eşti rănită?

În mod ciudat, momentul îi aminti de prima lor întâlnire din Hyde Park, când Duke se ivise din senin în faţa calului său şi aproape că-l făcuse să zboare din şa. Parcă el şi Sophie ar fi închis cercul, ea îndoindu-se acum de motivele lui şi dorindu-şi să-l vadă plecat.

El se lăsă într-un genunchi şi întinse mâna spre glezna ei.

De parcă ar fi devenit incapabilă de vreo formă de împotrivire, Sophie se întinse pe spate şi-şi pironi în tavan privirea vlăguită, lipsită de orice emoţie.

— Sunt bine, Christopher.

Inima lui se strânse, îndurerată, în piept. Îşi concentră atenţia asupra gleznelor ei, scoţându-i pe rând pantofii argintii de satin, iar apoi, ciorapii.

— Lasă-mă să mă asigur că n-ai vreo entorsă.

Sophie îşi puse un braţ peste ochi.

— N-am nicio entorsă, spuse ea, istovită.

— Totuşi…

Lui Christopher i se stinseră cuvintele pe buze. Se uită lung, rămânând cu privirea aţintită la un semn din naştere în formă de inimă, foarte cunoscut, care se desena pe partea interioară a gleznei ei subţiri şi delicate. Clipi, plin de nedumerire.

Nu se putea.

Nu era cu putinţă.

Atinse cu un deget semnul care îi bântuise visele după ce o întâlnise pe misterioasa Atenă.

Christopher dădu drumul gleznei ei şi se aşeză pe vine.

Era conştient în chip dureros de întreaga ironie a sorţii. La început, evitase căsătoria cu Phi de dragul unei nimfe fără nume, pe care o întâlnise în biblioteca lordului Thomas, la balul mascat.

În final, i se dovedea că Sophie era femeia misterioasă după care tânjise cu atâta patimă.

Ea era Atena lui.

Cum de nu-şi dăduse seama până atunci?

Sophie profită de faptul că era distras. Ea îşi înşfăcă pantofii şi ciorapii şi arătă spre uşă.

— Ieşi, Christopher!

El îşi ridică palmele în aer. Era nevoie ca ea să afle.

— Trebuie să-ţi spun…

— Cu excepţia unui rămas-bun, n-am ce altceva să aud de la tine.

— Dar trebuie să ştii…

Ea îl plesni cu atâta putere, încât îi împinse capul pe spate. Un ţiuit chinuitor răsună în capul lui bântuit de gânduri cumplite.

El îşi acceptă durerea, şi-o asumă, fiindcă o merita pe deplin după ce o minţise pe Sophie.

Ea se trase în spate, de parcă atingerea lui ar fi întinat-o, iar apoi şopti, cu lacrimile inundându-i ochii şi ameninţând să i se prelingă pe obraz dintr-o clipă într-alta:

— Doar pleacă. Dacă îţi pasă de mine, pleacă!

Şi, pentru că ar fi preferat mai degrabă să-şi taie o mână decât să-i provoace o nouă durere, Christopher se ridică. Schiţă un fel de reverenţă.

— N-am terminat discuţia, spuse el în clipa în care ajunse în prag. O lacrimă uriaşă îşi croi drum pe obrazul ei. Apoi, încă una. Şi încă una.

Christopher se întinse spre Sophie.

— Te rog, pleacă, îi ceru ea.

El dădu iute din cap, în semn de supunere.

Avea să facă ceea ce îl rugase ea. Pentru moment.

Capitolul 23

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

La Târgul de Iarnă, în timp ce participa împreună cu Lady E.F. la un joc cu împinsul scaunului, domnişoara S.W. a alunecat cu scaunul ei şi a nimerit într-un grup de patinatori de pe Tamisa. Isprava nu s-a soldat cu răni grave, ci doar cu nişte patinatori revoltaţi...

— Intră! strigă cu glas tunător, din biroul lui, marchizul de Milford.

Sophie trase aer adânc în piept şi răsuci mânerul uşii. Apoi intră în cameră.

Marchizul nu-şi înălţă capul din registrul pe care îl avea în faţă. Sophie se folosi de faptul că el nu-i acorda nicio atenţie şi începu să-l studieze. El avea în jur de şaizeci de ani, părul alb, sârmos, şi faţa colţuroasă. Sophie îşi închipui că în tinereţe fusese foarte chipeş. Apoi ea încercă să şi-o imagineze pe mama lui Christopher.

Oare femeia îl iubise pe acel bărbat crud şi condescendent? Sau între ei fusese doar o căsătorie aranjată, care presupunea un soţ şi o soţie potriviţi unul cu celălalt doar ca poziţie socială şi avere?

În cele din urmă, marchizul îşi ridică privirea. Ochii i se îngustară.

— Tu!

Ca urmare a primirii glaciale, lui Sophie îi spori hotărârea care o mânase până acolo. Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Da, eu!

Gura lui se destinse, iar ea bănui că se aşteptase s-o vadă plecând din birou cu buzele tremurându-i şi copleşită de groază. Se întrebă, nu pentru prima dată, dacă marchizului nu cumva îi plăcea să lovească fără milă câinii, aşa că îi mulţumi Domnului că Duke se afla la adăpost, în apartamentul ei.

— Ştii, milord, nu-i prima oară când mă întreb de ce tata te-a considerat vreodată prieten.

Tatăl ei avusese o inimă de aur, însă marchizul părea să nu posede vreuna. Ce stranie pereche de prieteni trebuie să fi fost!

Ea păşi spre biroul lui şi zise:

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Da?

Tonul lui plictisit îi înteţi furia.

— Eşti o fiinţă îngrozitoare şi un tată chiar mai rău de-atât. Regret că Christopher a crescut într-o asemenea casă.

— Deci ai venit să mă insulţi, vorbi el cu un glas tărăgănat.

— Am venit să-ţi spun adevărul, îl vesti ea, iar apoi îşi trecu palmele peste partea din faţă a rochiei. M-a durut să aflu ce abuzuri a trebuit să îndure Christopher din partea ta. Să sperăm că, la un moment dat, în aceşti ultimi ani din viaţa ta, o să compensezi răul pe care i l-ai făcut fiului tău… şi o să cazi la pace, fiindcă, în caz contrar, există cu siguranţă un loc întunecat în iad, unul special rezervat laşilor fără suflet ca tine. Asta am venit să-ţi spun, încheie ea dând din cap ca să-şi întărească spusele.

Apoi Sophie ieşi din încăpere legănându-şi buclele, păşind cu aceeaşi nonşalanţă cu care intrase şi închizând fără zgomot uşa în urma ei.

La primele ore ale dimineţii, când peste pământ încă mai domnea întunericul nopţii, Sophie plecă.

Capitolul 24

Cronica de societate a lui Lady Ackerly în ciuda aleilor bine iluminate din grădinile Vauxhall, domnişoara S.W. a reuşit cumva să se împiedice de un cuplu aflat în timpul unui rendez-vous amoros, drept pentru care tânăra noastră a căzut în fântânile multicolore. Rochia ei dintr-un satin de un verde smarald a fost distrusă iremediabil

Christopher se chinui să deschidă ochii. Clipi ca să se desprindă din negurile somnului, tresărind din pricină că îl durea fiecare mişcare pe care încerca s-o facă. Mintea lui încercă să priceapă de ce stătea ghemuit pe podea, într-un colţ al camerei lui.

Apoi starea de fapt îi reveni în memorie cu toată forţa unei ploi torenţiale de vară. Se rezemă cu capul de uşa dintre camera lui şi cea a lui Sophie. Peste zi, suspinele ei sacadate se auziseră fără oprire din camera alăturată. El îi bătuse la uşă, o implorase să-l lase să intre, dar răspunsul la toate rugăminţile lui fusese o tăcere mormântală.

Astfel stând lucrurile, Christopher se ghemuise în faţa acelei uşi, chinuit de faptul că ea vărsa lacrimi de disperare din pricina lui şi a minciunilor de care se făcea vinovat.

La un moment dat, epuizarea îl făcuse să se cufunde într-un somn adânc.

Îşi frecă muşchii încordaţi ai gâtului şi se ridică în picioare. Corpul începu să-l furnice în semn de protest, dar Christopher îşi acceptă durerea. Părea o mică ispăşire pentru păcatul de a-i fi frânt inima lui Sophie.

Îşi trecu o mână peste faţă, sperând ca, în perspectiva unei noi zile, după o noapte de plâns, Sophie să fi avut timp să reflecteze la sinceritatea mărturisirilor lui. Chiar dacă nu îl iertase, poate că măcar se hotărâse să treacă peste suferinţa pe care i-o pricinuise întreaga poveste.

Christopher bătu la uşă. Inima i se opri în piept câtă

vreme aşteptă ca ea să-l lase să intre.

Bătu din nou.

Încercările îi fură întâmpinate de tăcere.

— Phi!

Încercă mânerul uşii.

Degeaba. Era încuiată.

Christopher strânse din buze. Înţelegea că soţia lui se simţea rănită. Mai mult decât atât, recunoştea că ea avea tot dreptul să fie mânioasă. Dar, pentru numele Domnului, el nu accepta să-l ignore la nesfârşit!

— Phi, te rog, deschide uşa!

Cum Sophie nu-i răspunse nici după câteva minute, Christopher îşi împinse şoldul în panoul de lemn masiv. Tresări în clipa în care durerea îi ricoşă din şold până în coapsă. Apoi se împinse cu umărul în uşă şi, în cele din urmă, reuşi să spargă o bucată din ea.

O, Doamne, ce se alese de el? Devenise o brută care spărgea uşa soţiei lui! Întinse mâna prin spărtură şi răsuci cheia în broască.

Christopher intră în apartament.

— Phi?

Patul soţiei lui fusese făcut cu meticulozitate; pe cuvertura de un albastru ca de safir nu se zărea nicio cută. Christopher se învârti peste tot, privind cu atenţie fiecare colţişor.

Pe masa de toaletă nu se mai vedea nimic din accesoriile aşezate de obicei acolo. Sticluţele de parfum şi periile de păr dispăruseră.

Christopher simţi cum groaznicul adevăr care i se dezvăluise în faţa ochilor li căscă un hău pe dinlăuntru.

Nu. Ea n-ar fi făcut una ca asta. Ea…

El străbătu valvârtej încăperea şi deschise cu atâta forţă uşile dulapului ei, încât aproape că le smulse din balamale.

Nu mai era nimic înăuntru.

Se trase înapoi cu paşi împleticiţi. Un vâjâit surd îi izbucni în urechi. Îşi apăsă degetele pe tâmple ca să mai potolească durerea ce-i zvâcnea în spatele ochilor…

Degeaba.

Sophie îl părăsise.

Se prăbuşi pe scaunul delicat al măsuţei de toaletă şi se uită lung la reflexia lui reflectată în oglinda înclinată: o creatură neîngrijită, cu o barbă nerasă de o zi.

— Nu se poate, şopti el.

Dar camera pustie îi spusese adevărul.

Christopher îşi încrucişă braţele pe marginea măsuţei, îngropându-şi capul în mâini. Un fior îi zgudui corpul. Apoi încă unul. Şi încă unul.

Nici în cele mai cumplite închipuiri ale lui nu crezuse că Sophie avea să plece vreodată. Durerea de a o pierde era mai mare decât orice durere fizică pe care o simţise în toată viaţa lui. Plecarea ei îi dădea de înţeles că orice ar fi simţit Sophie pentru el, murise.

Se ridică pe picioarele-i şovăielnice. Maxilarul i se încordă. Putea să rămână acolo şi să-şi plângă de milă. Sau putea să plece după soţia lui, s-o găsească şi s-o convingă de dragostea lui.

Christopher ieşi într-un suflet din cameră şi strigă să i se pregătească degrabă calul.

Majordomul îl întâmpină în vestibul, gata să-i înmâneze mantaua şi pălăria.

— Mi-am permis să vă pregătesc calul cu puţin timp în urmă, spuse el.

În timp ce Barker îl ajuta să-şi îmbrace pelerina, Christopher întrebă:

— Când a plecat?

— Lady Waxham a luat trăsura acum aproape patru ore.

Christopher îşi puse repede pălăria pe cap, iar inima parcă i se opri în loc.

— Patru ore, repetă el cu o voce sfârşită.

O, Doamne, putea să se fi dus oriunde!

— Mi-am permis să şi vorbesc cu vizitiul. M-a informat că Lady Waxham a plecat spre moşia vicontelui de Redbrooke.

„Desigur!”

Christopher îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă pe bătrânul servitor al familiei, iar apoi îi dădu iute drumul.

— Bine ai făcut, Barker!

— Mai aveţi nevoie de ceva, milord?

Tonul lui Barker era monoton, de parcă ar fi asistat, plictisit, la rostirea unei predici de duminică, nu la plecarea vijelioasă a contelui de Waxham, care tocmai îl îmbrăţişase.

— Îţi măresc salariul. Din nou!

Barker făcu o reverenţă.

— Mi bucur mult, milord, spuse el în timp ce-i deschidea uşa lui Christopher. Vă sugerez s-o aduceţi acasă pe Lady Waxham cât mai curând cu putinţă.

Christopher zâmbi şi se repezi să iasă, cuprins de primele tresăriri reale de speranţă.

— Asta şi am de gând să fac!

Urcă în şa şi-i dădu pinteni iepei, pornind în galop spre moşia lui Redbrooke.

Doar vreo câţiva kilometri le despărţeau proprietăţile, dar parcă minutele se dilataseră la infinit. Christopher avu ocazia să se gândească la ce anume urma să-i spună soţiei lui. Dacă era nevoie s-o implore să revină, n-avea să stea pe gânduri nici o clipă. Mândria lui, fericirea lui, chiar viaţa lui – toate astea nu însemnau nimic dacă ea nu-i era alături.

Calul lui, Intrepid, se avântă într-un galop nebunesc pe aleea care ducea la moşia Redbrooke. Christopher trase de frâie, iar Intrepid stârni în jurul ei o furtună de praf şi de pietriş.

Sărind de pe cal, Christopher urcă în fugă treptele de la intrare ale reşedinţei Redbrooke. Bătu la uşa principală cu putere şi hotărât, înjurând atunci când tăcerea fu singurul răspuns pe care-l primi.

Se gândi să dărâme uşa, dar îşi dădu seama că Redbrooke n-avea să fie prea îngăduitor cu acea încălcare brutală a proprietăţii lui.

În cele din urmă, majordomul, un bătrân pe care Christopher îl ştia încă din vremea primei lui tinereţi, îi deschise uşa. Majordomul îl privi pe oaspete cu un aer dispreţuitor.

— Pot să vă ajut cu ceva, milord?

Christopher nu aşteptă să fie invitat înăuntru. Trecu glonţ pe lângă majordom şi făcu iute înconjurul vestibulului.

— O caut pe Lady Waxham!

Majordomul nu se mişcă de la locul lui, ci rămase în dreptul uşii deschise.

— V-aţi pierdut soţia?

— Ea nu e un obiect, la naiba! Ea... se repezi Christopher să spună, dar apoi luă aminte şi tăcu, fiindcă n-avea de gând să dezbată acel subiect cu servitorul cel furios. Îi spui că am sosit, te rog?

Majordomul îşi aplecă uşurel capul într-o parte.

— I-aş spune. Asta, dacă Lady Waxham ar fi aici.

Lui Christopher îi stătu inima în loc.

— Nu-i aici, repetă el, simţind cum dintr-odată i se uscase gura.

— Nu, nu-i aici, repetă şi majordomul.

— Nu te cred!

Bătrânului scoase un oftat puternic.

— Să-mi fie cu iertare, dar Lady Waxham chiar nu-i aici.

Christopher înjură. Aruncă o privire spre scara lungă, în spirală.

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să dea buzna în casă şi s-o caute pe Sophie din cameră în cameră. Dar bănuia că orice căutare ar fi fost zadarnică.

Inima lui ar fi ştiut dacă ea se afla acolo... iar casa pustie şi rece era o confirmare a celor spuse de servitor.

Trase încet aer în piept, ca să mai liniştească.

— Vizitiul meu a adus-o aici.

— Oare?

Christopher încruntă şi mai aprig din sprâncene.

— Da. Deci, la un moment dat, soţia mea a fost aici.

— Ei bine, acum ea nu mai e aici, milord, zise majordomul ca şi cum ar fi exprimat o idee care îi venise prea târziu în minte, iar apoi făcu semn spre uşă, spunând: Cu permisiunea dumneavoastră...

Era limpede. Majordomul voia ca oaspetele să

părăsească de îndată proprietatea.

Dezolarea îl năpădi pe Christopher, iar el se căzni să nu se lase biruit de intensitatea acelui sentiment şi să nu dea înapoi. Sophie plecase, iar el n-avea nici cea mai vagă idee unde anume s-o caute.

Majordomul îşi drese glasul.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, murmură Christopher luând-o din loc, dar apoi îşi strecură piciorul în prag, tocmai în clipa în care majordomul dădea să-i închidă uşa în nas. Dacă mai contează, află că-mi iubesc soţia!

Bătrânul servitor se încruntă. Ridică dintr-o sprânceană şi păru să i se facă milă de Christopher.

— Milord, bănuiesc că, dacă vă gândiţi bine, ştiţi unde e.

După ce îi livră oaspetelui acel indiciu extrem de subtil, el închise uşa.

Christopher se răsuci pe călcâie şi privi lacul din depărtare, care despărţea moşiile celor două familii. O, Doamne, oare doar cu o zi înainte o dăduse pe Sophie în leagăn? Cine şi-ar fi putut închipui că viaţa unui om se putea năruri din temelie într-un timp atât de scurt?

Se plimbă înainte şi înapoi pe treptele de la intrare, meditând la cuvintele servitorului. Bătrânul făcuse aluzie la faptul că tocmai el, Christopher, ştia cu siguranţă unde fugise Sophie.

Desigur că se întorsese acasă, la mama şi la fratele ei. Christopher coborî scările în salturi şi încălecă iute.

— Haide s-o găsim pe soţia mea, fetiţo!

Ajunse la Londra târziu în seara aceea. Valetul lui ar fi leşinat dacă ar fi văzut cât de şifonate erau hainele stăpânului său, precum şi faţa nerasă a acestuia. Christopher îşi pierduse lavaliera undeva pe drum, iar părul ciufulit de vânt îi atârna vâlvoi pe umeri.

El ciocăni la uşă până când majordomul, Ralston, îi deschise.

Christopher se repezi înăuntru.

— O caut pe soţia mea!

Ralston clipi, nedumerit.

— Milord?

— Ralston, ce s-a…? întrebă vicontele de Redbrooke, încremenind apoi în capătul scărilor şi aruncându-i o privire încruntată lui Christopher. Poţi pleca, Ralston, adăugă el, iar servitorul se făcu nevăzut numaidecât, lăsându-l pe Christopher cu ochii ţintă la viconte. E cam târziu pentru o vizită de curtoazie, Waxham!

Christopher urcă scările.

— Unde e?

Cumnatul lui clipi.

— Poftim?

— Soţia mea! Unde e?

Vicontele aruncă o privire scrutătoare la ţinuta neglijentă a lui Christopher.

— O, Doamne, mi-ai pierdut sora!

— Ea nu-i aici! exclamă Christopher.

Toată energia din corpul lui păru să se risipească în cele patru zări. Se prăbuşi pe treapta cea mai de sus şi se uită în gol, la lungul şir de scări care ducea spre vestibul.

Redbrooke îi puse o mână pe umăr.

— Ce-ar fi să ne retragem în biroul meu?

Christopher îl lăsă să-l ajute să se ridice şi să-l ducă în birou.

În tot acel timp, mintea nu i se opri o clipă.

Sophie plecase din reşedinţa de la ţară a lui Redbrooke… dar unde? Strânse din pumni închipuindu-şi-o cum călătorea de una singură. O, Doamne, i se putea întâmpla orice! El o determinase să facă asta. El…

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de un pahar, murmură Redbrooke de îndată ce ajunseră în biroul lui.

Turnă o porţie zdravănă de coniac şi-i întinse paharul lui Christopher.

— Nu, mulţumesc, refuză acesta.

Trebuia să rămână cu mintea limpede. Tăria nu făcea decât să-i înceţoşeze gândurile.

— Bea, insistă Redbrooke vârându-i paharul în mână, făcând un semn din bărbie spre coniac şi repetând: Bea!

Christopher luă o înghiţitură zdravănă şi, cu o

bufnitură puternică, aşează paharul pe o masă aflată în apropiere.

— Iar acum, spune-mi ce naiba s-a întâmplat, îi ceru vicontele.

— Sophie nu-i aici? întrebă Christopher încercându-şi din nou norocul şi rugându-se în gând ca bărbatul din faţa lui doar s-o protejeze pe Sophie, care să se fi aflat, de fapt, acolo.

— Nu.

Christopher se lăsă pe cel mai apropiat scaun şi-şi luă capul în mâini. Sophie plecase, iar el habar n-avea unde se dusese ea sau cum să-i recâştige dragostea şi încrederea. În schimb, stătea acolo şi bea coniac împreună cu fratele ei.

— Waxham!

Christopher îşi înălţă capul.

— Sophie l-a auzit pe tata vorbind cu mine între patru ochi. El a spus ceva în sensul că m-am însurat cu ea pentru zestre.

Redbrooke îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi n-ai făcut asta?

— Nu mi-a păsat niciodată de banii lui Sophie.

Ochii vicontelui se îngustară de parcă el ar fi primit cu scepticism afirmaţia lui Christopher.

Redbrooke, ca, de altfel, şi Sophie, merita să ştie adevărul. Christopher se contesă, povestindu-i totul cumnatului său.

După ce el termină de vorbit, Redbrooke rămase tăcut multă vreme. Apoi spuse:

— Nu ştiu unde e Sophie.

Toată speranţa lui Christopher se stinse în clipa aceea.

— Îmi pare rău pentru durerea pe care i-am provocat-o surorii tale. Îmi pare rău că am distrus orice posibilitate ca ea să se mărite cu Mallen.

Lui Sophie i-ar fi fost cu mult mai bine alături de duce decât alături de el.

Redbrooke flutură din mână, ignorându-i scuzele.

— Mama mea îşi dorea nespus de mult o căsătorie

între Sophie şi Mallen. Eu am vrut doar ca ea să fie fericită, spuse el şi, văzând uimirea din ochii lui Christopher, ridică din umeri. Nu sunt chiar un nemernic. Am primit mai multe oferte în căsătorie de când Sophie şi-a făcut debutul în societate. Niciunul dintre acei bărbaţi n-ar fi fost un soţ bun pentru ea.

La naiba, cine să se fi gândit la asta? În toţi acei ani, Christopher îl considerase pe Redbrooke un măgar înfumurat şi condescendent, mai interesat de statutul şi de bogăţia lui decât de orice altceva. Se dovedea, însă, că vicontele preţuia ceva mai mult decât propria imagine: pe dulcea Sophie.

— Ai idee unde să se fi dus?

Redbrooke îşi prinse maxilarul între degetul mare şi arătător, frecându-l în timp ce se gândea la întrebarea lui Christopher.

— Sophie a fost mereu o fire foarte singuratică. N-a avut niciodată mulţi prieteni şi...

Inima lui Christopher se opri în loc, iar apoi începu să bată de două ori mai repede. Dintr-odată, se întoarse şi alergă spre uşă.

— Unde te duci, Waxham?! strigă Redbrooke.

— Să-mi recuperez soţia!

Vicontele zâmbi.

— Ştii unde s-a dus?

Christopher se opri o clipă, cu mâna pe mânerul uşii. Nu era sigur, dar tocmai avusese prima revelaţie reală şi promiţătoare de când descoperise că Sophie plecase.

— Cred că da.

— Ei bine, atunci lasă-mă să-ţi ofer trăsura mea. Şi să ştii arăţi ca naiba. N-ar fi mai bine să te odihneşti astă-seară, iar mâine...?

— Nu. Totuşi, aş aprecia dacă mi-ai împrumuta un cal.

Redbrooke îl privi lung.

— Foarte bine. Şi încă ceva, Waxham! strigă vicontele în momentul în care Christopher ieşea pe uşă.

— Da?

— Dacă o mai faci vreodată să sufere, te omor cu

mâna mea.

Christopher făcu o reverenţă.

— Dacă mă primeşte înapoi, am de gând să-mi petrec tot restul vieţii încercând să-i câştig iertarea.

— Aşa să faci!

La scurt timp după aceea, trăsura vicontelui o luă din loc cu un huruit surd. Christopher trebuia să rezolve două lucruri: una pe Fleet Street şi cealaltă la Rochester, în comitatul Kent.

Capitolul 25

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

James Gunter a fost peste măsură de revoltat atunci când domnişoara S.W. a cumpărat îngheţată de ambră şi şi-a hrănit mopsul cu ea... în ceainăria lui Gunter. Câinele a primit interdicţie de intrare la Gunter.

Sophie se legănă înainte şi înapoi pe picioare. Se uită la trăsura ei, iar apoi privi din nou uşile duble, negre, ale reşedinţei Meadowbrook Estate.

Pe când, cu două dimineţi în urmă, plecase de la Milford House, Meadowbrook Estate i se păruse locul ideal în care să se refugieze. Pentru scurt timp, se gândise să se întoarcă la Londra, dar ruşinea o împiedicase să înfrunte dezamăgirea pe care avea să le-o producă mamei şi fratelui ei, dimpreună cu binemeritata vină pe care cei doi aveau să i-o pună în cârcă.

În schimb, se dusese cu trăsura lui Christopher la moşia familiei ei şi luase de acolo trăsura vicontelui. Făcuse asta fiindcă se aştepta ca soţul ei să nu-i poată da de urmă.

Ea oftă. Păruse o idee bună.

Însă acum îşi dădea seama că nu era decât o intrusă în intimitatea dragei de Emmaline şi a lui Lord Drake. Cu câteva săptămâni în urmă, Emmaline adusese pe lume o fetiţă. Şi iată că Sophie venise să-i tulbure cu prezenţa ei.

Chiar trebuia să plece.

Duke se întinse cât putu de bine pe lăbuţele lui îndesate şi zgârie la uşă.

— Nu, Duke! îl certă ea întinzând mâna spre el.

Fireşte, după ultimele două zile petrecute pe drum, Duke n-avea cum să fie prea ascultător. O cioară zbură în cerc deasupra lor. Duke ciuli urechile şi o luă la fugă pe scară, avântându-se în urmărirea păsării care continua să zboare.

Sophie o luă la fugă după el.

— Duke!

Bennett, vizitiul, un bărbat mai în vârstă, corpolent şi cu părul cenuşiu, prinse să alerge după câine.

— Îmi pare foarte rău! îi strigă Sophie lui Bennett.

— Nu vă faceţi griji, milady! reuşi el să spună printre gâfâieli.

Din păcate, Bennett ajunsese să considere asemenea momente ca fiind ceva obişnuit.

Amândoi se grăbiră s-o ia pe urmele câinelui.

Duke trase de vreo câteva ori aer în piept, horcăind, iar apoi păru să se satureă să urmărească cioara de pe cer. În schimb, descoperi pe dată un joc nou.

— Nu, Duke, îl imploră Sophie pe câine atunci când el începu să danseze înainte şi înapoi pe picioarele lui scurte.

Duke lătră şi o luă la fugă pe alee.

Sophie îşi săltă marginile fustei şi porni în urmărirea lui.

— Sophie!

Cuvântul acela rostit pe un ton şocat o făcu să se oprească brusc şi să se răsucească pe călcâie.

Emmaline stătea pe treptele de la intrare împreună cu soţul ei, Lord Drake, cu mama ei, ducesa de Mallen, şi cu fratele ei, ducele de Mallen.

Privirea lui Sophie întâlni privirea ducelui. Sophie fu năpădită din nou de durerea şi de umilinţa care se învolburaseră înlăuntrul ei din clipa în care descoperise trădarea lui Christopher.

Apoi Duke scoase un lătrat entuziasmat, iar ea se

chinui cu disperare să pună mâna pe câine, chiar în momentul în care Bennett reuşise să-l prindă.

Sophie şi Bennett se ciocniră zdravăn unul de celălalt.

Sophie scoase un geamăt prelung. Legănându-se pe picioare, ea dădu cu disperare din braţe, ca să evite căderea.

Din păcate, ateriză pe alee, cu o bufnitură zgomotoasă. Bucăţele de ţărână şi de pietriş îi intrară în pielea delicată a palmelor. Probabil că Duke luă căzătura lui Sophie drept un semn că jocul, oricare ar fi fost acela pe care-l jucase până atunci, se sfârşise. Câinele îşi linse stăpâna pe obraz.

— Sophie! strigă Emmaline luând-o la fugă spre prietena ei.

— Emmaline, n-ar trebui să fugi! Nu atât de curând după…! strigă Lord Drake cu asprime.

Cuvintele lui fură urmate de oftatul exasperat al unui bărbat care ştia că n-avea niciun control real asupra acţiunilor soţiei lui.

Ducele o luă pe urmele lui Emmaline. Ca să ajute? Probabil că zărise ceva în ochii lui Sophie, fiindcă se opri numaidecât locului. Pielea de pe gât i se coloră într-o nuanţă aprinsă de stacojiu, ceea ce o făcu pe Sophie să bănuiască, umilită, că el înţelesese care anume era motivul vizitei ei.

Bennett tocmai îşi ajuta stăpâna să se ridice, când Emmaline o cuprinse pe aceasta în braţe.

Sophie îşi îmbrăţişă strâns prietena.

— O, Sophie, ce dor mi-a fost de tine! îi şopti Emmaline la ureche. N-am reuşit să vin la nunta ta.

Pentru că se simţise atât de singură şi pentru că se temea că inima ei n-avea să-şi mai revină niciodată de pe urma durerii provocate de mârşavului ei soţ, Sophie izbucni dintr-odată în lacrimi.

— Sophie! strigă Emmaline, trăgându-se înapoi şi luând mâinile lui Sophie într-ale ei. Ce s-a întâmplat?

Emmaline se uită peste umărul lui Sophie şi văzu trăsura goală, iar Sophie ştiu că acela era momentul în care

prietena ei, după ce pusese cap la cap detaliile, descoperise motivul vizitei ei. Emmaline îşi încruntă straşnic sprâncenele brune şi întrebă:

— Ce ţi-a făcut?

Sophie aruncă o privire cu subînţeles la cei trei oameni aflaţi pe trepte.

Emmaline îşi dădu seama.

— Haide să vorbim înăuntru!

Sophie înţelese o dată mai mult cât de deplasată era prezenţa ei acolo. Se trase în spate.

— N-ar fi trebuit să vin! Tocmai ai născut. Tu ar trebui…

Prietena ei îi aruncă o privire încruntată.

— Nu spune prostii, Sophie! Eşti cea mai dragă prietenă a mea. Ai chiar aşa o părere proastă despre mine?

Sophie clătină din cap.

— Nu. Nu este vorba despre asta. Doar că… adăugă ea ridicându-şi mâinile, am venit aşa, pe nepusă masă.

— *Chiar* că ai luat-o razna! Locuiesc la ţară de luni bune. Drake mi-a interzis aproape orice activitate fizică.

Obrajii lui Emmaline se îmbujorară puternic, iar Sophie, cunoscând de acum atingerea lui Christopher, înţelese sensul subtil al cuvintelor prietenei sale.

— Mi-ai lipsit, să ştii! adăugă Emmaline.

Sophie înghiţi în sec.

— O, Em! Mi-a fost atât de dor de tine!

Cele două tinere ajunseră în faţa casei.

Sophie le făcu o reverenţă ducelui şi ducesei.

— Excelenţele Voastre, vă rog să mă iertaţi că am sosit neanunţată. Lord Drake, adăugă ea întorcându-se spre soţul lui Emmaline, îmi cer iertare. Dar permite-mi, te rog, să te felicit pentru naşterea fiicei tale.

— Eşti mereu bine-venită la noi, spuse lordul Drake.

Un zâmbet cald înflori pe buzele ducesei.

— Bună ziua, Sophie! Am înţeles că se impune să te felicit, spuse ea făcând aluzie la recenta căsătorie a musafirei, dar apoi fruntea i se încruntă. Unde-i Christopher?

Sophie simţi o strângere de inimă. Apoi afurisitele de lacrimi începură să-i înţepe ochii. Clipi ca să şi le înăbuşe. Crezuse că nu mai avea lacrimi de vărsat din cauza soţului ei.

Domnii fură suficient de amabili încât să-şi întoarcă privirea de la faţa ei, pe care nefericirea se citea limpede. Dar Sophie ghici o urmă de vinovăţie în ochii ducelui.

— Vino! murmură Emmaline, luând-o pe Sophie de un cot şi conducând-o în casă. Trebuie să vorbim. Şi trebuie s-o cunoşti pe dulcea mea Regan.

Sophie fu izbită dintr-odată de egoismul fără margini de care dăduse dovadă.

— Iartă-mă! Ar fi trebuit să întreb de ea. Eu… Eu…

Dar nu ştiu ce să mai spună.

Emmaline o strânse uşor de braţ.

— Nu fi prostuţă! Sunt convinsă că Waxham a făcut ceva absolut oribil.

— De ce spui asta?

Emmaline îi aruncă o privire piezişă lui Sophie.

— Uiţi un lucru. Şi mie mi s-a frânt inima cândva.

Da, într-adevăr. Logodit din copilărie cu Emmaline, lordul Drake se dăduse peste cap ca s-o evite de-a lungul anilor. Perioada în care o curtase fusese cumplit de agitată pentru ei amândoi.

— Ai vrea să vezi camera copilului? Dacă eşti prea obosită de pe drum…

Sophie era epuizată, dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea în minte chipul lui Christopher şi nu reuşea să se mai odihnească.

— Nu mi-aş dori nimic mai mult decât s-o cunosc pe Regan.

— Eşti sigură?

La gândul de-a o vedea pe fiica lui Em, Sophie simţi primele tresăriri ale unui sentiment care să nu fi fost durere.

— Sunt cât se poate de sigură, răspunse ea.

Urcară scara în corpul principal al clădirii, străbătură un coridor şi ajunseră la camera copilului.

Em deschise uşa.

— Bună ziua, Prudence!

O uluitor de frumoasă, cu părul brun şi cu câţiva pistrui presăraţi pe pomeţii ei înalţi, se ridică purtând în braţe un copilaş înfăşat.

— Bună ziua, milady! Tocmai a adormit.

Emmaline flutură din mână.

— De câte ori să insist să-mi spui „Emmaline”?

Obrajii femeii se aprinseră.

— Nu se cade.

— Ei, na, eu n-am treabă cu ce se cade. Nu-i aşa, Sophie?

Prietena ei reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Niciuna dintre noi n-are, Em.

— Iartă-mă! spuse Em. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Prudence, doica lui Regan. Prudence, iat-o pe buna mea prietenă, Lady Waxham.

Sophie îşi strânse braţele peste piept şi încercă în zadar să se protejeze de durerea amintirii legate de numele de Waxham.

— Te rog, spune-mi doar „Sophie”!

Da, ea îşi amintise în clipa aceea că era legată pentru totdeauna de Christopher, un bărbat îndrăgostit de o altă femeie, un bărbat care o luase de soţie pentru averea ei. Simţi cum i se tăia răsuflarea.

Prudence îi întinse lui Emmaline copila adormită.

Chipul mamei se lumină de parcă ar fi fost scăldat în razele soarelui de vară.

— Dulcea mea copilă, murmură ea legănând-o pe Regan în braţe.

Preţ de o clipă absolut îngrozitoare, invidia o cuprinse pe Sophie într-o strânsoare neînduplecată. Prietena ei avea un soţ care o iubea şi un copil frumos. Iar ea, Sophie, ce avea? Nimic mai mult decât un simulacru de căsnicie.

Emmaline o mângâie pe spate pe Regan.

— Poţi pleca pentru moment, Prudence.

Doica făcu o reverenţă.

— Prea bine, milady.

Emmaline nu mai spuse nimic, aşteptând ca Prudence să iasă din încăpere.

— Iar acum povesteşte-mi totul, Sophie.

Atenţia lui Sophie fu atrasă de o păpuşă de porţelan. Aceasta avea bucle aurii şi o rochiţă albă, tivită cu rozete trandafirii. Sophie luă păpuşa de pe măsuţa de scris pe care era aşezată şi o studie. Îi era greu să-şi amintească o perioadă în care viaţa ei să fi fost atât de fericită şi de lipsită de complicaţii. Sophie puse păpuşa la loc.

— M-am îndrăgostit de el, Em.

Emmaline se apropie în grabă.

— O, Sophie, e minunat! exclamă ea, însă după aceea fruntea i se încruntă. Sau ar trebui să fie minunat… Ce s-a întâmplat?

Sophie şovăi, dar apoi îi povesti prietenei ei aproape totul, începu cu noaptea balului mascat de la lordul Thomas, când îl întâlnise pe misteriosul ei Ulise. Singura parte de care avu grijă să nu pomenească nimic fu rolul pe care îl jucase ducele de Mallen ca să-l ajute pe Christopher. Ea nu voia să creeze tensiuni între frate şi soră şi ştia prea bine că, dacă ar fi aflat adevărul, Emmaline nu s-ar fi lăsat până când n-ar fi avut o discuţie serioasă cu ducele.

Omise şi dezvăluirile pe care i le făcuse Christopher despre dificultăţile lui legate de citit. În ciuda durerii pe care el i-o provocase, Sophie n-ar fi fost niciodată în stare să trădeze încrederea pe care soţul ei o avusese în ea atunci când îi mărturisise acel secret al lui. De fiecare dată când închidea ochii, ea revedea în minte ruşinea ce i se citise în fiecare contur chinuit al feţei. Îşi înăbuşi din nou toată compasiunea pe care i-o stârnea Christopher.

— S-a însurat cu mine pentru zestrea mea, Em!

Sophie abia dacă reuşi să-şi recunoască propriul glas în timbrul acela încărcat de mâhnire.

Nu-i plăcea deloc ceea ce devenise.

— Pentru zestrea ta?!

— Se pare că valoram o avere. Mai exact, o sută de mii de lire, şopti ea.

Emmaline se înecă.

— Ai spus…?

Sophie dădu din cap în semn de confirmare.

— Imaginează-ţi cât de diferite ar fi fost sezoanele mele dacă domnii ar fi ştiut ce zestre aveam!

— Nu ţi-ai fi dorit asta! Meritai mai mult.

Doar că, în cele din urmă, Sophie tot acolo ajunsese… cu un bărbat care îi devenise soţ ca să pună mâna pe zestrea ei.

— Aşa cum ai spus tu atunci când ai rupt logodna cu Lord Drake… măcar în felul ăsta aş fi ştiut ce urmăreau pretendenţii şi n-aş mai fi avut mari iluzii legate de motivele lor!

Iar atunci n-ar mai fi comis nebunia de a crede că mondenul Christopher o iubea.

Ochii ciocolatii ai lui Emmaline se umplură de compasiune, iar Sophie îşi abătu privirea de la ei. Em continuă s-o legene pe Regan.

— Se… poate oare ca el să fi ajuns să te iubească? La urma urmei, n-are niciun motiv să mintă. Nu mai are niciunul. Dacă scopul lui final a fost să pună mâna pe zestrea ta, atunci el o are deja.

În inima lui Sophie apărură timide tresăriri de speranţă. În timpul lungii călătorii cu trăsura pe care o făcuse până la Meadowbrook Estate, ea se gândise la acelaşi lucru.

Regan scoase un scâncet tânguitor, iar atenţia lui Emmaline reveni la ea.

— Ai vrea s-o ţii în braţe?

Înainte ca Sophie să mai apuce să răspundă, prietena ei se apropie şi-i puse copila în braţe.

Cu intuiţia unei femei, Sophie legănă copilul ţinându-l aproape de inima ei. Iar acea inimă pe care o crezuse atât de frântă se încălzi în clipa în care ochii tulburi ai lui Regan îi căutară pe ai ei.

— O, Em, spuse ea cu răsuflarea tăiată. E absolut adorabilă!

Se uită la pruncul cu păr pufos şi dorinţa străveche de a avea un copil încolţi înlăuntrul ei. Îşi închipuia că acel

prunc ar fi avut buclele negre şi ochii căprui ai lui Christopher. Lacrimile îi puseră un nod în gâtlej.

— Poţi să rămâi aici oricât vrei, Sophie, dar trebuie să te fi gândit că, până la urmă, o să te împaci cu Waxham. E soţul tău.

Cineva bătu la uşă, scutind-o pe Sophie de un răspuns.

— Milady, bucătăreasa are o întrebare despre meniul de astă-seară.

— Vin într-o clipă, răspunse Em, iar apoi se uită la Sophie. Ai vrea să rămâi cu ea până mă întorc? Pot s-o trimit aici pe Prudence.

— Ne descurcăm noi, nu-i aşa? îi gânguri Sophie lui Regan.

Emmaline ieşi din cameră, cu fustele de culoarea granatului fluturându-i în jurul picioarelor.

— Se pare că am rămas doar noi două, îngeraşule! spuse Sophie, iar ochii mari şi sticloşi ai lui Regan rătăciră prin încăpere până când ajunseră să privească ţintă la chipul celei care o ţinea în braţe. Ce ochişori frumoşi şi albaştri ai, scumpo!

Bebeluşul începu să se agite şi scoase un scâncet uşor printre buzele trandafirii.

— O, nu, scumpa mea! Nu trebuie să plângi, o linişti Sophie, începând s-o legene, mişcare ce păru s-o liniştească pe Regan, fiindcă ochii copilei deveniră somnoroşi; pleoapele i se închiseră, apoi se deschiseră din nou. N-o să-ţi lipsească nimic, îngeraşule, crede-mă. Fă nani!

Pocnetul uşor al uşii umplu încăperea peste care de acum se aşternuse liniştea, urmat de zgomotul domol al unor paşi, iar toate astea părură s-o agite pe Regan. Copila scoase un scâncet. Privirea lui Sophie rămase aţintită la minunăţia din braţele ei.

— Şşşttt, scumpo, şopti Sophie. Mă descurc, Prudence, o asigură ea pe doică. Eu… începu Sophie, ridicându-şi privirea, dar vocea i se stinse fiindcă se văzu faţă în faţă cu ducele de Mallen. Excelenţa Voastră!

El îşi strânse mâinile la spate.

— Domnişoară W... Lady Waxham!

Sophie îşi muşcă uşor buza de jos, având grijă să evite privirea ducelui. În ciuda titlului impunător al lui Mallen, existase o vreme când ea se simţise atât de bine în prezenţa lui! Acum, la o simplă revedere, umilinţa parcă o ardea. Ducele îi reamintea de indiferenţa lui Christopher şi de eforturile pe care cei doi prieteni le făcuseră ca să distrugă perspectiva căsătoriei lui Christopher cu ea.

— L-ai părăsit pe Waxham, spuse el cu o sinceritate care o făcu să tresară.

O legănă pe Regan înainte şi înapoi, până când ochii fetiţei se închiseră din nou.

— Îţi sunt dator cu nişte scuze, continuă ducele.

Sophie ridică dintr-o sprânceană.

— Doar cu nişte scuze?

El se apropie şi se opri în faţa ei.

— Dacă mai contează, să ştii i-am spus lui Waxham că întreg planul lui era deplorabil.

— Nu mai contează, răspunse Sophie. Spune-mi un lucru, Excelenţă. Chiar ţi-am părut atât de inacceptabilă încât ai căutat să mă înşeli, sau acţiunile ţi-au fost dictate de plictiseală?

El se înroşi.

— M-aş simţi teribil de îndurerat dacă ai crede cu adevărat una ca asta, milady.

Râsetul plin de ranchiună pe care Sophie nu şi-l putu reprima, o făcu pe Regan să se foiască. Sophie îşi temperă umorul neinspirat. Ca duce, Mallen nu trebuia să răspundă în faţa nimănui. Cu atât mai puţin în faţa ei, a incorigibilei *Lady Waxham.* Totuşi Sophie întrebă:

— Spune-mi, ce ar trebui să cred?

El scoase un oftat care îi trăda exasperarea.

— Atunci când Waxham a venit la mine prima dată, am crezut că, dacă fusese în stare să inventeze un asemenea plan, o luase razna cu totul.

— Şi totuşi, ai acceptat să-l ajuţi.

Maxilarul lui proeminent se încordă.

— Nu ştiu cât de multe ţi-a povestit Waxham. N-a avut o copilărie fericită. Tatăl lui îi găsea câte un cusur în aproape tot ce făcea. Atunci când Waxham a început să aibă probleme cu învăţătura, marchizul s-a apucat să-l bată. Am aflat asta la Eton. Iar eu am început să... să-l ajut pe Waxham la învăţat, povesti Mallen aruncându-i lui Sophie o privire de-a dreptul ducală, deosebit de intransigentă. Bineînţeles că n-am de gând să-mi cer scuze fiindcă l-am ajutat în perioada şcolii.

Sophie o strânse pe Regan mai aproape, încercând să-şi imagineze ce fel de părinte era în stare să-i provoace vreodată suferinţă propriului copil. Inima i se strânse în piept la gândul unui Christopher tânăr, care se chinuia să citească şi care era recompensat prin dispreţul tatălui său şi prin violenţa fizică la care recurgea acesta din urmă.

— Am încercat mereu să-l protejez, milady, şi n-o să-mi cer scuze nici pentru asta. Îmi pare rău că el te-a rănit, dar motivele mele au fost sincere. Am crezut că, de fapt, lui Waxham îi păsa de tine şi că puteam... să-l încurajez să te curteze, spuse el privind absent pe fereastră. Ceea ce mi-a scăpat din vedere a fost posibilitatea ca şi mie să-mi pese de tine.

— Ca frate al lui Emmaline...

— Nu! spuse el pe un ton categoric. Sentimentele mele n-au fost influenţate de relaţia pe care o ai cu sora mea, ci de femeia pe care am ajuns s-o cunosc.

Capul lui Sophie se înălţă dintr-odată.

Ducele se apropie de fereastră şi se prefăcu a privi în jos, spre peluza de dedesubt.

— Încă sunt dezgustat de lăcomia mea. Am jurat în secret să-l ajut pe Christopher să se însoare cu tine. Apoi, chiar ştiind că îi păsa de tine, că poate chiar te iubea, ţi-am făcut curte cu cele mai egoiste intenţii.

Sophie îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Eu... aş fi fost o soţie îngrozitoare. Lady Ackerly are dreptate, chiar sunt incorigibilă. Spun numai lucruri greşite. Am o tendinţă catastrofală de a cădea, am...

Ducele izbucni în râs.

— Nu-i nevoie să te discreditezi. N-o să mă convingi că nu eşti potrivită. Iar Lady Ackerly n-are decât să se ducă naibii, declară el, iar apoi se întoarse cu faţa spre ea. Waxham te iubeşte, să ştii.

Da, şi Christopher îi spusese acelaşi lucru. Ea sărută delicat căpşorul adormit al lui Regan şi zise:

— Se simte doar vinovat.

— Ei, asta-i, milady! pufni Mallen. Mă aşteptam să-l cunoşti mult mai bine de-atât. Nimeni nu poate să-l oblige pe Christopher să facă ce nu vrea. Era dispus să renunţe la proprietăţile familiei lui, chiar la respectul de care se bucură în societate, ca să nu se transforme într-un vânător de zestre. Iar dacă ar fi să-l cred pe cuvânt, se pare că ar fi înfruntat şi ameninţarea tatălui său de a-l trimite la Bedlam. Waxham te iubeşte.

El îşi întoarse din nou privirea spre fereastră.

— De unde ştii?

Întrebarea îi zbură lui Sophie pe neaşteptate de pe buze, dezvăluind speranţa şi visul care sălăşluiau în inima ei.

Pe buzele ducelui se ivi umbra unui surâs.

— De unde ştiu?

Sophie dădu din cap.

— Da, spuse ea, amintindu-şi că el n-o vedea.

— Pentru că, lipsit de îngrijirile valetului său, ai zice că Waxham a trecut prin focul iadului!

Ea se încruntă.

— Poftim?

Mallen făcu semn din cap spre fereastră.

— A sosit soţul tău, milady.

Capitolul 26

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Lady Ackerly a aflat din surse sigure că onorabilul conte de W. a revenit la Londra fără contesa de W., ca să se

ocupe de treburi foarte importante. Însă nimeni nu poate spune despre ce treburi ar fi vorba.

Cu mâna liberă, Christopher bătu în uşa de la Meadowbrook Estate, luptându-se cu propria nerăbdare. Dar după două zile în care nu dormise mai deloc, cu un corp care îl durea din toate încheieturile din cauza călătoriei anevoioase şi chinuit fiind de teama pentru Sophie, care plecase de una singură, se simţea teribil de vlăguit.

Uşa se deschise atât de repede, încât Christopher aproape se prăbuşi în faţă.

Un bărbat tânăr, căruia îi lipsea un braţ, îi aruncă o privire încruntată.

— Cu ce vă pot ajuta?

Deci individul acela ursuz era majordomul lordului Drake. Cumva, Christopher nu fu deloc uimit de un astfel de servitor neobişnuit.

El îi întinse majordomului o carte de vizită.

— Aş dori să-l văd pe Lord Drake.

Majordomul îi studie mâna întinsă şi, în cele din urmă, luă cartea de vizită şi o cercetă din priviri. Un licăr se aprinse pentru o clipă în ochii lui, dar dispăru la fel de repede.

— Mulţumesc, Jones, acum poţi să te retragi!

Christopher aruncă o privire peste umărul majordomului şi zări chipul încruntat al lordului.

— Drake! spuse el.

Drake îi aruncă o privire severă.

— Arăţi ca naiba, Waxham!

Christopher nu mai aşteptă să fie invitat înăuntru, ci trecu val-vârtej pe lângă eroul de război cel înalt.

— O caut pe soţia mea. E aici?

Lord Drake trebuia să fi sesizat nota de disperare din cuvintele oaspetelui său.

Christopher se aşteptă ca vorbele să-i fie întâmpinate de un răspuns zeflemitor. În loc de asta, lordul se mulţumi să spună:

— Da.

O răsuflare întretăiată se auzi pe neaşteptate şi o voce de femeie exclamă:

— Drake!

Christopher îşi ridică privirea la scări şi o văzu acolo pe Emmaline, cu mâinile înfipte în şold şi privindu-l indignată cu ochii ei căprui, expresivi. Privirea lui pendulă între soţ şi soţie, apoi el îşi ridică mâinile într-un gest de rugă disperată.

— Mi-e dor de soţia mea, milady!

Drake şi Emmaline schimbară o privire. Ea oftă şi zise:

— Sophie e aici.

Christopher se împletici, copleşit de valul de uşurare care îi inundă tot corpul.

Drake îl apucă de braţ.

— Vino cu mine!

Christopher îşi înfipse călcâiele în pământ.

— Trebuie s-o văd.

— O s-o vezi, îl asigură Drake.

Christopher îl lăsă pe Drake să-l conducă la etaj. Se opriră în dreptul lui Emmaline, iar oaspetele făcu o reverenţă.

— Milady!

Emmaline îi surâse blând.

— Nu-i nevoie de asemenea formalisme, Chris… începu ea, dar strâmbă pe dată din nas. Ce-i asta…? întrebă, stânjenită şi îmbujorându-se, fiindcă simţise mirosul de sudoare şi de cal pe care îl emana Christopher. Drake, de ce nu-l conduci pe Lord Waxham în Camera Albastră, astfel încât el să poată… să poată…

Emmeline tăcu din nou, mulţumindu-se să fluture din mână.

— Trebuie s-o văd pe Sophie, murmură Christopher.

— Trebuie să faci o baie, mormăi Drake.

Ajunseră la uşa Camerei Albastre, iar lordul îl invită înăuntru. Apoi dădu să plece.

— Cum se simte?! strigă Christopher cu vocea răguşită de emoţie.

Drake nu se grăbi să-i răspundă. În cele din urmă,

zise:

— Tristă.

Christopher simţi un gol în stomac. Până în ultima zi a vieţii avea să-şi amintească liniile durerii săpate pe chipul în formă de inimă al lui Sophie. Aruncă o privire absentă la tapetul albastru, cu modele florale. Călătorise vreme de două zile, căutând în minte cuvintele care s-o convingă pe Sophie că nu se înşelase atunci când îi dăruise inima ei.

Ţinea în mână un pachet, pe care acum îl aşeză pe un birou aflat în apropiere.

— După cum ştii, greşelile mele aproape că m-au făcut să pierd inima lui Emmaline, spuse lordul.

Şi iată că, un an mai târziu, declaraţia seacă a lui Drake descria foarte bine cauza durerii şi a resentimentelor unui alt bărbat.

Christopher încercă să-şi imagineze cum ar fi fost s-o piardă pe Sophie şi, pe deasupra, s-o vadă curtată de altcineva. Pumnii i se încleştară strâns de-o parte şi de alta a corpului.

— Îmi pare rău că i-am făcut curte lui Emmaline, spuse el.

Drake îi făcu semn să nu mai vorbească despre asta, dovedindu-se a fi, fără doar şi poate, un soi de om mai amabil decât Christopher.

— Cu timpul, Sophie o să te ierte.

— Pari atât de sigur că o s-o facă, spuse, cu o urmă de amărăciune în glas, oaspetele lui.

Era simplu pentru Drake, a cărui viaţă se rânduise ca de la sine, să vorbească atât de încrezător despre căsnicia lui Christopher.

— O iubeşti? întrebă lordul.

Christopher se strădui din răsputeri să-şi înghită nodul din gât.

— Da.

— Atunci, ea o să te ierte.

În prag se iviră câţiva servitori care aduceau o cadă.

— Acum, cu permisiunea ta, o să plec, spuse gazda.

— Drake!

Lordul se opri în pragul uşii.

— Mulţumesc, spuse Christopher.

Drake dădu din cap şi închise uşa în urma lui.

*

Lui Sophie îi bătea inima de parcă ar fi fost gata să-i sară din piept. Ea se uită pe fereastră ca să-l vadă pe Christopher.

— Cred că i s-a permis să intre, spuse ducele aplecându-se peste umărul ei ca să privească afară.

Emmaline intră în fugă.

— E aici! spuse ea cu sufletul la gură din pricina efortului. O! exclamă ea, surprinsă, oprindu-se brusc la vederea fratelui ei. Ai venit să vizitezi camera copilului?

— Em? spuse Sophie pe un ton de implorare.

— O, da! Iartă-mă, răspunse Emmaline clătinând din cap. El a bătut foarte tare, mai-mai să spargă uşa, iar Jones l-a lăsat să intre. Arată ca un nebun. Şi miroase cam urât, adăugă ea strâmbând din nas.

Sophie îşi înclină capul.

— A cal şi a sudoare, explică Emmaline. Cred că a fost pe drum de când ai plecat. Sau că are o igienă de-a dreptul precară. Dar, cunoscându-l pe Waxham de atâţia ani, pot să spun că niciodată nu mi s-a părut...

— Em! exclamă Sophie cu un râset îndurerat.

— O, ai dreptate! Scuzele mele. Drake l-a dus în camera de oaspeţi, aşa că am venit aici într-un suflet. O iau eu.

Emmaline se grăbi s-o ia în braţe pe Regan, care încă dormea.

Sophie se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe de colo până colo. Soţul ei venise după ea. Dacă ar fi fost doar interesat de averea ei, n-ar fi trebuit să conteze că ea plecase. Şi totuşi, el era aici. Cu siguranţă că toate astea însemnau ceva. Cu siguranţă.

— Te iubeşte, murmură Mallen.

Emmaline dădu din cap în semn că împărtăşea

părerea fratelui ei.

— Are aceeaşi privire disperată pe care a avut-o Drake atunci când a întrerupt dineul cu Waxham, observă Emmaline, dar apoi se înroşi ca racul. Îmi pare rău, se grăbi ea să spună.

— Nu-i nimic, o asigură Sophie.

Ea se aşteptă să simtă junghiul ascuţit al geloziei la amintirea faptului că Christopher îi făcuse curte lui Emmaline. Numai că, dacă el ar fi iubit-o, cu siguranţă că s-ar fi luptat cu Drake pentru dragostea ei.

În schimb, el era aici şi se lupta pentru dragostea soţiei lui.

Uşa se deschise. Sophie şi Emmaline tresăriră.

Silueta puternică şi musculoasă a lui Drake se ivi în cadrul îngust al uşii.

— Soţul tău ar vrea să-ţi vorbească, îi spuse el lui Sophie.

Ea îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Eu…

— Te duci, o întrerupse Em încruntându-se.

— Nu sunt pregătită, şopti Sophie.

Durerea pe care i-o pricinuise trădarea lui Christopher era încă prea proaspătă.

— Prostii! Trebuie să auzi ce are de spus. Dacă nu vrei să pleci cu el după aceea, eşti liberă să rămâi. Dar nu mi-ai părut niciodată o laşă, conchise Emmaline, care apoi îl întrebă pe Drake: Unde-i Lord Waxham?

— A cerut ca el şi Lady Waxham să se vadă în bibliotecă.

— În bibliotecă? întrebă Sophie, uimită.

După mărturisirea recentă a lui Christopher despre dificultăţile pe care le avea la citit, ea îşi închipuia că lui trebuia să-i fie foarte greu să se afle într-o încăpere care îi amintea de chinurile lui.

— Sebastian, condu-o tu pe Sophie în bibliotecă, te rog!

Ducele îi oferi braţul musafirei lui.

Sophie îl privi preţ de câteva clipe, iar apoi îşi aşeză

vârfurile degetelor pe mâneca hainei lui.

— Ştii că o să fie teribil de gelos când o să te vadă la braţul meu, spuse Mallen în timp ce înaintau de-a lungul coridoarelor.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci nu-l cunoşti pe Christopher atât de bine pe cât crezi!

— Te înşeli! pufni el.

— E nepoliticos să-i spui unei doamne că se înşală.

— Chiar aşa?

— O, sunt convinsă de asta, răspunse ea dând din cap.

Ducele îi aruncă o privire piezişă.

— O să-l ierţi?

— E la fel de nepoliticos să-i pui unei doamne asemenea întrebări personale.

El chicoti.

— În calitatea mea de duce, mi se permit anumite libertăţi. Am ajuns, spuse el înainte ca ea să mai poată să răspundă.

Mallen îi deschise uşa.

Christopher se întoarse, cu privirea aţintită la locul în care degetele lui Sophie atingeau braţul ducelui. Inima ei începu să bată nebuneşte în clipa în care îşi dădu seama că ducele chiar avusese dreptate. Ochii lui Christopher ardeau de furia pătimaşă a unui bărbat gata să dezlănţuie iadul în acea încăpere ca să îndepărteze mâna ducelui de pe soţia lui.

Însă el clătină din cap şi păru să-şi vină în fire.

— Phi! exclamă, schiţând o reverenţă.

Sophie îşi înclină uşor capul. Oare el se aştepta ca ea să facă o reverenţă de parcă ceea ce se petrecea între ei ar fi fost doar o vizită obişnuită?

— Christopher!

Ducele se retrase discret şi închise uşa în urma lui.

Sophie şi Christopher se priviră lung unul pe celălalt. Obrajii lui, de obicei bărbieriţi, erau acoperiţi de o barbă care părea crescută de câteva zile bune. Şuviţele dese şi

negre ale părului prins la spate îi erau încă umede, de parcă tocmai făcuse o baie. Date fiind dezvăluirile lui Emmeline în privinţa acelui miros neplăcut, Sophie bănuia că aşa şi era.

El se legănă pe călcâie.

— Am sperat să vin la tine, Phi, pregătit să-ţi spun cuvintele potrivite, cuvinte care să te convingă să crezi în mine şi în dragostea pe care ţi-o port, spuse el fără vreo altă introducere. Dar cuvintele au fost mereu o problemă pentru mine, aşa că vin la tine smerit, adăugă el făcând un pas spre ea. Pot să-ţi spun că, înainte să pleci din viaţa mea, nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc. Cât de perfect mă completezi. Pot să-ţi spun că, după ce ai plecat, am încercat timp de două zile să-mi dau seama ce iubesc cel mai mult la tine… spiritul tău curajos, începu el să enumere, apropiindu-se cu încă un pas. Simţul genial al umorului. Dragostea pe care i-o porţi câinelui tău buclucaş.

Lacrimile inundară ochii lui Sophie, iar imaginea lui Christopher deveni neclară pentru ea.

— Te-am iubit din clipa în care te-am cunoscut. Îţi aminteşti când s-a întâmplat asta?

— Eram doar un bebeluş, şopti ea.

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

— Aici ai dreptate. Eu mă refeream la legătura noastră recentă.

— Ei bine, asta are mai mult sens, spuse ea cu glas scăzut. Când?

— În noaptea în care mi-ai băut coniacul, mi-ai furat inima.

Ea clipi, rotiţele din mintea ei mişcându-se cu o lentoare nesfârşită.

— Eu nu beau coniac.

Christopher se apropie de o măsuţă din lemn de mahon şi luă de pe ea două cărţi. Pe una i-o întinse ei.

Sophie o luă. *Delphine.* Inima începu să-i bată într-un ritm infernal. Îl privi drept în ochi.

Fără să mai spună nimic, el îi arătă un exemplar din *Intrigă şi iubire.*

— Nu se poate, şopti ea, recitind titlurile.

— Te-am minţit din clipa în care te-am cunoscut. Tu, frumoasa mea Atenă, meriţi pe cineva care să-ţi împărtăşească inteligenţa şi dragostea pentru lectură. Eu urăsc cărţile, Phi, pentru că ele îmi amintesc de tot ce-i în neregulă cu mine. N-am citit niciodată *Intrigă şi iubire.* În noaptea aceea am apucat pur şi simplu prima carte care mi-a căzut în mână. Ţi-am spus prea multe minciuni, dar n-am minţit niciodată în privinţa dragostei mele pentru tine.

Sophie strânse cărţile la piept. Inima ei îşi dădu seama de ceea ce scăpase ochilor ei.

— Tu erai, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Tu erai, spuse şi el. Te ştiu de o viaţă, şi totuşi n-am fost în stare să văd ce aveam în faţa ochilor. Cât de orb am fost! Dar acum sunt aici şi îţi cer să mă accepţi aşa cum sunt, cu toate defectele şi cu toate eşecurile mele. Eu…

Sophie scăpă cărţile din mână şi se aruncă în braţele lui Christopher.

— Încetează! Nu te mai dispreţui! Nici de dragul meu, nici de dragul nimănui!

O, Doamne, dacă tatăl lui s-ar fi aflat acum lângă ei, Sophie l-ar fi onorat cu un pumn de toată frumuseţea ca să-l pedepsească pentru rănile emoţionale pe care i le provocase fiului său!

El o strânse în braţe.

— Am greşit faţă de tine, Phi. Ai fi putut să întâlneşti o mulţime de domni mai vrednici decât mine…

— Nu vreau nici un alt domn, îl întrerupse ea.

— Nici măcar pe Mallen?

Ea îi luă faţa în mâini.

— Te iubesc pe *tine.*

— Nu mi-ai răspuns.

— Nici măcar pe Mallen, răspunse ea chicotind.

El îşi coborî capul, cu buzele la mai puţin de un centimetru de ale ei.

— Eşti dezamăgită că sunt Ulise al tău?

— Sunt dezamăgită doar fiindcă n-ai început să-mi faci curte mai devreme.

Sophie se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşurel pe buze. Apoi se trase îndărăt.

— Te iubesc, spuse ea din nou.

Christopher îşi duse mâna la partea din faţă a hainei lui.

— Am ceva pentru tine.

El scoase un plic şi i-l întinse.

— Ce-i? întrebă ea luând plicul.

— Deschide-l! o îndemnă făcându-i semn spre plic cu o mişcare a capului.

Sophie îşi strecură unghia pe sub sigiliu şi scoase din plic mai multe coli şi o copie din *Cronica de societate a lui Lady Ackerly.* Fruntea i se încruntă pe când cerceta ziarul din priviri.

Întoarse pagina.

— Lady Ackerly e, de fapt, *George Lamb?* Adică fratele lui Emily Lamb, Lady Cowper?

Una dintre cele mai importante gazde de la Almack, Lady Cowper, îşi câştigase o reputaţie pentru bunătatea şi mărinimia ei. Privirea lui Sophie o întâlni pe cea a lui Christopher.

— I-am făcut o vizită editorului de pe Fleet Street al lui Lady Ackerly. Nu mi-a luat mult ca să aflu cine se ascundea în spatele acelui pseudonim.

Aşadar, dramaturgul şi jurnalistul George Lamb fusese sursa nefericirii ei din ultimii trei ani!

— Hmmm… făcu Sophie strângând din buze.

— Asta a spus şi Lady Cowper.

Sophie rămase mută de uimire.

Christopher clătină din cap şi zise:

— Înainte să vin după tine, m-am dus în vizită la Lady Cowper. N-are rost să mai spun că a fost foarte supărată din pricina problemelor pe care ţi le-a provocat fratele ei.

— Chiar aşa?

N-ar fi trebuit să fie o surpriză, dat fiind că Lady Cowper era cunoscută drept o femeie bună la inimă şi binevoitoare. La urma urmei, era aceeaşi femeie care ridicase interdicţia impusă la Almack pentru scandaloasa ei

cumnată, Lady Caro Lamb, chiar şi după ce aceasta scrisese şocanta lucrare *Glenarvon,* în care se făceau referinţe voalate la unii dintre cei mai importanţi reprezentaţi ai înaltei societăţi.

Christopher continuă, întrerupându-i reflecţiile:

— Lady Cowper şi-a cerut mii de scuze pentru toată povestea asta. A ţinut să-ţi transmit cele mai sincere regrete, precum şi promisiunea că fratele ei n-o să mai scrie în *Cronica de societate a lui Lady Ackerly.*

Un hohot de râs porni din pieptul lui Sophie şi-şi luă zborul de pe buzele ei.

— Glumeşti, cu siguranţă!

— O, nu, deloc! Dar a fost de acord ca fratele ei să publice un ultim articol.

— Un ultim articol? întrebă ea pe un ton bănuitor.

Christopher îi luă foile din mână şi le puse deoparte. Apoi îi duse degetele la buze şi i le sărută suav şi prelung.

— Aş fi ajuns mai devreme dacă nu mi-aş fi petrecut câteva ore împreună cu Lady Cowper. Ea a transcris ultimul articol.

Îşi vârî mâna în haină şi mai scoase un manuscris... o copie a *Cronicii de Societate a lui Lady Ackerly.*

Contele de W. s-a îndrăgostit fără nicio speranţă şi cu profundă disperare de soţia lui de o frumuseţe uluitoare, cu un talent muzical deosebit şi de o inteligenţă nemărginită, Lady W. Cea mai mare năzuinţă a contelui e ca, într-o bună zi, să poată fi demn de dragostea ei.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Sophie. Apoi încă una. Şi încă una, alunecând cu toatele într-o cascadă lină peste cuvinte, până când cerneala neagră se întinse pe toată hârtia. Sophie îşi trecu o mână tremurătoare peste obraji.

— Am distrus foaia, reuşi ea să gâfâie, emoţionată.

El îi făcu iute cu ochiul.

— O să fie nenumărate alte exemplare. Se publică mâine.

— O, Christopher, nu trebuia să faci asta!

Imaginea lui în societate contase întotdeauna foarte mult pentru Christopher. Gândul că se lăsa umilit de bunăvoie din cauza ei o făcu să se simtă cuprinsă de o ardoare tot mai mare.

— Ştiu că mă iubeşti. Cu adevărat, conchise ea.

Un zâmbet larg înflori pe buzele lui, lăsând să i se vadă dinţii drepţi, de un alb sidefat.

— Bine, Phi! Dar tot o să se publice.

— Eşti un prostuţ, un prostuţ de toată frumuseţea!

Ea se întinse spre el şi îl sărută încă o dată pe buze.

— Să lăsăm *Cronica de Societate a lui Lady Ackerly* să publice asta? *Lord W.,* un *prostuţ, un prostuţ de zile mari...*

— Christopher!

— Da, Phi!

— Taci şi sărută-mă!

— Dorinţa ta e lege pentru mine.

Şi o sărută.

Epilog

Christopher mângâie căpşorul adormit al lui Duke. Mopsul scoase un sforăit puternic, iar nasul lui plat îl împroşcă pe Christopher cu câţiva stropi.

— Eşti chiar scârbos! Dar să nu-i spui stăpânei tale că am zis asta, mormăi el în timp ce câinele îşi vedea liniştit de somn. Nu totdeauna, se corectă Christopher. Sunt momente în care eşti chiar drăguţ. Dar n-o s-o recunosc faţă de nimeni. Nici măcar faţă de stăpâna ta.

— Christopher, vorbeşti cu Duke?

Mâna lui încremeni, iar privirea i se aţinti asupra uşii.

Sophie stătea în prag, cu un zâmbet larg pe buzele ei de un roşu seducător.

— Nu. Nicidecum. Eu doar... bâigui el, dar apoi spuse, oftând: Da, vorbesc cu Duke.

Ea îi promise, plină de solemnitate:

— Secretul tău n-o să treacă în veci de zidurile încăperii ăsteia.

Privirea lui se opri la ziarul din mâna ei.

— Ce ai acolo, dulce Phi?

— Aici? întrebă ea, voioasă. O, e doar o copie a *Cronicii de societate a lui Lady Ackerly*

Christopher încruntă din sprâncene. O, Doamne, Lady Cowper promisese ca fratele ei să înceteze să mai pomenească numele lui Sophie în ziar! Ea îşi dăduse cuvântul de onoare.

— Pot să-ţi citesc ultimul articol?

El scoase un mormăit gutural şi se ridică atât de repede, încât Duke aproape că se prăbuşi pe podea. Christopher prinse câinele şi îl aşeză pe fotoliul de piele pe care îl ocupaseră amândoi. Duke se cuibări în cutele fotoliului şi adormi din nou.

— Ce a mai publicat acum?

Sophie deschise la pagina cu pricina. Ea îşi trecu încet un deget peste ea.

Lady W. s-a îndrăgostit fără nici o speranţă şi cu profundă disperare de Lord W., soţul ei impresionant de chipeş, extraordinar de fidel şi peste măsură de inteligent. Acest domn a fost mereu demn de dragostea ei.

El traversă încăperea ca s-o cuprindă în braţe, dar ea se îndepărtă de el cu mişcări graţioase.

— M-am gândit că ar fi mult prea scandalos să publice ce-mi doream să scriu cu adevărat.

Christopher chicoti şi, de data asta, o luă în braţe.

— Ce anume? murmură el.

Buzele lui găsiră locul sensibil în care gâtul ei i se întâlnea cu urechea.

— Hmmm… Ştii că-mi e greu să gândesc atunci când faci asta? îl tachină ea.

Gura lui pluti o clipă peste pielea ei.

— Da.

Christopher începu s-o sărute.

— Nu eşti măcar un pic curios să ştii ce am vrut să se publice? şopti ea înclinându-şi capul ca să-l lase s-o exploreze mai bine.

— Întru câtva.

Cu răsuflarea întretăiată, ea scoase un geamăt uşor.

— N-ar fi acceptat niciodată să se publice aşa ceva. Încercam doar să te şochez.

— Da? întrebă el mutându-şi dezmierdările la colţul buzelor ei.

— Eu… nu pot vorbi… când… mă… săruţi, spuse ea în pauzele dintre săruturile lui.

— Asta e ideea, Phi.

— Chiar mă gândeam că ai vrea să ştii.

Christopher îşi odihni fruntea pe a ei. Cu cât soţia lui îi spunea mai repede ce avea de spus, cu atât putea el să facă mai repede dragoste cu ea.

— Ce te gândeai că aş vrea să ştiu?

— Respect tradiţia familiei.

Christopher clipi. Inima i se opri pentru o clipă în piept, iar apoi îşi reluă bătăile iuţi şi netulburate.

— Phi? şopti el.

De când se însurase cu Sophie, se întrebase adeseori cum ar fi fost să aibă fiice isteţe, cu buclele ei aurii şi cu ochii de culoarea cicorii, care să aibă o dragoste deosebită pentru mopşii buclucaşi.

Fruntea ei se încruntă.

— Mă gândeam că ai fi fericit să afli vestea. Ţi-am făcut o bucu…?

Cuvintele ei rămaseră suspendate într-un râset cu sufletul la gură, fiindcă el o ridică în braţe şi o învârti în cerc. Duke, pus în gardă de veselia din jurul lui, sări de pe fotoliu şi se îndreptă spre ei, iar apoi îşi înfipse uşurel colţii în cizmele lui Christopher.

El se opri brusc şi o puse jos pe Sophie.

— O, Doamne! Îmi pare rău! Te-am rănit în vreun fel?

Îşi trecu mâinile de-a lungul braţelor ei, ca să verifice dacă n-o vătămase cumva.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt rănită, Christopher! Aştept un copil.

Duke lătră.

Christopher se aplecă şi îl ridică.

— Ai auzit asta, băiete? O să ai o surioară!

— Îmi închipuiam că îţi doreşti un moştenitor.

Christopher îşi lăsă privirea să alunece peste fiecare linie dragă a feţei ei, întorcându-se în amintire cu mulţi, mulţi ani în urmă, pe vremea când el era băieţel, iar ea, doar un bebeluş.

— Nu contează dacă e băiat sau fată, spuse el. Singurul lucru care contează e că-i o parte din tine. El sau ea o să aibă spiritul tău neîmblânzit. Inima ta bună.

— Să sperăm că n-o să aibă şi înclinaţia mea de a intra în tot felul de belele, spuse ea, făcând o grimasă.

Christopher văzu în minte o casă plină de copii care alergau după un batalion de pui cafenii de mops. Zâmbi larg.

Nu-şi putea închipui ceva care să-i placă mai mult.

Sfârşit